Piraţii !

Alianţa terifiantă dintre piraţii şi talibanii somalezi

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

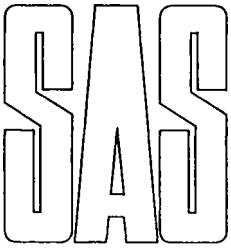

PIRAŢII!

V.1.0

V.1.0

ISBN:
978-973-728-431-0

Titlul original
PIRATES!
Meteor Press
2009

Gérard de Villiers

SAS

PIRAŢII!

Traducere: Marian Tiu

METEOR

PRESS
METEOR PRESS
2009

CAPITOLUL I

„Buruh Ocean” naviga în cerc, în mijlocul Oceanului Indian, pe o noapte senină, cu o viteză de zece noduri pentru a economisi combustibil, la aproximativ trei sute şaizeci de kilometri est de Hobyo, micul port de pescuit somalez situat la două sute optzeci de kilometri nord de Mogadiscio, pe vremuri capitala Republicii Populare Somalia.

Din 1991, Somalia explodase, când dictatorul Syad Bane fusese alungat de un consorţiu de „warlords[1]” hotărâţi să dezmembreze ţara şi să îşi împartă prada.

Planul lor reuşise dincolo de orice speranţă.

Fosta Somalie, mai mare de trei ori decât Franţa, se scindase în trei mari entităţi – de la nord la sud, Somaliland, Puntland şi Somalia, unde domnea anarhia cea mai cruntă, loc de înfruntări între miliţiile feroce şi supraînarmate, care foloseau armamentul greu în mijlocul populaţiei. Dincolo de toate conflictele religioase. De altfel, chiar la Mogadiscio, marea moschee şi catedrala catolică fuseseră amândouă transformate în grămezi de moloz.

Or, fosta Somalie era o ţară omogenă: aceeaşi etnie, aceeaşi religie – musulmană – şi chiar aceeaşi limbă. Cu alte cuvinte, la adăpostul războaielor tribale care decimau Africa de la decolonizare. Pornind de la acest aspect, în aparenţă încurajator şi bazându-se pe buna lor credinţă, americanii încercaseră, în 1994, o operaţiune de salvare, debarcând la Mogadiscio înarmaţi cu probitate candidă şi saci de orez. Scopul mărturisit şi recunoscut al operaţiunii: să pună capăt regimului „warlords” care bloca ţara.

Rezultatul nu fusese însă pe măsura aşteptărilor americanilor. Câţiva ani mai târziu, ceea ce mai rămăsese din operaţiunea „Restore Hope” (Redarea speranţei) a fost un film excelent, „Black Hawk Down[2]”, care relata pierderea a două elicoptere americane, masacrarea a 18 rangers americani de către miliţiile somaleze şi măcelul care a urmat şi care a răpus aproape 4000

[1] Conducători războinici.

[2] Difuzat în România sub titlul „Elicopter la pământ”, (n. red.).

de somalezi, atât din cadrul miliţiilor, cât şi civili.

De atunci, lumea civilizată uitase de Somalia.

După „warlords” au urmat cei din „tribunalele islamice”, care încercau să instaureze sharia[3], vânaţi şi ei de o expediţie a armatei etiopiene sponsorizată de Washington.

Etiopienii au iniţiat dialogul cu islamiştii prin intermediul armelor grele, masacrând şi mai mulţi civili şi mulţumindu-se de atunci, modest, să menţină câteva puncte de sprijin la Mogadiscio şi Baidoa, care permiteau înfiinţarea la Mogadiscio a unui guvern Tranzitoriu Federal, a cărui autoritate nu depăşea o aruncătură de băţ. Sprijiniţi, fără prea mare tragere de inimă, de un contingent militar al Uniunii Africane – AMISOM – ai cărui soldaţi, instalaţi timid în jurul aeroportului din Mogadiscio, îşi vindeau armele celor pe care trebuiau să îi combată, pentru a-şi îmbunătăţi masa zilnică, trebuie recunoscut, extrem de săracă.

Cu „warlords” mai mult sau mai puţin eliminaţi, tribunalele islamice în derută, o nouă miliţie se născuse: „shebabii”, tineri islamişti radicali, admiratori ai Al-Qaida, hotărâţi să înfiinţeze un emirat islamist în Somalia şi care se ciocniseră cu câteva miliţii private, dar puternic înarmate, ce mai subzistau încă.

În ciuda declinului, această ţară, fără un guvern adevărat, fără administraţie, fără poliţie, fără armată, fără vamă, fără infrastructuri, reuşea să supravieţuiască. De fapt, din cele opt milioane de somalezi, cel puţin două se aflau în străinătate, o diasporă care îi ajuta să trăiască pe cei rămaşi în ţară.

Cel puţin, se descurcau! În principala piaţă din Mogadiscio, Bakara, se găseau de toate. Vase yemenite, omaneze, dubaiote îşi descărcau aici bunurile cele mai sofisticate. Dolarul înlocuise şilingul somalez, iar pentru a obţine un dolar aveai nevoie de 30 000 de şilingi.

Se murea la fel de mult în Somalia de boală sau de război, dar somalezii, nomazi, obişnuiţi să intuiască viitorul, dezvoltaseră tot felul de combinaţii pentru a supravieţui. Cea mai recentă şi cea mai profitabilă era pirateria.

Sport care prosperase mereu în zona golfului Aden, dar la o scară mai mică. Doar că, de un an de zile, câţiva pescari, împinşi de dorinţa lor legitimă de a-şi hrăni familiile, atacaseră traulerele care traversau apele teritoriale ale acestei ţări fără legi, mărginită de 2600 de kilometri de coaste. Primele victime

[3] Legea islamică, (n. red.).

fuseseră, deci, câteva traulere de diferite naţionalităţi. Pe unele le înapoiaseră, în schimbul unor răscumpărări confortabile, pe altele le păstraseră. Vederea teancurilor de dolari le dăduse idei…

Din artizanală, pirateria devenise industrială. Şi tot mai rentabilă.

„Buruh Ocean” era exemplul perfect al acestei transformări. La exterior semăna cu ceea ce fusese într-o viaţă anterioară: un modest trauler rusesc, de douăzeci şi unu de metri, aflat într-o expediţie de pescuit… Doar că această expediţie fusese întreruptă în urmă cu şase luni, când „Buruh Ocean” se apropiase cam prea mult de coastele somaleze.

Abordat de o vedetă rapidă de opt metri, cu somalezi dotaţi cu plase de pescuit, dar şi cu puşti Kalaşnikov şi lansatoare de rachete RPG 7, fusese nevoit să ajungă în portul Hobyo, unde echipajul fusese debarcat, apoi dat la schimb, câteva săptămâni mai târziu, contra unei răscumpărări de 45 000 de dolari.

Deşi sistemul bancar somalez nu mai era decât o amintire, banii ajunseseră uşor la piraţii din Hobyo. Au fost depuşi la o oficină „Hawala[4]” la Dubai şi transferaţi la „sucursala” din Hobyo.

Această reţea financiară era menţinută în funcţiune de familiile somaleze stabilite pe tot mapamondul.

Nu se lucra decât în familie, întrucât totul se baza pe o încredere absolută. În aceste circuite, nu existau cecuri fără acoperire, doar gâturi tăiate.

Banii acestei prime răscumpărări fuseseră judicios utilizaţi. Din Mombasa, Kenya, se aduseseră bărci solide, din China, motoare de 75 de cai putere, cu trei cilindri, solide şi ieftine, iar din Dubai, o mică minune tehnologică: Automatic Identification System (AIS).

Vândut pentru modesta sumă de 1300 de euro către toţi *shipshandlers.*

AIS reprezenta visul nesperat al oricărui pirat cu potenţial. Apărut recent – de mai puţin de zece ani – permitea oricărei nave echipate cu un receptor să identifice vapoarele care se aflau pe mare pe o rază de aproape 75 de kilometri. Graţie unei combinaţii de două ecrane şi a unui mouse, toate legate la o antenă fixată pe punctul cel mai înalt al vasului.

Cireaşa de pe tort: o regulă internaţională, care ignora evident

[4] Sistem de transfer de bani prin compensare.

existenţa pirateriei, obliga orice vas de peste 300 de tone să fie echipat cu emiţător AIS. Cum acest echipament, destinat să sporească siguranţa, se vindea la liber, oricine putea să-l cumpere, chiar şi prin poştă.

Graţie AIS, „Buruh Ocean” îşi începuse a doua sa carieră ca „navă-mamă” a piraţilor.

Pleca din Hobyo cu provizii şi carburant, trăgând în urmă două bărci rigide şi un echipaj mixt, jumătate piraţi, jumătate marinari.

Nu mai avea decât să se poziţioneze pe „ruta” maritimă folosită de navele care se îndreptau spre sud, să activeze receptorul AIS şi să-şi aleagă prada.

Ecranul AIS oferea date privind numele navei reperate, naţionalitatea, viteza, capul şi direcţia pe care trebuia să pornească pentru a o intercepta.

În afară de prăzi, permitea să se repereze navele de război din Flota a V-a SUA sau cele ale Task Force 150, din Oceanul Indian. În caz de pericol, „Buruh Ocean” se îndepărta prudent.

În acea noapte, trecuseră deja două ore şi pe Ibrahim Issaq Yarow, operatorul AIS, începeau deja să-l doară ochii de cât privise în ecran.

Deodată, tresări; tocmai apăruse un mic triunghi portocaliu, sus, la dreapta, pe ecranul mare, subliniat de un număr de nouă cifre, codul OMI[5] din care primele trei cifre reprezentau naţionalitatea navei.

Agitat, Ibrahim Issaq Yarow trecu la ecranul mai mic şi tastă numărul OMI. Câteva secunde mai târziu, o serie de indicaţii erau afişate pe ecran: MV FAINA, sub pavilion Belize, cargou. Portul de plecare Sevastopol, portul de destinaţie Mombasa.

Urmau mărimea navei, pescajul, poziţia, latitudinea şi longitudinea, direcţia, viteza şi statutul[6].

Utilizând mouse-ul, operatorul obţinu ultima informaţie, cea mai importantă pentru el: urmând direcţia 320, „Buruh Ocean” nu se afla decât la 32 de mile marine de „MV Faina”. Adică la două ore distanţă.

Toate aceste indicaţii erau actualizate la fiecare douăzeci de secunde, aşa că era o joacă de copil să interceptezi prada. Extrem de surescitat, Ibrahim Issaq Yarow se duse să-l anunţe pe şeful piraţilor, Garda Abdi, supranumit „bărbatul care nu doarme

[5] Organizata Maritimă Internaţională.

[6] Navigând, la chei sau ancorat.

niciodată”.

*

* *

Garda Abdi nici nu simţea căldura apăsătoare din încăperea îngustă, situată sub dunetă, cu o atmosferă irespirabilă, botezată pompos „cabina comandantului”. Cu pereţi din oţel, un hublou mereu închis, un miros persistent de ulei şi saltele aşezate direct pe jos.

Piratul tocmai se întorcea în bârlogul lui, după un tur scurt pe punte. Pradă unei insomnii cronice, abia putea dormi patru ore pe noapte. Privi câteva clipe la fata adormită pe o saltea, înfăşurată într-o lungă bucată de pânză, Saida, a treia soţie pe care şi-o luase cu o parte din banii primiţi din răscumpărarea precedentă. O fermecătoare virgină de paisprezece ani şi jumătate, pe care familia ei i-o dăduse pentru cinci mii de dolari…

Grăbit să o savureze, o luase cu el în expediţia „Buruh Ocean”, privilegiul şefului, dar o ţinea încuiată, pentru a nu provoca dorinţele oamenilor săi, care nu aveau dreptul la acest lux.

Se aşeză pe saltea, se apropie, apoi dădu la o parte încet bucata de pânză, dezvelind picioarele Saidei, care se trezi tresărind. Întâlnind privirea lucind de lubricitate a soţului ei, înţelese imediat motivul vizitei sale.

De altfel, el îşi desfăcuse deja pantalonul de pânză, scoţând la vedere un chilot mov, umflat de un sex deja erect. Nu apucă să-şi dea jos pantalonii când, docilă, Saida îşi desfăcu bucata de pânză, apărând complet goală. Era prea cald pentru a purta desuuri şi, de altfel, nu purta niciodată. Noul ei soţ o dorea mereu pregătită să i se ofere.

Fără nici un cuvânt, se întinse pe spate, cu picioarele deja desfăcute, gata să fie asaltată. Şi rugându-se să nu fie prea brutal. Garda contemplă îndelung corpul ei graţios, cu sânii mici şi săltaţi, pielea mată, lucind de transpiraţie. Tangajul traulerului îl excita. Maşinal, începu să se masturbeze prin chilot, sub privirea neliniştită a soţiei sale.

Nu trebuia să se masturbeze prea mult. La douăzeci şi şase de ani, chiar dacă se îmbuiba de *khat*[7], putea face dragoste de mai multe ori pe zi.

[7] Frunze mestecate în regiunea Cornului Africii. Euforizante şi excitante în acelaşi timp.

Îşi dădu jos în cele din urmă chilotul mov, dezvelind sexul lung, curbat ca un iatagan, de care era foarte mândru. Saida depărtă coapsele şi mai mult. Garda nu era genul calin şi ignora chiar şi existenţa clitorisului. Majoritatea somalezelor erau, de altfel, excizate, ceea ce rezolva problema... Brusc, contemplând triunghiul de păr negru, tânărul pirat avu chef de altceva.

— Întoarce-te! zise el.

Saida se supuse fără să discute, aşezându-se automat în patru labe, cu faţa la peretele cabinei.

Garda simţea cum inima îi bate în coaste. Vederea acestui fund minunat îi lăsa gura apă. Somalezele erau cunoscute pentru frumuseţea fundului şi a fineţii pielii lor.

Îşi cuprinse mădularul cu mâna stângă şi tatonă între coapse până ce găsi sexul juvenil. Uşor umezit, dar nu din cauza excitării, ci doar a transpiraţiei... îşi potrivi poziţia şi, cu toate forţele lui, se mişcă violent înainte, penetrând cu „iataganul”, pe trei sferturi, vintrele tinerei sale soţii.

Saida scoase un ţipăt scurt. Membrul impunător al bărbatului era disproporţionat pentru sexul ei mai puţin entuziast...

Garda nu o menajă.

O apucă pe Saida de şolduri şi se mişcă a doua oară, pentru a o penetra în totalitate. Tânăra scoase încă un ţipăt ca de şoarece, având senzaţia că este ruptă în două. Garda se retrase aproape complet şi reluă mişcarea. Cu atâta vigoare încât, împinsă înainte, Saida lovea cu capul în peretele de oţel al cabinei.

Soţul ei continuă în voie. Puţin câte puţin, labiile Saidei se dilatau şi o penetră mai uşor. Intenţionat se abţinu să ejaculeze, deoarece voia să îşi găsească plăcerea finală în anusul ei.

Adora acel loc strâmt.

Acum, la fiecare mişcare a lui, capul Saidei lovea peretele din oţel cu un zgomot surd, dar lui Garda nu-i păsa. Din contră, îşi lua avânt pentru a se înfige şi mai mult în ea. Urma să se retragă pentru a o penetra în fund – prima dată, a fost nevoit să o ameninţe cu sugrumarea dacă nu îl lăsa – când se auzi un ciocănit în uşa metalică.

— L-au reperat! strigă Ibrahim Issaq.

Garda îşi privi sexul erect, roşu şi fierbinte.

— Sosesc! strigă el.

Bucuros şi frustrat în acelaşi timp, se înfipse dintr-o mişcare în fundul soţiei sale, care urlă de durere. Avu timp să îşi elibereze

sperma, lipind-o pe Saida de saltele şi retrăgându-se imediat. Ieşi, în timp ce îşi trase pe el chilotul şi pantalonul de pânză şi având grijă să încuie atent uşa cabinei şi să bage cheia într-un buzunar secret al pantalonului.

— Unde este Hashi? întrebă el.

— Lângă dunetă.

— Trezeşte-i pe ceilalţi, eu mă ocup de el.

Restul echipajului şi piraţii dormeau sub punte, deasupra calei. Garda Abdi se îndreptă spre pasarelă şi zări o formă înfăşurată într-o pătură, din care nu ieşea decât un kaffiyeh[8] roz.

Hashi Farah, în ciuda vârstei tinere, era deja un erou al miliţiilor islamiste „Shebab" care erau pe cale să cucerească Somalia, sat după sat. Milita de peste zece ani. La început, în 1998, îi primise în Somalia pe fugarii din gruparea Al-Qaida care aruncaseră în aer ambasada Statelor Unite la Nairobi.

Apoi, graţie contactelor lor, luptase în Afganistan timp de peste un an. La întoarcere, se alăturase ca şef al miliţiei unuia dintre tribunalele islamice cele mai radicale, Ifka Halane Court.

Se distingea prin ura lui faţă de *gaalo*[9]. La Mogadiscio, instalase o tabără de antrenament într-un fost cimitir italian, din care dezgropase toate cadavrele pentru a le arunca în mare, ca să nu păteze acest loc devenit musulman. Garda Abdi îl scutură uşor şi acesta se trezi tresărind.

— *Insh'Allah,* frate! anunţă piratul, vom înfăptui voinţa Domnului.

Militantul shebab se scutură, dând la o parte pătura. Purta o tunică lungă şi albă, cu un pantalon tradiţional, foarte larg, iar pieptul îi dispărea sub încărcătoarele de AK 47. Dormea pe punte, întrucât suferea de rău de mare şi nu suporta să stea într-un spaţiu închis. Îşi luă Kalaşnikovul, verifică pistolul băgat la curea şi întrebă:

— E „Faina"?

— Vino să vezi chiar tu. E afişat pe ecran.

Cu un gest spontan, shebabul îl îmbrăţişă pe Garda Abdi.

— Vezi că ai făcut bine urmând sfaturile mele! zise el.

— E adevărat! recunoscu Garda Abdi.

De la începutul pirateriei, era prima operaţiune „mixtă", între organizaţia „Shebab" şi piraţi. La început, shebabii, în

[8] Eşarfa cu care se acoperă capul.

[9] Infideli.

fundamentalismul lor, declaraseră că pirateria era o crimă împotriva Islamului şi că o dezaprobau. Fără să se amestece în operaţiunile executate la Puntland şi la Hobyo.

Piraţii stabiliţi la Hobyo nu aveau decât contacte rare cu shebabii, aceştia aflându-se mult mai la sud, spre Mogadiscio, cu o singură excepţie.

La Harardhere, la 410 kilometri nord de Mogadiscio şi la vreo sută de kilometri sud de Hobyo, shebabii îşi instalaseră un cap de pod şi veneau frecvent la Hobyo. Aşa se întâlniseră Garda Abdi şi Hashi Farah, amândoi membri ai clanului Darod şi ai subclanului Majarteen. În plus, erau veri îndepărtaţi.

El îi propusese, într-o zi, lui Garda Abdi:

— Am aflat că un vas încărcat cu arme trebuie să ajungă la Mombasa. Graţie contactelor noastre de la Mombasa, suntem în măsură să aflăm data sosirii.

— De unde vine?

— Din Europa. Ucraina. Am vrea să punem mâna pe armele uşoare şi pe muniţiile pe care le transportă. Apoi, veţi face ce vreţi cu vasul şi cu echipajul.

Garda Abdi îşi strânsese prietenii şi le prezentase propunerea shebabului. Fără prea multă ezitare, acceptaseră: chiar şi fără încărcătură, o navă de talia „Fainei” putea aduce o mare răscumpărare.

Toată lumea avea de câştigat…

În plus, graţie informaţiei date de shebabi, nu ar pierde timpul.

Iată cum Hashi Farah şi doi dintre oamenii săi ajunseră pe „Buruh Ocean”.

— Vino pe pasarelă, îl sfătui Garda Abdi. Oamenii mei se pregătesc. Pentru moment, nu-i nimic de făcut.

Ajunseră în câteva clipe în faţa ecranelor AIS.

De acum, „Buruh Ocean” şi MV (Motor Vessel) „Faina” erau materializate prin două mici triunghiuri care se apropiau unul de celălalt. Forţând motoarele, traulerul rusesc putea atinge douăzeci de noduri.

Pe punte, piraţii aşteptau, după ce îşi verificaseră armele şi echipamentul.

Timp de o oră, nu se întâmplă nimic, apoi Garda Abdi îi arătă shebabului un punct luminos chiar în faţa lor.

— E „Faina”! anunţă el. Se află la peste nouă kilometri, cu aproximaţie.

Ieşi din dunetă şi dădu un ordin oamenilor săi.

Aceştia începură să coboare cele două bărci agăţate în spatele traulerului, astfel încât să fie trase de „Buruh Ocean”. Apoi, folosind scările coborâte de-a lungul cocii, prima echipă, cu armele şi materialele, ocupă prima ambarcaţiune.

Imediat ce se umplu, largă parâma şi se îndepărtă, în timp ce ultimii oameni începeau să coboare scara pentru a se instala în a doua barcă.

— Să mergem, frate! îi zise Garda Abdi lui Hashi Farah.

În mod normal, ar fi trebuit să plece cu prima barcă, dar, ştiind aversiunea shebabului pentru elementul marin, rămăsese cu el.

Curajos, Hashi Farah încălecă bastingajul şi începu să coboare neîndemânatic de-a lungul scării.

Cei care se instalaseră deja în barcă îl ajutară să se aşeze. Partea cea mai delicată: era suficientă o hulă puternică pentru a-şi luxa o gleznă.

Odată ce Garda Abdi coborî şi el, a doua ambarcaţiune se dezlipi la rândul ei de „Buruh Ocean”.

Amândouă se îndreptară apoi spre „Faina”, ale cărei lumini de poziţie se puteau vedea. La 35 de noduri, ar fi ajuns-o într-un sfert de oră.

Odată ce abordajul va fi reuşit, „nava-mamă” va pleca spre coastă, în timp ce piraţii îşi vor duce „captura” în faţa portului Hobyo pentru a începe negocierile.

Din fericire, marea era calmă, luna plină şi noaptea senină. În picioare, în faţă, ţinându-se de un capăt al bărcii al bărcii, Garda Abdi privea cum se apropiau luminile „Fainei”.

Aşezat în spatele lui, Hashi Farah încerca să facă faţă. El, care cunoscuse luptele din Afganistan şi bombardamentele etiopiene, se simţea rău pe această întindere neagră şi mişcătoare.

Barca se legăna violent şi, din nou, se simţi rău, dar pentru nimic în lume nu şi-ar fi recunoscut slăbiciunea. Mirosul de benzină îi dădea ameţeli.

Pentru a-şi uita starea, decise să nu mai scape din ochi luminile de pe „Faina”.

Dacă totul se va derula bine, în câteva minute, vor reuşi.

CAPITOLUL II

Viktor Nikolski, comandantul secund al MV „Faina”, cargoul ucrainean sub pavilion Belize, parcurgea distrat un vechi exemplar din *Kommercant.* Se afla în postul de comandă, alături de cârmaci, Piotr, un leton bărbos cu ochi albaştri, tăcut ca un sfinx.

Lăsă ziarul şi se îndreptă spre masa hărţilor, pentru a verifica poziţia navei. Navigau de-a lungul coastei somaleze, la aproximativ 370 de kilometri, după ce trecuseră prin strâmtoarea Aden. Viktor Nikolski calculă că mai aveau încă cincizeci şi trei de ore de navigat până să ajungă la Mombasa, în Kenya, destinaţia lor finală. MV „Faina” nu depăşea nicicum cincisprezece noduri în croazieră.

Fusese un lung voiaj de la Sevastopol, unde cargoul care aparţinea Kaabyle Shipping, un armator înregistrat în Belize din motive fiscale, încărcase 3200 de tone de armament divers, dintre care treizeci şi trei de tancuri grele T 72, blindate uşoare pe roţi BRB, mitralioare, explozibili, muniţii. O comandă a statului kenyan.

Viktor Nikolski se întoarse să se aşeze. Pe cargou domnea calmul. În afară de el, cârmaci şi ofiţerul de serviciu de la motoare, ceilalţi membri ai echipajului, cu toţii ucraineni, în afară de trei ruşi şi Piotr letonul, dormeau în cuşetele lor. Oceanul Indian era relativ calm, vântul slab, iar noaptea aproape senină.

Traseul pe care îl urmau era „ruta” folosită de sute de nave care ocoleau Cornul Africii şi coborau apoi spre sud. Cu enorma suprastructură flancată de două coşuri de fum albastre, MV „Faina” nu arăta prea strălucit. Acest castel ocupa aproape o treime din punte, ceea ce îi dădea o siluetă particulară.

După trei zile la Mombasa, vor pleca spre o altă destinaţie, conform ordinelor armatorului lor.

Comandantul secund îşi reluă ziarul, încercând să nu se lase furat de somn. Încă trei ore până la schimbarea de cart prevăzută pentru ora şase dimineaţa.

*

* *

De la suprafaţa oceanului agitat de o hulă uşoară, coca navei „Faina” semăna cu un impresionant zid negru şi lucitor, de cincisprezece metri înălţime. Cât o clădire de cinci etaje.

Hashi Farah nu reuşea să-şi dezlipească ochii de la suprastructură, întrebându-se cum vor putea ataca cele două bărci mici un asemenea mastodont.

Ca să se îndepărteze de siajul elicelor, au făcut o manevră pentru a ajunge paralel cu cargoul. Din fericire, motoarele chinezeşti cu trei cilindri de 75 de cai putere le asigurau o mare manevrabilitate şi o viteză de peste treizeci de noduri.

Una după cealaltă, cele două bărci ajunseră în dreptul navei şi îşi adaptară viteza la cea a cargoului, la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri de ţinta lor.

Unul dintre piraţi se ridică în partea din faţă a primei bărci, stând în echilibru, în ciuda hulei. Ţinând ferm un lansator de harpon, un tub lung legat la o butelie de aer comprimat la 80 de bari, aşezată pe fundul bărcii, bărbatul îndreptă lansatorul la un unghi de 45 de grade spre bastingajul cargoului.

Fascinat, Hashi Farah nu îl scăpa din priviri, asistând pentru prima dată la o astfel de operaţiune îndrăzneaţă. La capătul pistonului lung, care culisa prin tubul lansatorului, era fixat un cârlig gros şi el legat de două scări speologice, aşezate în partea din faţă a ambarcaţiunii. Bărbatul care stătea în echilibru lăsă mâna stângă în jos. Imediat, partenerul lui, aplecat pe fundul bărcii, acţionă levierul care elibera aerul comprimat. Cârligul de care erau prinse cele două scări de speolog porni spre puntea MV „Faina”. Operaţiunea nu provocă decât un fâşâit uşor, acoperit de zgomotul hulei.

Bărbatul de la cârma bărcii acceleră pentru a se apropia de cargou şi a se lipi de cocă. Era timpul: cârligul dispăruse undeva pe puntea MV „Faina”, iar cele două scări de speolog atârnau de-a lungul cocii întunecate. Cargoul îşi continua cursa, cu barca piraţilor ataşată de el ca o lipitoare, evitând loviturile prea violente de coca navei cu ajutorul unui bordaj din anvelope vechi.

Era momentul cel mai delicat.

Cel care lansase cârligul aruncă lansatorul pe fundul bărcii şi se aplecă în faţă, apucând una din barele de oţel ale scării. Trase de ea cu toate forţele, iar aceasta rezistă: cârligul se agăţase de ceva solid.

Bărbatul se întoarse.

Garda Abdi, şeful expediţiei, era deja în picioare. Merse în partea din faţă a bărcii şi, la rândul lui, apucă scara. El fu cel care urcă primul. Agăţat cu amândouă mâinile de barele lungi de douăzeci de centimetri, începu să se caţăre de-a lungul cocii, călcând rapid cu bascheţii pe trepte, urmat de un alt pirat. Se căţăra ca o maimuţă în cocotier, cu o agilitate uimitoare, purtând un pistolet automatic Tokarev într-o pungă de plastic agăţată la gât cu un şnur.

Se afla deja la câţiva metri înălţime, când o hulă brutală ridică barca aproape în dreptul lui, înainte de a reveni la loc.

Hashi Farah crezu că se află la un circ. Cei doi nu se mai vedeau, ajunşi deja aproape de bastingajul MV „Faina”, iar ceilalţi piraţi începeau să urce şi ei.

Abordarea în acest mod a unei nave care înainta cu cincisprezece noduri, în plină mare, noaptea, cerea nervi de oţel.

Din fericire, recompensa era acolo: mai multe milioane de dolari de împărţit. Într-o ţară unde o familie reuşea să supravieţuiască cu trei dolari pe zi, era o motivaţie…

În barcă nu mai rămăseseră decât cârmaciul, un ultim pirat şi Hashi Farah. Acesta îşi luă inima în dinţi şi se ridică, mergând în capătul bărcii. Ultimul pirat îl sprijini în timp ce apuca scara şi începea să se caţăre neîndemânatic. Stropit de un val, udat, jenat de Kalaşnikovul agăţat la spate, se întrebă dacă reuşea să ajungă sus.

Căţărat în urma lui, ultimul pirat îl încuraja din vorbe.

Hashi Farah nici nu simţea frica: dorea pur şi simplu să scape… în fine, zări bara orizontală a bastingajului şi se agăţă de ea, ca o pisică ce reuşeşte să iasă dintr-o cadă.

La suprafaţa mării, prima barcă tocmai se depărta, lăsând loc celei de-a doua, ai cărei ocupanţi începură să se caţăre şi ei, aducând armamentul „greu”: două RPG 7 şi rachetele aferente.

*

* *

Fedor Nemichenko, care tocmai se plimba pe puntea MV „Faina” pentru un rond, se opri, alertat de un zgomot metalic în spatele lui. Se întoarse, examinând puntea şi nu văzu nimic suspect. Îşi continuă drumul, fără să-şi facă probleme. Erau destule zgomote ciudate pe o navă mare ca „Faina”…

Cinci minute mai târziu, ajunsese în cuşeta lui.

*

* *

Garda Abdi ajunse, epuizat, la bastingajul cargoului. Toţi muşchii îl dureau, dar voia să urle de bucurie când trecu peste bara de oţel şi simţi sub picioare puntea metalică. Se sprijini pentru a-şi trage sufletul, tremurând de frig şi îşi trase de după cap şnurul de care era prinsă arma... într-o clipire, o scoase din punga de plastic şi băgă un glonţ pe ţeavă.

Unul câte unul, oamenii săi i se alăturară. Fu nevoit să îl ajute pe Hashi Farah să treacă peste bastingaj. Era vizibil că shebabul se afla la capătul puterilor. Rămase nemişcat, tăcut, inspirând avid aerul marin.

Se aflau în partea din spate a „Fainei", în faţa masivei suprastructuri unde se vedea o uşă cu colţurile rotunjite, care ducea cu siguranţă la dunetă.

În afară de zgomotul mării şi al vântului, era o linişte absolută.

Ce era mai greu trecuse. Atât timp cât echipajele navelor comerciale aveau interdicţia de a purta arme, nu riscau să întâmpine o rezistenţă periculoasă.

Garda Abdi aşteptă ca toţi oamenii săi să ajungă pe punte, pentru a manevra levierul care deschidea uşa ce permitea accesul la dunetă.

În faţa lui, se vedeau scări metalice. Intră silenţios, urmat de o parte din oamenii săi şi de Hashi Farah.

*

* *

Viktor Nikolski nu ridică privirea când auzi uşa pasarelei de comandă deschizându-se. Când, în cele din urmă, se întoarse în direcţia ei, crezu că îi stă inima în loc: un tânăr cu tenul închis la culoare, îmbrăcat cu o cămaşă maro în carouri, udă şi un pantalon prea larg, tocmai apăru în incintă şi îl ameninţă cu un pistolet!

Ofiţerul ucrainean se ridică, iar intrusul îi zise într-o engleză proastă:

— *You no move!*[10]

Împietrit, Piotr cârmaciul nu mişcase, agăţat de volanul din lemn. Nu îi venea să-şi creadă ochilor. Desigur, mai auzise de piraţi, dar nu ar fi crezut niciodată că îi va vedea în carne şi oase. Neprimind nici un ordin de la şeful lui, rămase la post, menţinând aceeaşi direcţie, sud sud-vest.

[10] Tu, nu mişca!

Nebun de furie, Viktor Nikolski arătă cu degetul spre bărbatul cu pistolet şi zise:

— *You, bandit!*

Cuvântul rusesc referitor la criminali.

— *No bandit, soldier!*[11] răspunse somalezul.

Doi bărbaţi tocmai apăreau în urma lui, înarmaţi cu Kalaşnikov cu pat pliant, unul purtând un kaffiyeh roz, tânăr şi bărbos, cu privirea sălbatică.

— *You have weapons?*[12] întrebă primul sosit.

Ofiţerul ucrainean scutură din cap negativ.

— *No, we are a merchant vessel*[13].

Se apropie discret de radioul VHF. Înainte de toate, intenţiona să anunţe lumea exterioară despre ceea ce se petrecea. Dacă era vreo navă de război în zonă, se vor grăbi să le sară în ajutor.

— *You captain?* continuă piratul.

— *No, he is sleeping*[14].

Somalezul arboră un zâmbet larg şi se lovi în piept cu mâna stângă.

— *Now, I captain. You obey me*[15].

— *You are bandits!* răcni ofiţerul ucrainean, înroşit.

Faţa interlocutorului său se întunecă.

— *No. We are soldiers of the Army of Somalia. From now, I am the somalese officer în command of this ship. If you de not resist, everything will be all right*[16].

Somalezul se apropie de masa hărţilor, aruncă o privire şi se întoarse spre Viktor Nikolski.

— *You take cape 120. I repeat one two zero. You understand „broken English”?*[17]

Ucraineanul înclină afirmativ din cap. Nu avea nevoie să consulte o hartă pentru a realiza că direcţia 120 era direcţia coastei somaleze. Încercă să îşi amintească ce port era mai aproape.

---

[11] Nu bandit, soldat!

[12] Aveţi arme?

[13] Nu, suntem o navă comercială.

[14] Nu, doarme.

[15] Acum, eu sunt căpitanul. Mi te subordonezi mie.

[16] Nu. Suntem soldaţi ai armatei somaleze. De acum, eu comand această navă. Dacă nu opuneţi rezistenţă, totul va fi bine.

[17] Iei cap 120. Repet, unu, doi, zero. Înţelegi engleza „stricată”?

Ceea ce avea o importanţă mai mică, până la urmă.

— *I want tea!* zise şeful piraţilor. *Very hot tea*[18].

Privi în lateral, prin ferestre. Oamenii lui tocmai îşi ancorau bărcile în urma MV „Faina”.

Viktor Nikolski preluă cârma şi îi ceru lui Piotr să caute ceai la bucătărie. Era inutil să îi enerveze pe atacatori. Şi el îi văzuse pe ceilalţi piraţi pe punte:

„Faina” era în mâinile lor. Unul dintre cei care intraseră în dunetă se aşezase pe jos şi vorbea la un telefon Thuraya, hohotind de râs.

Bărbatul cu kaffiyeh, tăcut şi aparent epuizat, se aşezase în vechiul fotoliu din lemn rezervat căpitanului şi părea că se luptă cu somnul.

De acum, cargoul ucrainean se îndrepta spre coasta somaleză, mult mai la nord de Mogadiscio.

*

* *

Cristopher Whitcomb, comandantul distrugătorului „Howard” din cadrul Flotei a V-a a marinei SUA, privea gânditor mesajul pe care tocmai i-l adusese ofiţerul de radar.

„Howard” făcea parte din Task Force 150 şi patrula în Oceanul Indian, în căutarea oricăror evenimente suspecte care aveau legătură cu terorismul.

Vânarea piraţilor nu cădea în atribuţiile lui, dar radarul tocmai îi semnala schimbarea bruscă de curs a unei nave de pe ruta Mombasa, care se îndrepta de acum drept spre coastele somaleze.

Or, nimeni nu mergea în această direcţie fără să fie obligat. Din nefericire, „Howard” se afla la latitudinea Eyl. În Puntland, la aproximativ 555 de kilometri de nava care tocmai efectua această schimbare suspectă de curs. Să fie cam douăsprezece ore de navigat, cu viteză maximă.

Nava era prea departe pentru a o putea identifica prin AIS, ceea ce i-ar fi adus indicii preţioase.

Se mulţumi deci să expedieze un mesaj „flash” la CentCom[19] din Manama, semnalând manevra anormală şi cerând să se urmărească pe radar traseul misterioasei nave.

După ce îşi termină cartul, merse să se odihnească, când i se

[18] Vreau ceai. Foarte cald.

[19] Comandamentul Oceanului Indian.

aduse un mesaj „*urgent high priority*” de la CentCom.

După difuzarea alertei lui pe toate frecvenţele maritime, graţie unui apel de la armatorul său, tocmai fusese identificată nava care schimbase cursul. Era vorba de un cargou ucrainean încărcat cu 3200 de tone de materiale de război destinate Kenyei!

Probabil atacată de piraţi şi îndreptându-se de acum spre portul somalez Hobyo. CentCom îi dădu deci ordin lui „Howard” să se îndrepte spre Hobyo pentru a încerca să ajungă înaintea MV „Faina” şi să se opună prin orice mijloace, la nevoie prin forţă, descărcării materialului de război.

Într-o zonă ca Somalia, era ca şi cum ar fi turnat gaz pe un foc deja bine aprins.

Dacă tancurile grele T 72 nu păreau a fi utile miliţiilor somaleze, armamentul uşor şi muniţiile de pe MV „Faina” valorau, desigur, ca aurul pentru ei.

Până atunci, autorităţile americane aplicaseră piraţilor politica de „benign neglect”[20]. Nu aveau decât o singură misiune: lupta împotriva terorismului. Cazul „Fainei” era diferit. Grupările islamiste somaleze, ca shebabii, erau considerate filiale ale organizaţiei Al-Qaida şi nu trebuiau lăsate să se înarmeze.

*

* *

Mijea de ziuă. De acum, în postul de comandă al MV „Faina”, erau patru. Comandantul secund Viktor Nikolski, un marinar la cârmă şi doi piraţi: cel care intrase cu pistolul în mână şi celălalt, cu kaffiyehul roz, care nu deschisese gura şi părea epuizat. Băuse doar puţin ceai. Nici nu-şi dădeau seama dacă înţelegea engleza.

Fedor Nemichenko, ofiţerul radio, veni să li se alăture, relaxat. Graţie mesajului pe care îl trimiseseră pe frecvenţa MAYDAY, în timpul nopţii, lumea întreagă ştia de acum că MV „Faina” era în mâinile piraţilor somalezi. Or, cargoul ucrainean se afla încă în apele internaţionale. Ceea ce lăsa o slabă speranţă echipajului cargoului. Orice navă de război, de orice naţionalitate, avea dreptul să intervină prin forţă pentru a-i elibera.

Piraţii nu erau decât o duzină, majoritatea foarte tineri. Unii nu erau înarmaţi decât cu cuţite…

În total, aveau şase puşti Kalaşnikov, două RPG şi pistolete.

[20] Neglijare politicoasă.

Pentru moment, orizontul era pustiu. Or, în maxim cinci ore, ajungeau în apele somaleze.

Deodată, bărbatul cu kaffiyeh roz sughiţă, se albi la faţă şi schimbă câteva cuvinte în limba sa cu celălalt pirat înainte de a ieşi din dunetă. Cei doi ucraineni îl văzură ieşind pe punte şi aplecându-se peste bastingaj, vomitând tot...

— Nemernicul, dacă ar crăpa! zise, cu jumătate de gură, Fedor Nemichenko.

Degeaba, nu se murea de rău de mare...

De altfel, piratul reveni şi îşi reluă locul în fotoliul din lemn.

Câteva clipe mai târziu, adormi. Tovarăşul său le zise celor doi ofiţeri ucraineni, ameninţându-i:

— *You stay same cap!*[21]

Apoi dispăru. Ieşi pe punte şi începu să vorbească cu oamenii săi.

Fedor Nemichenko şi Viktor Nikolski schimbară o privire, după ce se uitaseră îndelung la piratul adormit. Avea un pistolet în tocul de la centură, iar Kalaşnikovul cu crosă pliantă era pus pe jos.

Împreună puteau lejer să-l neutralizeze şi să pună mâna pe arme.

— Am putea... începu ofiţerul radio.

Viktor Nikolski scutură din cap.

— Nu ar servi la nimic. Jos, au Kalaşnikovuri. O să fim omorâţi pentru nimic. Mai degrabă mergi să iei aparatul foto şi fă-i o poză. O s-o transmitem prin e-mail. Poate că este cunoscut...

Ofiţerul radio dispăru şi se întoarse după câteva clipe.

Piratul cu kaffiyeh dormea în continuare.

Calm, Fedor Nemichenko făcu mai multe fotografii. Tocmai termina, când şeful piraţilor reapăru. Chiar în momentul în care ofiţerul radio ieşea din dunetă. Cu aparatul în mână.

Somalezul îi aruncă o privire suspicioasă, dar nu reacţionă, fără să observe că bărbatul cu kaffiyeh roz adormise. Când realiză, Fedor Nemichenko dispăruse.

Piratul îl scutură pe bărbatul cu kaffiyeh, care se trezi tresărind. Cei doi bărbaţi discutară scurt în somaleză, iar cel cu kaffiyeh roz sări în picioare, îndreptând pistoletul spre Viktor Nikolski şi vociferând. Tovarăşul lui zise:

---

[21] Menţineţi aceeaşi direcţie!

— *You take picture!*[22]

— *No,* se jură ofiţerul ucrainean.

Celălalt striga deja în spatele lui, arătând spre uşa care ducea la puntea inferioară.

— *Where he go? You tell or I kill you*[23].

Viktor Nikolski încercă să-l calmeze:

— *In his cabin! I suppose*[24].

— *Take me there!*[25]

Împins de ţeava pistoletului, fu nevoit să intre pe scările metalice, rugându-se ca Fedor Nemichenko să fi avut timp să ascundă aparatul de fotografiat.

*

* *

Fedor Nemichenko introdusese imediat cablul camerei digitale în calculator, pentru a expedia fotografiile armatorului său.

Când uşa cabinei radio se deschise violent, operaţiunea se terminase deja. Piratul cu kaffiyeh roz ridică pistoletul sub nasul lui. Urlând:

— Aparatul! Aparatul!

Ucraineanul, fără să-şi piardă calmul, se întoarse şi îi arătă aparatul aşezat lângă calculator.

— *Here!*[26]

Celălalt pirat întinse mâna.

— *Give me film!*[27]

Cerere imposibilă de satisfăcut cu un aparat digital. Ofiţerul ucrainean depărtă braţele cu un zâmbet.

— *No film!*

Neîncrezător, piratul începu să examineze aparatul pe toate părţile. Tocmai voia să-l lase jos când, brusc, privirea îi căzu pe ecranul calculatorului care afişa fotografia lui în timp ce dormea. Scoase un urlet de furie, îndreptă pistoletul spre ecran şi apăsă pe trăgaciul armei.

Ecranul explodă, iar fotografia dispăru.

Degeaba, nu fu suficient să-l calmeze. Înţelesese. Fără o

[22] Aţi făcut poze!

[23] Unde se duce? Spune-mi sau te omor.

[24] În cabina lui, presupun.

[25] Du-mă acolo.

[26] Aici!

[27] Dă-mi filmul!

vorbă, se întoarse spre Fedor Nemichenko şi apăsă pe trăgaci. O singură dată.

Glonţul pătrunse în craniul ofiţerului de marină ucrainean, la baza nasului, fulgerându-l. Căzu ca un sac, lovit cu picioarele de către ucigaşul său, dezlănţuit. Acesta din urmă nu se calmă decât atunci când apărură doi dintre piraţii atraşi de bubuitură, cu Kalaşnikovurile în mâini. Era prea târziu pentru fotografie şi pentru cel care o trimisese.

Nebun de furie, Hashi Farah privea la ceea ce rămăsese din calculator, întrebându-se dacă fotografia lui fusese trimisă sau nu.

Ştia că era de o importanţă crucială.

CAPITOLUL III

Partea stângă a ecranului calculatorului lui Mark Roll, şeful staţiei CIA la Nairobi, era ocupată de o fotografie reprezentând un bărbat dormind.

Mustaţă, barbă scurtă şi bine îngrijită, un kaffiyeh roz pe cap, destul de tânăr. Cu pielea închisă la culoare şi trăsăturile fine ale somalezilor.

În dreapta, alte fotografii extrase din banca de date a CIA, care conţinea toţi indivizii încadraţi ca jihadişti, defilau încet, fiecare însoţită de o legendă care rezuma „pedigriul" individului.

Fiecare fotografie rămânea un timp pe ecran, pentru a permite compararea între cele două documente. Cea din stânga fusese transmisă staţiilor CIA care urmăreau problema Somalia: Djibouti, la nord şi Nairobi, la sud. Djibouti se ocupa în principal de Somaliland. Autoadministrată de câţiva ani de un guvern instalat la Berbera, în golful Aden. Şi, în mod egal, de continuarea sa spre sud, Puntland, înglobând „Cornul Africii" şi o parte din coasta somaleză a Oceanului Indian. Două părţi din fosta Somalie, relativ calme în planul terorismului, ceea ce permitea americanilor, instalaţi prin forţă la Djibouti, să se concentreze asupra Yemenului, chiar de cealaltă parte a Mării Roşii, unde „răufăcătorii" mişunau.

Graţie dronelor „Predator", echipate cu rachete „Hellfire" lansate din tabăra Forţelor Speciale Lemonnier, americanii reuşeau să lovească mici grupuri teroriste în plin deşert yemenit, unde se credeau în siguranţă până în momentul în care erau pulverizate de acest foc venit din cer.

Misiunea staţiei din Nairobi era mult mai importantă, deoarece grupările islamiste, mai mult sau mai puţin afiliate la Al-Qaida, activau în partea sudică a regiunii, o ţară fantomă dezbinată, care păstrase numele de Somalia, cu capitala la Mogadiscio.

Chiar dacă armata etiopiană îi vânase pe unii, mulţi renăşteau fără încetare din propria cenuşă, sub noi denumiri. Astfel, tribunalele islamice cedaseră locul miliţiilor Shebab, un fel de talibani somalezi.

Şi acolo, dronele făceau minuni, cu condiţia să fie localizată ţinta.

Pentru aceasta, CIA recrutase cei mai avizi „warlords” care îşi disputau teritoriul, pentru a-i urmări şi apoi a-i răpi pe presupuşii terorişti. Puţinii ofiţeri superiori, selectaţi atent, dirijau operaţiunile sub acoperire, fie ca jurnalişti, fie ca agenţi umanitari. Apoi, când „suspectul” era dat la schimb contra unei valize de dolari, nu mai rămânea decât să se apeleze prin telefonul-satelit un elicopter de pe una din navele de război americane, aflate în largul coastelor somaleze.

Arestaţi şi interogaţi în aceste închisori plutitoare, suspecţii erau apoi trimişi în diferite ţări, care nu puneau prea mare preţ pe drepturile omului.

La finele anului 2006, americanii schimbaseră tactica, finanţând şi încurajând o invazie etiopiană ale cărei trupe derutaseră infamele tribunale islamice.

Degeaba, de trei ori degeaba, căci optsprezece luni mai târziu, totul era luat de la început. O nouă şleahtă de islamişti dezlănţuiţi, shebabii, treceau din nou la atac, ameninţând să supună toată ţara şi profitând de sutele de mii de refugiaţi izgoniţi din Mogadiscio.

Un ultim efort patetic pentru a contracara haosul, al Guvernului Federal Tranzitoriu, instalat mai întâi la Baidoa, apoi la Mogadiscio, sub dublă umbrelă americană şi etiopiană, se dovedise un eşec aproape total.

Preşedintele acestei entităţi vagi, Abdullahi Yusuf Ahmed, în vârstă de 82 de ani, suferind de Parkinson, cel mai bătrân om cu un transplant de ficat din lume, îşi petrecea mai mult timp la Londra sau Nairobi decât în „zona sa verde” din Mogadiscio, apărată de câteva sute de fideli. În ce priveşte „guvernul” lui şi membrii Parlamentului, al căror grad de coruptibilitate arunca în aer normele africane cele mai tolerante în acest domeniu, aceştia se mulţumeau să îşi încaseze comisioanele şi să le cheltuiască... Cvasineputincioasă, CIA privea haosul, rugându-se ca ultimele două flageluri somaleze, shebabii şi piraţii, să nu-şi dea mâna.

Aşa se explică de ce fotografia bărbatului cu kaffiyeh roz, care dormea în duneta MV „Faina”, transmisă americanilor de armatorul ei, le ridicase părul în cap analiştilor de la Langley.

Kaffiyehul roz era semnul distinctiv al shebabilor, dar piraţilor le plăcea mult să se deghizeze.

Mark Roll, care nu mai suporta să vadă defilând jihadişti bărboşi pe ecran, împinse fotoliul cu role şi îi zise lui Tom Kricker, „adjunctul” său:

— *OK, you take over*[28]. Mă duc să iau un sendviş de la bufet.

Avea întâlnire cu o fermecătoare membră a US Aid, a căror clădire era situată chiar în spatele lor. Iar Mark Roll făcea parte dintre cei care nu credeau într-o apropiere dintre shebabi şi piraţi.

Chiar şi faptul că acest bărbat cu kaffiyeh roz îl omorâse pe ofiţerul radio de pe „Faina”, pur şi simplu pentru că îl fotografiase, nu îl tulbura. În Africa, se omorau pentru cel mai mic motiv. Viaţa oamenilor nu avea nici o valoare. Mai mult, piraţii care puseseră mâna pe vreo treizeci de nave de la începutul anului 2008, erau cunoscuţi pentru brutalitatea lor: foarte tineri, analfabeţi, ameţiţi de *khat,* li se întâmpla chiar să se omoare între ei… în plus, doctrina oficială de la Langley susţinea că grupurile de piraţi care operau începând din Puntland şi până în Somalia nu aveau nici o legătură cu grupările islamiste. Era banditism curat, susţinut pe ascuns de autorităţile locale care îşi primeau cota. În Somalia, totul era posibil: conţinutul cargourilor PAM[29] care debarcau la Darka era în mare parte „confiscat” de grupările armate care îl revindeau apoi celor ce ar fi trebuit să-l primească gratuit. De neclintit, Naţiunile Unite, ascunse după buna lor conştiinţă, continuau să îi ghiftuiască fără grijă.

Nu erau banii lor…

Mark Roll aproape că ajunsese la uşă, când o exclamaţie îl făcu să se întoarcă.

— *Bingo!* exclamă Tom Kricker.

Şeful staţiei reveni şi se opri în faţa ecranului; pulsul îi sări în aer: de această dată, cele două fotografii de pe ecran reprezentau aparent acelaşi individ! În dreapta, era în ţinută afgană – *camiz-sharouar* cu *pacol* pe cap – o barbă lungă, un Kalaşnikov pe umăr şi cartuşiere peste piept, în mijlocul unui grup de combatanţi înarmaţi ca şi el, dintre care un vârstnic care purta trei rachete RPG 7 în spate.

Când Mark Roll citi legenda fotografiei, simţi cum i se scurge sângele din obraji.

„Al Afghani”, Hashi Farah, somalez născut la Baidoa, luptase

[28] Continuă tu.

[29] Programul Alimentar Mondial.

în Afganistan în cadrul Al-Qaida, în 2002 şi 2003. Avea numărul 5 pe lista jihadiştilor „wanted”.

Impacientat, şeful staţiei tastă codul secret care permitea accesul la o biografie mai completă, iar imprimanta tipări câteva clipe mai târziu o listă de orori.

Hashi Farah se alăturase Al-Qaida în Afganistan în 2002, imediat după înfrângerea talibanilor.

Luptase în sud şi în est, în compania mai multor somalezi, dintre care cel mai „cunoscut” era un anume Farug Abdullah „Ayro”, cumnatul său. Acesta era acuzat de numeroase crime şi răpiri, în Somalia şi în Puntland. Printre altele, de uciderea, în 2005, a unei jurnaliste britanice, Kate Peyton.

În anturajul somalez al lui Hashi Farah identificaseră membri ai Al-Qaida care participaseră la atentatul împotriva ambasadei americane de la Nairobi, din 1998, soldat cu 243 de morţi.

Toate acestea constituiau deja un frumos pedigri, dar ultimul paragraf al „biografiei” îi crescu pulsul lui Mark Roll. Hashi Farah „Al Afghani” era „adjunctul” celui considerat de americani drept şeful militar al shebabilor, Moktar Ali Robow, de 40 de ani, care luptase în Afganistan din 2001 până în 2003, cunoscut şi sub numele de „Abu Mansour”, care opera de atunci în Mogadiscio şi era considerat responsabil de toate operaţiunile importante ale shebabilor.

Un alter ego al său, Haweys, un fost ofiţer NSS, KGB-ul somalez sub dictatorul Syad Barre, era ideologul echipei.

Mark Roll privi îndelung cele două fotografii afişate pe ecran.

Prezenţa lui Hashi Farah pe MV „Faina” nu putea fi întâmplătoare. Deci, această operaţiune de piraterie era un „joint-venture” shebabi-piraţi.

Logic: shebabii aveau nevoie de bani, promiţându-le luptătorilor lor o „soldă” de 70 de dolari pe lună. Se ştiau puţine lucruri despre finanţarea lor, cum că era asigurată de diaspora somaleză şi Serviciile sudaneze. Totuşi, exista şi o a treia sursă. Alianţa dintre piraţi şi shebabi se putea dovedi explozivă.

Mark Roll decise să renunţe provizoriu la pauza de sendviş şi se instală la birou pentru a pregăti o notă urgentă cu destinaţia Langley. Care urma să se adauge la o liotă de veşti cotidiene proaste. Trupele shebabilor înaintau regulat dinspre Kismayo înspre Mogadiscio. Ocupând, fără să tragă un foc, toate oraşele de coastă. Imediat ce se instalau acolo, instaurau sharia, biciuindu-i pe fumătorii de *khat,* lapidând femeile infidele,

obligând buticurile să închidă în timpul orelor de rugăciune, interzicând cinematografele şi muzica, tot ce putea ofensa rigoarea lor retrogradă.

Dar fiindcă le tăiau mâinile hoţilor şi îi alungaseră pe „warlords”, populaţia îi primea chiar cu braţele deschise.

CIA vedea cum se ridică dinspre sud acest val neliniştitor, care nu se deplasa totuşi decât cu câteva 4x4, maşini Toyota dotate cu mitraliere, înconjurate de shebabi cu arme uşoare. După ce ocupaseră portul Marka, nu îi mai despărţeau decât vreo cincizeci de kilometri de Mogadiscio, unde alţi shebabi se angajau tot mai des în lupte, amestecaţi prin populaţie. Pentru prima dată, fuseseră obligaţi să închidă aeroportul internaţional din Mogadiscio, care era folosit pentru tot felul de traficuri şi pentru transportul preţiosului *khat...* GFT (Guvernul Federal Tranzitoriu) îşi înmulţea întâlnirile de la Nairobi, Baidoa sau Djibouti, fără să obţină nici cel mai mic rezultat. Culmea ororii: primul-ministru al lui Yusuf se declara acum deschis în favoarea islamiştilor!

Pirateria, noul sport naţional somalez, se dezvolta cu viteză. La începutul anului 2008, piraţii nu erau decât vreo sută, operând mai ales în Golful Aden şi, ceva mai la sud, pornind din micul port Eyl.

De atunci, se înmulţiseră incredibil şi numărul lor era evaluat acum la 1200! Echipaţi cu „nave-mamă”, traulere de mare adâncă, dispozitive sofisticate cum era AIS, bărci rapide. Activitatea lor explodase, vărsând în această ţară mizerabilă zeci de milioane de dolari. Armatorii navelor răpite preferau să plătească pentru a-şi recupera bunul...

Până atunci, Langley considerase acest fenomen dezagreabil, dar fără legătură cu sacrosancta luptă împotriva terorismului: piraţii somalezi erau bandiţi care puteau fi cumpăraţi oricând, ca şi verii lor, „warlords”. Administraţia americană nu era departe de a admite, din contră, că toată această agitaţie putea să împingă focurile luptei împotriva a ceea ce Washingtonul considera un adevărat pericol: shebabii, care riscau să transforme Cornul Africii într-o bază Al-Qaida... Cu ei trebuiau să lupte; de piraţi se vor ocupa ceva mai târziu.

Iată că prezenţa lui Hashi Farah pe MV „Faina” făcea să dispară această viziune liniştitoare...

Faptul că MV „Faina” transporta o importantă încărcătură de arme, dintre care 33 de tancuri grele echipate cu ţevi care

trăgeau proiectile de uraniu sărăcit şi un stoc important de arme uşoare şi muniţii, era poate explicaţia acestei noi alianţe.

În acest caz, alegerea cargoului ucrainean nu era o coincidenţă…

Mark Roll se întrebă deodată dacă MV „Faina” nu fusese „ochită” de piraţi la solicitarea shebabilor.

Pentru a recupera în acelaşi timp şi arme şi bani.

Această idee îi făcea pielea de găină.

Trebuia să afle cu orice preţ ce se întâmpla cu adevărat în Somalia.

Or, tocmai aici se complicau lucrurile: nici nu merita să ceară unui „case-officer” să meargă acolo.

Chiar dacă îl împingeai cu o baionetă, refuza. Mai erau câţiva oameni de la Special Forces care erau cu etiopienii, dar aceştia se abţineau să facă muncă de spionaj. Un american lăsat în Mogadiscio avea aceleaşi şanse de supravieţuire ca şi o langustă aruncată în apă clocotită.

Dacă americanii nu uitaseră sinistrul episod din 1993, în care miliţienii somalezi doborâseră două elicoptere SUA, masacrând apoi sălbatic 18 Rangers, somalezii păstraseră mereu în minte riposta americană, care făcuse 4000 de victime printre somalezi, inclusiv civili.

„Black Hawk Down” îi traumatizase pe americani, pentru care Somalia însemna sinucidere curată, dar somalezii nutreau la adresa lor o ură care nu înceta să crească. Dacă shebabii reuşeau să capitalizeze această ură, riscau să creeze cea mai periculoasă bază jihadiştă din lume.

Deci, trebuia cu orice preţ să facă ceva. Mark Roll se întrebă cum aveau să rezolve şefii lui cvadratura cercului. Să trimită un „case-officer” într-o ţară aflată în plin haos, fără autoritate şi fără guvern, cu o securitate mult sub zero şi fără cea mai mică structură locală de sprijin. Doar să împrumute un kamikaze de la islamişti, altă soluţie nu vedea.

CAPITOLUL IV

După frigul umed din Austria, căldura înăbuşitoare din Nairobi crea un fel de cocon cald, moleşitor, toropitor, contrastând cu aerul glacial care domnea în Buickul trimis la hotel Serena de şeful staţiei CIA din Nairobi, Mark Roll. Malko privea distrat proprietăţile magnifice de pe strada Muthansa, vile luxoase înconjurate de vegetaţie luxuriantă, refugiul tuturor ambasadorilor puţin mai înstăriţi şi al altor câţiva, mai puţin căpătuiţi. S-ar fi crezut în plină junglă, deşi se afla doar la periferia şic din Nairobi. Văzu în treacăt un drapel american plantat în mijlocul unei imense peluze: reşedinţa ambasadorului. Şi, ceva mai departe, un drapel grecesc: acolo îl recuperase, în urmă cu câţiva ani, pe Abdullah Ocalan, liderul kurd al PKK, care zăcea de atunci într-o insulă-închisoare turcească.

Graţie lăcomiei Serviciilor kenyene…

Limuzina o luă la dreapta, dând spre hidoasele clădiri ale Naţiunilor Unite, iar, în faţa lor, o maiestuoasă clădire alba, înfiptă în mijlocul unei imense peluze şi separată de şosea printr-un gard înalt, negru: noua ambasadă americană, izolată în acest cartier rezidenţial. Americanii aveau motive serioase să fie prudenţi: precedenta, ridicată în mijlocul oraşului, pe strada Jomo Kenyatta, fusese transformată, în 1998, într-un morman de moloz de o puternică explozie care a provocat moartea a două sute nouăzeci de kenyeni şi a unsprezece americani. Unul din primele atentate ale Al-Qaida.

Când Malko se dusese pentru cazul Ocalan la Nairobi, diplomaţii americani se refugiaseră în două imobile gemene din cărămidă roşie, de pe strada Crescent, unde stăteau îngrămădiţi ca sardelele. De atunci, cu acest buncăr ultramodern, totul revenise la normal.

După ce trecuse de trei porţi, o barieră escamotabilă şi fusese controlat de un paznic care plimba o oglindă pe sub caroserie, Buickul se opri în cele din urmă în faţa clădirii principale, vizavi de cea US AID. Malko trebui să mai treacă printr-o poartă magnetică, păzită de o negresă superbă, într-o uniformă

impecabilă. Totul fu verificat: curea, inel, ceas, stilou. Dacă Mark Roll nu ar fi venit să-l întâmpine, probabil l-ar fi dezbrăcat…

Slab, scund, cu un barbişon negru bine tuns, şeful staţiei CIA semăna cu un învăţător. Se scuză de la început.

— Ar fi trebuit să vă iau ieri seară de la Jomo Kenyatta[30], dar am rămas blocat în ambuteiaje… Aici, este ceva de groază: străzile sunt desfundate şi sunt tot mai multe maşini. Din fericire, nu mai sunt mulţi turişti după incidentele de anul trecut…

În urma alegerilor prezidenţiale, kenyenii contestaseră rezultatele în manieră africană, masacrându-se într-o veselie…

— Bunica lui Barack Obama nu atrage turişti? întrebă ironic Malko.

— Nici măcar ea, zise americanul. În plus, locuieşte la mama naibii. De când Obama a fost ales preşedinte, kenyenii o consideră o icoană. Ea l-a crescut, era a doua soţie a bunicului său. Totuşi, lui nu-i prea pasă. Nici nu a planificat să vină în Kenya. Trebuie spus că această negresă grasă, în cămaşă lungă, multicoloră, ar tulbura apele pe la Casa Albă.

Malko nu făcu nici un comentariu. Mark Roll îl votase, desigur, pe McCain… Ajunseră în biroul lui, la etajul al patrulea, ale cărui ferestre dădeau spre o mare verzuie. Pereţi goi, cu excepţia fotografiei lui George W. Bush şi o hartă mare a Kenyei.

Obişnuita cafea abominabilă îi aştepta. Mark Roll îşi aranjă atent dunga pantalonului şi zise.

— Cred că dumneavoastră cunoaşteţi bine Kenya.

— Puţin, recunoscu Malko. Pe timpul britanicilor, era o ţară frumoasă…

Mark Roll nu sesiză această remarcă politic incorectă şi îşi turnă o Coca.

— Eu nu sunt aici decât de şase luni, mărturisi el, iar soţia mea se plictiseşte groaznic. După ce am făcut turul tuturor parcurilor cu animale, nu mai este mare lucru de văzut. Eu am treabă… De aici, „tratez” şi Somalia.

— Mergeţi acolo? întrebă inocent Malko.

Americanul tresări uimit.

— *Of course, not!*[31] Să mergi acolo este sinucidere curată.

— Ah, bun! făcu Malko, fără comentarii…

Exact pentru a se ocupa de Somalia, îi ceruse staţia CIA de la

[30] Aeroportul principal din Nairobi.

[31] Bineînţeles că nu.

Viena să se urce în avionul către Kenya. Aparent, nu era sinucidere pentru toată lumea… Mark Roll se uită la ceas.

— Să mergem. Avem întâlnire cu cineva care cunoaşte Somalia mult mai bine decât mine. Ştiţi restaurantul „Tamarind”?

— Am mai fost acolo.

— Este cel mai bun din oraş, afirmă entuziast şeful staţiei CIA, luându-şi haina.

Malko remarcă tocul unui mic pistol agăţat de centură. În principiu, într-o ţară prietenă, agenţii CIA nu erau înarmaţi. Până la urmă, Kenya poate că nu era prietenă 100%…

În timp ce rulau spre centru, Malko îşi permise să întrebe:

— Mi s-a spus la Viena că trebuie să mă ocup de Somalia. Aşa este?

— Întocmai! confirmă Mark Roll. De aceea mergem să luăm masa cu „Wild Harry”[32].

— De ce „sălbatic”?

— Şi-a petrecut viaţa făcând nebunii. Ultima lui misiune a fost Somalia. S-a pensionat, acum aproape un an. Doar că Langley l-a angajat cu contract pentru şase luni.

— Bun! făcu Malko, surprins.

Nu intra în obiceiurile CIA. Dar după 11 septembrie, fuseseră rechemaţi toţi cei care au luptat în Afganistan şi Pakistan, cei care văzuseră terorişti nu numai la televizor.

— Nu aveţi destui oameni la Nairobi? întrebă Malko.

— Oh, ba da! afirmă Mark Roll. Doar că „Wild Harry” este „special”…

— „Special”?

Americanul coborî vocea, ca şi cum ar fi mărturisit un secret ruşinos.

— „Wild Harry” a rămas doi ani la Mogadiscio, între 2005 şi 2006. Ca N.O.C.[33].

— Ce făcea?

— I se dăduse o listă a „răufăcătorilor” care trebuiau reţinuţi, jihadişti, membri ai Al-Qaida, islamişti somalezi. Avea o acoperire umanitară şi câteva valize de dolari. Ceea ce îi permitea să cumpere un anumit număr de „warlords” care căutau suspecţi pentru el. Apoi, când tipii erau livraţi, nu mai avea decât să-i expedieze spre una din navele noastre. Bineînţeles, era o „covert

[32] Harry Sălbaticul.

[33] Non Official Cover – Clandestin.

operation”.

Eu nu aş fi putut face asta niciodată.

Mark Roll nu părea să realizeze că de mult timp nu se mai duceau războaie în dantele.

Ajunseseră în centrul cu clădirile sale moderne şi bulevardele largi pline de verdeaţă. Deşi era toropit de căldură, ducea lipsă de întreţinere şi de umiditate, Nairobi mai avea încă o anumită alură…

Kenyenii, formaţi de britanici, erau, în general, oameni îngrijiţi, purtând costum şi cravată, chiar şi în plin sezon umed.

Buickul se opri într-o piaţă, între două clădiri enorme. Se ajungea la „Tamarind” printr-o intrare discretă. O sală mare cu ceva decoraţiuni africane, unde majoritatea meselor erau ocupate de rezidenţi străini. Un şef de sală, negru ca abanosul, îi conduse la o masă rotundă, în fundul sălii.

— Uite, „Wild Harry” întârzie, este ceva rar, remarcă Mark Roll.

Nu îşi termină fraza, că apăru un personaj, venind de la bar şi se îndreptă spre ei.

Un bărbat la cincizeci de ani, corpolent, cu ochelari, părul tuns scurt, şchiopătând vizibil cu piciorul drept. Cu un pahar de Pimm’s în mână, uşor de recunoscut după frunza de mentă. Malko îi remarcă privirea scânteind de inteligenţă. În ciuda aiurii sale uşor neglijente şi a aspectului de „ursuleţ gras”, degaja ceva puternic. După ce îşi aşeză paharului întinse mâna lui Malko.

— Harold Chestnut. Nu ne-am întâlnit niciodată, dar am fi putut! Am petrecut ultimii treizeci de ani din viaţă în colţurile cele mai mizerabile de pe planetă. Inclusiv la Vatican…

— Am cunoscut şi eu Vaticanul, remarcă Malko.

Instantaneu, personajul îi deveni foarte simpatic… Ieşea în evidenţă clar din lumea „case-officers” a CIA care nu se gândeau decât la mutări şi la pensii.

Harold Chestnut se aşeză şi îşi trase cu amândouă mâinile piciorul sub masă, cu o grimasă de durere.

— Criminalii ăştia de chirurgi ai Marinei m-au sabotat! oftă el. Ar fi trebuit să fac mare tămbălău…

— Ce v-au făcut? întrebă Malko.

Harold Chestnut zâmbi fără complezenţă.

— Era pe vremea când vânam „terorismul” la Mogadiscio. Prinsesem unul care avea o opinie proastă despre Guantanamo şi care fusese căutat îndelung… Atunci, mi-a tras două gloanţe în

picior…

Doctorii de la Flota a V-a mi-au umplut piciorul cu fire de platină, jurându-mi că voi alerga ca un iepure… Dacă ar fi fost aşa, i-aş fi prins să-i pun să-mi plătească pentru toate prostiile lor… în plus, acum, declanşez toate porţile magnetice şi trebuie să dau explicaţii…

Izbucni în râs.

— *Oricum,* e mai bine decât să fiu într-un scaun cu rotile. Un Pimm's?

— Mulţumesc, declină Malko, care comandă un Strawberry Daiquiri.

Harold Chestnut dădu din cap dezaprobator.

— Vă înşelaţi, este foarte răcoritor, din cauza mentei.

— Are şi alcool, remarcă discret Mark Roll, care tocmai comandase un suc de mango.

„Wild Harry" zâmbi.

— Nu am băut niciodată mai mult decât în ţările în care alcoolul este interzis, ca în Pakistan sau Yemen! Când împiedici omul să bea, bea mai mult…

Evident, nu se lăsa uşor. Şeful staţiei nu insistă şi se uitară în meniuri.

— Vă recomand langustele, propuse Harold Chestnut. Sunt excelente.

Urmară sfatul lui şi acesta mai comandă un Pimm's. Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Malko.

— Cunoaşteţi Somalia? întrebă el.

— Am fost în timpul lui Syad Barre şi, o scurtă perioadă, acum doi ani.

„Wild Harry" dădu din cap.

— Acum doi ani, situaţia era deja caldă. Aveţi curaj…

— Nu am rămas mult timp, corectă Malko.

— Aţi fi putut rămâne acolo definitiv! făcu Harold Chestnut, cu un zâmbet… Bun, nu o să ne prefacem că ne este frică. Ştiţi de ce sunteţi aici?

— Nu chiar, recunoscu Malko.

Harold Chestnut scoase un rânjet înfundat, privind spre Mark Roll.

— Nu mă miră.

Malko nu avu timp să îl întrebe motivul rânjetului. Şeful de sală tocmai aşeza în faţa lui o langustă care părea crescută la Cernobîl, atât de impunătoare era… Din contră, cele ale lui Malko

şi Mark Roll erau mult mai modeste. „Wild Harry” era bine văzut în local… în timp ce ataca monstrul care depăşea farfuria, Mark Roll, dornic să reia discuţia, explică.

— De la finele anului 2007, nu mai operăm direct în Somalia. Prea periculos. Când am strâns destule elemente despre un „suspect”, lovim cu rachete de croazieră sau drone. Câţiva membri ai Special Forces se află la Moga, în „zona verde”, cu etiopienii şi avem vasele Flotei a V-a în larg, gata să trimită elicoptere.

Cu gura plină de langustă, „Wild Harry” zise, ilar:

— Eu am pus la punct toate acestea…

Neclintit, tânărul COS continuă:

— Până de curând, Langley nu dorea să se ocupe de chestiunea pirateriei, pe care o considera separată de terorism. Piraţii erau criminali de drept comun şi gata.

— Nu mai este cazul? întrebă Malko.

Fără să răspundă, Mark Roll se aplecă şi scoase din servieta aşezată pe jos o fotografie pe care o puse lângă farfuria lui Malko: un bărbat care dormea într-un fotoliu, cu un kaffiyeh roz şi cu pieptul acoperit de cartuşiere din pânză.

— Cine este? întrebă Malko.

— Un membru al mişcării Shebab. Un anume Hashi Farah. Vă voi comunica fişa lui. A luptat în Afganistan împotriva noastră şi a condus o miliţie importantă la Mogadiscio. Considerat de Langley ca extrem de periculos.

— Unde a fost făcută fotografia?

— La bordul MV „Faina”, cargoul ucrainean care transporta materiale militare, chiar după ce a fost atacat de un grup de piraţi din Hobyo. Ofiţerul de transmisiuni de pe „Faina” a făcut-o şi a putut să o transmită armatorului care ne-a comunicat-o nouă. Acest document este dovada că sechestrarea cargoului „Faina” a fost organizată de piraţi în asociere cu shebabii.

Un înger, cu bandă neagră pe ochi, traversă restaurantul. Malko înţelese.

— Deci, concluzionă el, contrar opiniei Agenţiei, există legături între piraţii somalezi şi shebabi? Nu este chiar surprinzător.

De cealaltă parte a mesei, se auzi un sunet urmat de un rânjet. „Wild Harry” sugea de zor un braţ din langusta uriaşă şi îi făcu un semn ironic cu ochiul lui Mark Roll.

— I-am spus! Aparţin cu toţii aceluiaşi clan, Darod şi subclanului Majarteen, practic pe acelaşi teritoriu. În plus, piraţii

câştigă mulţi bani, în timp ce shebabii nu au; şi un mongol de patru ani ar fi tras aceeaşi concluzie…

Îşi termină al treilea Pimm's pentru a-şi sublinia afirmaţia. Mark Roll împinse deoparte farfuria.

— Harold are dreptate. De acum, suntem siguri că există legături între piraţi – anumite grupuri, în orice caz – şi shebabi…

— Şi vor avea tot mai multe! completă calm Harold Chestnut. Fiindcă shebabii sunt pe cale să ocupe toată Somalia. Înaintează de-a lungul coastei şi ocupă toate oraşele la rând, fără măcar să tragă un foc de armă. Vor ocoli „zona verde" din Mogadiscio şi vor continua spre nord. Pentru a se alătura celor care se află deja la Harardhere, la mai puţin de o sută de kilometri de Hobyo, una dintre fortăreţele piraţilor.

Râgâi uşor şi Mark Roll profită pentru a ofta.

— Din păcate, este foarte posibil…

— Deci, completă Harold Chestnut, shebabii vor putea să-şi cumpere arme. Iar următorul stadiu va fi să se alieze cu piraţii pentru a pregăti un atentat spectaculos, cu ajutorul unei nave sechestrate de aceştia din urmă. Este noul coşmar pentru cei de la Langley…

Malko îşi zise că era chiar justificat.

— L-aţi mulţumit ofiţerului de transmisiuni de pe „Faina", sper? zise el.

Mark Roll dădu din cap cu tristeţe.

— Am trimis un mesaj de condoleanţe văduvei sale. Hashi Farah l-a doborât pentru că i-a făcut această fotografie. Ceea ce dovedeşte clar că vor să păstreze secretul acestor legături.

— Unde se află „Faina", acum?

— În faţa portului Hobyo, sub paza USS „Howard" care are ordin să tragă asupra oricărei ambarcaţiuni care ar descărca arme. Ne întrebăm acum dacă sechestrarea acestei nave nu este o „comandă" a shebabilor, pentru a obţine armamentul pe care nu îl au. Tancuri T 72 de exemplu, pentru a le combate pe cele ale etiopienilor.

— De ce nu se ia cu asalt „Faina"? se miră Malko.

— Sunt aşteptaţi ruşii, care au trimis un distrugător. Şi sunt douăzeci şi şase de oameni din echipaj la bord.

— Iar acest Hashi Farah se mai află la bord?

— Nu ştim. Este un du-te-vino neîncetat între „Faina" şi Hobyo pentru a aduce provizii şi a schimba echipajele de piraţi; a putut foarte bine să plece fără să îl putem repera, dar el reprezintă un

scop secundar.

— Ce căutaţi exact? se nelinişti Malko. Cu toate navele Flotei a V-a, etiopienii, dronele şi interceptările, trebuie să fiţi destul de bine informaţi…

Mark Roll scutură din cap trist.

— Nu chiar. Navele rămân în larg, iar ascultările tehnice nu sunt deloc eficace. Ar trebui mers pe teren.

— Ce teren?

Americanul făcu un gest vag.

— Acolo unde acţionează toţi aceşti răufăcători…

— Ce să fac?

Îşi drese vocea:

— Langley mi-a atribuit o misiune precisă: trebuie să aflăm, cu orice preţ, ce pregătesc shebabii împreună cu piraţii, pentru a-i contracara, eventual.

Ca nu cumva o operaţiune teroristă imensă să nu ne explodeze în faţă fără preaviz.

— Cum?

— Harold avea o reţea acolo. Este suficient să o reactivăm…

Malko întâlni privirea lui „Wild Harry” care, cu mâinile încrucişate peste burta plină de langustă, zâmbea, cu ochii pe jumătate închişi. Imaginea fericirii.

— Mark, remarcă Malko fără să ridice vocea, mi se pare că la această masă se află cineva deosebit de calificat pentru această sarcină…

Harold Chestnut ridică degetul arătător drept, fără să renunţe la zâmbetul angelic.

— Greşit, nu mai sunt implicat…

Malko se întoarse spre Mark Roll.

— Credeam că Harold şi-a reluat activitatea…

— În calitate de „consultant”, preciză suav Harold Chestnut. Doar consultant. De acum, mă ocup, împreună cu prietena mea, de cultivarea trandafirilor. Furnizăm inclusiv ambasadei americane.

— Trandafiri? întrebă Malko, sufocat.

— Ei da! Kenya este un mare exportator de flori. Am luat-o din Somalia pe Hawo, care era interpreta mea. Am decis să iniţiem o mică afacere de export care nu merge rău. O să vină şi ea, de altfel. Iat-o.

Malko întoarse capul spre intrarea restaurantului şi văzu o tânără înaltă, cu pielea de culoarea cafelei cu lapte, figură fină,

ochii alungiţi, mulată într-un taior-pantalon extrem de sexy, care îi sublinia fundul mortal şi un bust ascuţit. „Wild Harry” era deja în picioare. Îi sărută mâna nou-venitei, înclinându-se.

— V-o prezint pe Hawo. Fără ea, aş fi îngropat la Mogadiscio.

Malko îi sărută, la rândul lui, mâna somalezei şi se aşezară la loc.

— Ce rol îmi atribuiţi exact? întrebă Malko.

Harold Chestnut răspunse cu un zâmbet în colţul gurii.

— Un rol de prim-plan, dragul meu, demn de experienţa şi reputaţia dumneavoastră. Să ridicaţi din nou drapelul la Mogadiscio.

Malko se întoarse spre Mark Roll.

— Aţi spus că este sinucidere să mergi acolo.

— Exact, recunoscu Harold Chestnut, dar nu veţi fi singur.

— Ah, bun?

— Da, sunt gata să vă fiu antrenor. Mai am câţiva prieteni somalezi care nu vor decât să câştige dolari. Mai ales un tip care m-a ajutat mult. Ahmed Mohammed Omar. Un „warlord”. Acum este un onorabil membru al parlamentului somalez fantomă, dar îi place în continuare să primească bani... Graţie lui, puteţi merge în Somalia fără să fiţi ucis în primele cinci minute de la sosire. Aparent, prietenul nostru Mark a conceput un plan pentru asta. Nu prea cred în reuşita lui, dar putem totuşi încerca... El este şeful.

Satisfăcut, comandă un al patrulea Pimm’s.

Malko întâlni privirea lui Hawo care se aşezase în faţa lui. Zâmbea, cu un aparent interes pentru el.

Totuşi, se întrebă dacă nu va lua imediat avionul înapoi.

Erau pe cale să-l transforme în kamikaze.

CAPITOLUL V

Mark Roll îşi ţinea privirea fixată obsesiv pe carcasa langustei, care, totuşi, nu merita atâta atenţie. Hawo zâmbea, iar „Wild Harry” începuse să înghită Pimm’s cu un zgomot destul de respingător. Malko rupse tăcerea apăsătoare.

— Mark, la ce vă gândiţi când spuneţi că vreţi să mă trimiteţi la Mogadiscio?

Văzând că Malko nu îi aruncase încă resturile de langustă în faţă, şeful staţiei CIA se învioră şi arboră un zâmbet încântat.

— Ar fi formidabil să reactivăm acţiunile în Somalia! Langley ţine neapărat şi are dreptate. Apreciez mult cooperarea dumneavoastră. Este un risc imens.

O repartizare de riscuri inegale, foarte inegale. Mark Roll nu se va mişca din biroul lui climatizat, în timp ce Malko va merge să joace ruleta rusească în Somalia… Acesta din urmă luă din nou cuvântul.

— O.K., Mark, am înţeles că vreţi să mă trimiteţi în Somalia. Ca să fac ce, mai exact?

Privirea lui Mark Roll derapă spre „Wild Harry”.

— Harold vă va explica.

Fostul „case-officer” lăsă deoparte paharul de Pimm’s cu regret şi îl privi pe Malko.

— În timpul „campaniei” mele somaleze, explică el, „tratam” în cel mai mare secret cu un tânăr somalez. Amin Osman Said. Un tip educat, care lucra într-o agenţie de voiaj din piaţa Baraka. Vorbea engleza şi cunoştea enorm de mulţi oameni. El îmi semnala „ţintele”. Apoi, eu îi trimiteam pe oamenii lui Ahmed Mohammed Omar, care mi le livrau în „zona verde”.

— De ce coopera cu voi acest Amin? întrebă Malko.

„Wild Harry” zâmbi plictisit.

— Banii, bineînţeles! Dar erau pentru o cauză nobilă. Voia să economisească suficienţi bani pentru a studia în străinătate.

— Nu a putut pleca?

Harold Chestnut îi aruncă o privire întunecată lui Mark Roll.

— Nu. Din două motive: mai întâi, nu a strâns încă destui bani,

iar apoi. Agenţia nu a putut niciodată să-i procure un „green card”[34]. De altfel, dacă este recontactat, cu siguranţă că ăsta va fi primul lucru pe care îl va cere.

Mark Roll tresări, cu un zâmbet îndurerat.

— Harold, ştii bine că este imposibil. Departamentul de Stat…

„Wild Harry” îl întrerupse brutal pe şeful staţiei CIA.

— Mark, eşti un rahat! Un subrahat, chiar. Sunteţi gata să-l trimiteţi pe Malko la Mogadiscio, unde nu are nici o asigurare, în timp ce nu există nici un singur „case-officer” în toată Divizia de Operaţiuni care să accepte să pună piciorul acolo, chiar şi pentru cinci minute şi nu sunteţi în stare să faceţi totul pentru a-i da maximum de şanse… Aveţi noroc că stă aici, în faţa dumneavoastră şi că are nevoie de bani pentru a-şi întreţine nenorocitul de castel! Nu mai sunt bătrâni din specia mea care să vă scoată castanele din foc.

Mark Roll deveni stacojiu.

— *Well,* Harold, ştii bine că consulul, sau mai degrabă doamna consul este o bătrână cârcotaşă arţăgoasă, care ne detestă. Trimite toate cererile noastre către Departamentul de Stat cu aviz negativ.

„Wild Harry” bău restul de Pimm’s dintr-o sorbitură şi zise:

— Dacă primeşte o telegramă de la Washington, se va calma! Dacă Langley vrea să afle ce se întâmplă la Mogadiscio, va trebui să plătească sau vă veţi lăsa nimiciţi.

Un înger traversă restaurantul şi fugi, spărgând o fereastră, uimit de acest limbaj. Nu se afla între gentlemeni…

Malko, mişcat de reacţia lui Harold Chestnut, decise să calmeze spiritele.

— Harold, întrebă el, ştiţi unde se află Amin acum?

Fostul „case-officer” scutură din cap.

— Nu. Nici nu ştiu dacă este încă în viaţă. Am cinci numere de telefon mobil, dar nu vreau să le încerc orbeşte, de aici. Ar fi prea periculos pentru el. Trebuie ajuns acolo. Nimeni nu a ştiut niciodată că lucra cu mine. Altfel, i-ar fi tăiat gâtul de mult timp.

— Chiar şi onorabilul Ahmed Mohammed Omar?

— Mai ales el! L-ar fi trădat pentru a face rost de ceva bani.

Frumoasă mentalitate.

— Dar credeţi că Omar ar putea totuşi să mă ajute?

— Da, la nivel de securitate. Are legături bune cu securitatea

[34] Paşaport de rezident permanent în SUA.

preşedintelui Yusuf.

— Unde este el?

— Cred că undeva prin Nairobi. Se ascunde…

— La Nairobi? De ce?

— O altercaţie, cu siguranţă, făcu evaziv „Wild Harry”. Acest tip ar vinde-o şi pe mama lui şi ar preda-o. Dar ar trebui să putem pune mâna pe el.

Malko rămase tăcut câteva secunde. „Wild Harry” îşi merita pe drept porecla. În ciuda bunăvoinţei lui evidente, planul lui mergea cam în toate direcţiile. Întors spre Mark Roll, întrebă cu un zâmbet suav.

— Şi dumneavoastră, Mark, care este planul vostru pentru a mă trimite în această ţară plăcută?

Crezu că şeful staţiei o să-i sară la gât.

— Vorbiţi germana? zise el.

Malko nu se putu abţine să nu râdă.

— În principiu, da. Este limba mea maternă. De ce?

— *Well,* omologii noştri din BND[35] au trimis reprezentanţii unui armator din Hamburg al cărui cargou, „Moselle”, a fost răpit de piraţi. „Moselle” se află în acest moment la Hobyo. Armatorul şi piraţii s-au înţeles la o răscumpărare de două milioane de dolari, plătiţi cash. Reprezentanţii lui au venit la Nairobi, cam disperaţi, cu banii şi cu un număr de telefon de contact. Omologul meu din BND mi i-a trimis.

— Vreţi să fiu interpret?

Mark Roll scuturã viguros din cap.

— Nu, aş vrea să luaţi locul unuia dintre ei dându-vă drept reprezentant al armatorului. Ceilalţi nu vor sesiza.

— Şi apoi?

— Veţi putea merge pe filieră cerând să plătiţi răscumpărarea direct în Somalia. Aţi face deja un pas serios înainte.

— Spre prăpastie, râse „Wild Harry”. Aceşti piraţi sunt foarte suspicioşi. Mark nu i-a văzut decât la televizor. Eu îi cunosc ceva mai bine.

Malko nu era departe de a-i împărtăşi opinia, dar îşi zise că, într-o primă fază, nu risca mare lucru.

Dacă operaţiunea se bloca, aşa cum era de prevăzut, se putea reveni oricând la planul B al lui „Wild Harry”.

— Pot oricând să mă întâlnesc cu ei, concluzionă el. Le-aţi

[35] Bundesnachrichtendienst – Serviciul de Informaţii German.

împărtăşit planul dumneavoastră?

— Nu explicit, recunoscu Mark Roll, dar sunt atât de disperaţi, încât vor accepta cu siguranţă. Trebuie să vină la biroul meu la ora patru.

— Ei bine, îi vom vedea, acceptă Malko.

Mark Roll se întoarse spre Harold Chestnut.

— Harold, aş vrea să veniţi şi dumneavoastră.

Cunoaşteţi toată situaţia mai bine ca mine.

— O.K., bombăni „Wild Harry”, dar înainte trebuie să merg să mă ocup de trandafirii mei împreună cu Hawo.

Înainte de a se ridica, somptuoasa Hawo îi strecură o privire fierbinte lui Malko şi se îndepărtă spre ieşire, cu braţul lui „Wild Harry” în jurul taliei, adaptându-se la legănatul lui.

Ciudat cuplu.

— Cred că ar trebui să meargă, făcu Mark Roll pe un ton convins.

Metoda Coue[36].

*

* *

Cei doi bărbaţi păreau veniţi dintr-un serial TV german. Costum cu cravată de o tristeţe mormântală, feţe de mici funcţionari, ochelari, serviete grele din piele neagră, ţepeni ca nişte umbrele. În schimb, Malko rămase blocat în faţa blondei care îi însoţea.

Nas cârn, gură cărnoasă, părul prins în coadă de cal, un bluzon din denim albastru şi un pantalon extrem de mulat. Când se întoarse pentru a-şi trage un scaun, Malko simţi cum îi creşte brusc pulsul.

Fundul ei putea rivaliza cu cel al lui Hawo.

Dar, era albă…

Mark Roll făcu prezentările: Heinrich Steiner, Ludwig Klein şi Anna Litz.

Abia se aşezaseră, când Harold Chestnut se strecură în cameră, prezentat de îndată drept „consultant”. Mark Roll expuse pe scurt situaţia pentru Malko.

— Au sosit ieri la Nairobi cu Lufthansa, pentru a debloca situaţia cargoului lor, „Moselle”, reţinut de piraţi în urmă cu o lună. De atunci, negociază prin telefon şi mail. Piraţii cereau zece

[36] Este vorba de terapia prin autosugestie, verificată cu succes de medicul francez Emile Coue la începutul secolului XX. (n. red.).

milioane de dolari şi au putut în cele din urmă să negocieze la două milioane. Se grăbesc să rezolve treaba pentru ca nava şi echipajul să fie eliberaţi. Aparent, se află încă în rada de la Hobyo.

— De ce aţi venit la Nairobi? întrebă Malko în germană. Nu se putea rezolva printr-un virament bancar? Multe răscumpărări tranzitează prin bănci din Dubai.

Curios, blonda cu fund bombat fu cea care răspunse.

— *Nein!* Nu vor decât cash.

— Îi aveţi cu dumneavoastră? întrebă Malko.

— *Jawohl!* confirmă tânăra. I-am adus cu aprobarea vămilor germane. Aceşti domni sunt însărcinaţi să aibă grijă de bani până la predarea sumei contra unei chitanţe.

Uşor mirat de tăcerea celor doi bărbaţi, Malko întrebă.

— Cine este reprezentantul armatorului?

— Eu, răspunse Anna Litz. *Diese Herren*[37] fac parte din BND. Sunt aici pentru a asigura predarea banilor de răscumpărare.

— Unde sunt banii?

— Pentru moment, în seiful de la ambasada noastră.

— Şi cum îi veţi contacta pe piraţi?

Blonda scoase din geanta Hermes o hârtie îndoită pe care i-o întinse lui Malko. Acesta o desfăcu şi citi: Ali Moussa 0725063338.

— Daţi-mi să văd, ceru Harold Chestnut.

Malko îi dădu hârtia. După o privire scurtă, „Wild Harry” zise:

— Îl cunosc.

Veni rândul lui Malko să fie surprins.

— Este unul dintre contactele dumneavoastră? întrebă el.

— Nu, un „businessman” somalez, instalat la Nairobi. A fost amestecat în tot felul de traficuri, joacă rolul de intermediar. Este un hoţ.

Malko traducea răspunsul. Anna Litz păru şocată. În mod clar, dacă întâlnirea nu ar fi avut loc la ambasada americană, loc unde, prin definiţie, nu erau decât oameni oneşti, germanii ar fi fugit cât îi ţineau picioarele. „Wild Harry” zise cu un zâmbet larg.

— Spuneţi-le că au făcut bine că ni s-au adresat. O să-i ajutăm.

Cel puţin, îşi juca rolul.

— O să vă ajutăm, confirmă Malko. Totul va decurge bine.

---

[37] Aceşti domni.

— Spuneţi-le că vom lua masa împreună, propuse Harold Chestnut. O să le explicăm cum decurg lucrurile.

După ce Malko traduse, privirea Annei Litz se întunecă.

— Nu am putea să-l contactăm pe acest bărbat înainte de masă? Am vrea să ne întoarcem la Hamburg luni. Şeful meu este foarte nerăbdător să vadă această treabă terminată.

Acesta din urmă avea, fără îndoială, impresia că se mergea în Somalia cum se merge de la Berlin la Hamburg.

— Sunt anumite pregătiri de făcut, îi temperă Malko.

Trebuia să le explice germanilor rolul pe care urma să îl aibă el. Sperând să nu se opună. Mai ales cei doi agenţi ai BND, însărcinaţi să păzească comoara.

*

* *

Hawo, care îşi păstrase taiorul cu pantalon şi Anna Litz, care îşi schimbase pantalonul cu o fustă lungă, mulată pe fundul excepţional, se priveau ca două pantere faţă în faţă la aceeaşi sursă de apă…

Trebuie spus că atmosfera de la „Carnivore” sporea latura „jungle” a cinei.

Situat lângă Wilson Airport, restaurantul, imens, nu servea decât carne. „Clasică” şi mai exotică, de exemplu crocodil sau struţ.

Ospătari în ţinută zebrată treceau printre mese, înarmaţi cu ţepuşe lungi, umplând farfuriile într-atât încât micul drapel de la fiecare masă nu se mai restituia. În centru, mormane de carne se frigeau pe un enorm grătar circular, iar hoarde de pisici grase se strecurau nonşalant printre mese, abia mişcându-se, în ciuda inscripţiilor care avertizau: *„Do not feed the cats”*[38].

În difuzoare se auzea muzică africană, iar ospătarii nu încetau să umple paharele. De la începutul mesei, cei doi agenţi ai BND turnau pe gât bere, „Wild Harry” Pimm’s, iar restul mesei şampanie Taittinger, din care Malko comandase o sticlă mare.

Probabil însetată din cauza apropierii de grătarul enorm, Anna Litz golea paharul cu automatismul unei maşini-unelte teutone.

Muzica se schimbă. N’dombolo, ritmul nebunesc al Africii Centrale. Hawo, aşezată între Malko şi „Wild Harry”, începu să se mişte pe scaun.

— Cine vrea să danseze? întrebă ea, fredonând.

[38] Nu hrăniţi pisicile.

Ţepeni ca moartea, cei doi germani îşi băgară nasul în berea lor. Din cauza piciorului, Harold Chestnut nu intra în cursă, iar Mark Roll se lupta cu o bucată enormă de struţ.

Hawo îi aruncă o privire imploratoare lui Malko, care se sacrifică... Minusculul ring de dans se afla chiar în faţa grătarului enorm şi aveau senzaţia că dansează într-un cuptor. Tânăra dansa cu supleţe, frecându-se uneori de Malko, cu o senzualitate original africană.

— Sunt bucuroasă că sunteţi aici! făcu ea, răsucindu-se.

— De ce?

— Lui Harold nu-i place să iasă şi, mai ales, să danseze. Eu ador.

Când se întoarseră la masă, Malko realiză că nimeni nu mai vorbea. Or, nu se aflau la „Carnivore” doar pentru a degusta carnea de crocodil. Rupse tăcerea pentru a-l întreba pe Heinrich Steiner:

— Recuperarea ostaticilor este întotdeauna o operaţiune delicată, zise el. Ce ştiţi despre situaţia acestora?

— Au rămas pe „Moselle” la Hobyo, răspunse germanul. Cel care vorbeşte în numele piraţilor, un anume Yusuf, ne-a spus că imediat ce vor avea banii, nava şi echipajul vor fi eliberaţi. Credeţi că spun adevărul?

— Da, confirmă Harold Chestnut. Au procedat întotdeauna aşa, dar trebuie să fim foarte atenţi şi la „poluarea” prin intermediari; să nu plătim de două ori...

Malko traduse. Cei doi germani păreau uimiţi de această perspectivă. Anna Litz întrebă.

— Credeţi că nu putem avea încredere în ei?

— Nu mai mult decât într-o cobră înfometată, afirmă Malko. Aceşti oameni sunt nişte bandiţi. Iată ce vă sugerez. Voi duce eu tratativele în locul vostru, dându-mă drept un membru al delegaţiei.

— Adică?

— Vorbesc germana, preciză Malko şi ei nu vă cunosc personal.

Anna Litz întrebă, neliniştită.

— Va trebui să vă încredinţăm banii?

— Aţi evita astfel contacte periculoase.

Nemţoaica scutură din cap.

— *Nein.* Eu reprezint armatorul. Trebuie să asist la orice negociere.

— Dacă doriţi, acceptă Malko, dar nu va fi uşor. Lăsaţi-mă cel puţin să realizăm primele contacte, ca şi cum aş sosi din Germania. Atât timp cât banii se află în seiful ambasadei voastre, nu riscaţi nimic…

— *Richtig!* acceptă tânăra, după o scurtă ezitare.

— În acest caz, mâine dimineaţă, sun la numărul care v-a fost dat şi vă ţin la curent cu instrucţiunile pe care le voi primi.

— *Ganz korrect,* aprobă Anna Litz.

Eliberaţi de orice responsabilitate, cei doi agenţi ai BND reveniră la bere. Malko comandă încă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, Blanc de Blanes şi, imediat ce paharele fură pline, îl ridică pe al lui.

— Să bem pentru succesul operaţiunii noastre!

Atmosfera se destinse brusc… N'dombolo făcea să se clatine difuzoarele. Malko se ridică şi luă mâna Annei Litz.

— Veniţi să descoperiţi N'dombolo!

Ea îl urmă, imitată imediat de Mark Roll şi Hawo. „Wild Harry" comandă un ultim Pimm's.

Anna Litz dansa ceva mai rigid, privind mirată în jurul ei.

— Este prima dată când veniţi în Africa? întrebă Malko.

— Da. Este uimitor. Toţi aceşti negri, această atmosferă, această muzică.

N'dombolo părea să o mai dezgheţe puţin. Se apropie şi Anna Litz se lăsă trasă spre el. După un timp, remarcă, pe un ton nesigur.

— Mă bucur că v-am întâlnit.

— De ce? Nu sunteţi singură.

— *Ach!* făcu ea. Sunt băieţi curajoşi, dar sunt cam pierduţi pe aici. Au venit ca să mă protejeze… Eu sunt cea care răspunde de bani faţă de armator…

— Sunteţi foarte tânără…

— Tocmai am împlinit patruzeci de ani, zise ea şi am doi copii. Sunt divorţată, adăugă ea imediat, când Malko nu mai întrebă nimic.

Era parcă o chemare clară. Încurajat, îşi lăsă mâna să alunece mai mult în jurul taliei Annei Litz.

— Totul va decurge bine, promise el. Când se va termina, vă voi duce la Ngoro-Ngoro.

— Este o discotecă?

— Nu, este cel mai frumos parc de animale din Africa. De cealaltă parte a frontierei, în Tanzania. O jumătate de oră de

zbor cu un avion mic…

— *Ach, wunderbar!*[39] aprobă ea. Figura i se încruntă. Dar, Heinrich şi Ludwig?

— Îi vom lua şi pe ei, minţi Malko. Acum, o să ne întoarcem. Mâine va fi o a lungă. La ce hotel v-aţi cazat?

— La Serena.

— Ca şi mine. Aceasta va simplifica lucrurile.

— Nu locuiţi la Nairobi?

— Nu, sunt în trecere, ca şi dumneavoastră…

— Dar…

— Fac parte din Central Intelligence Agency şi sunt aici în misiune, explică el. Harold Chestnut locuieşte la Nairobi cu prietena sa somaleză. Ne poate fi de folos.

Se întoarseră la masă. Pisicile mari plecaseră toate la culcare, cu excepţia uneia. Efectiv, ziua următoare avea să fie crucială. Poate că graţie ideii lui Mark Roll, avea, totuşi, să ajungă în Somalia cu riscurile şi pericolele ei…

[39] Da, minunat!

CAPITOLUL VI

Malko formă 0725 063338, puţin cam încordat. În ajun, se despărţise cuminte de Anna Litz în holul de la Serena şi trebuia să o ţină la curent cu privire la primul contact. Harold Chestnut era lângă el, în biroul lui Mark Roll şi, graţie unei mici modificări, conectaseră telefonul german al Annei Litz la un difuzor.

La al treilea apel, răspunse o voce de bărbat:

— *Ndio?*[40]

— Sunteţi 725 063338? întrebă Malko în engleză, dar cu un puternic accent german.

— *Yes.* Cine e? răspunse interlocutorul în engleză.

— Am venit din Hamburg, zise Malko. Mi s-a spus să sun la acest număr.

— Nu vă cunosc.

Cu toate acestea, necunoscutul nu închise.

Malko se grăbi să completeze:

— Este în legătură cu cargoul „Moselle”.

Se lăsă tăcere, apoi interlocutorul întrebă:

— Vreţi să întâlniţi pe cineva?

— *Jawohl!*

— O.K.. Luaţi un taxi şi mergeţi la Eastleigh. Întrebaţi de City View Hotel pe strada Wood şi aşteptaţi în faţă. Cu ziarul *The Standard* în mână. Peste o oră.

Abia închise, că „Wild Harry” explodă de bucurie.

— Sunt agăţaţi!

— Eastleigh, remarcă Malko, este unul din locurile cel mai rău famate. Îl ştiu.

Un cartier rău famat la est de Nairobi, populat de somalezi şi etiopieni, centru geografic al tuturor negoţurilor.

— Nu riscaţi nimic atât timp cât nu mergeţi acolo cu banii, îl asigură Harold Chestnut. Trebuie deja să vedem cu cine avem de-a face.

— O.K. O anunţ pe Anna Litz.

Imediat ce tânăra nemţoaică află de întâlnire, nu ezită.

---

[40] Da, în swahili.

— Vin cu dumneavoastră!

— Credeţi că este neapărat necesar? obiectă Malko. Este un cartier unde albii nu merg niciodată. Şi sunteţi femeie...

Tânăra explodă în telefon.

— Sunteţi misogin?

— Nu, prudent.

— Ţin neapărat să vin şi eu. Este responsabilitatea mea.

Eterna conştiinţă profesională germană. Malko îşi zise că, până la urmă, prezenţa tinerei ar ajuta la veridicitatea operaţiunii.

— O.K. Vă aştept la ambasada SUA. Luaţi un taxi şi veniţi.

Harold Chestnut era deja la telefon. Vorbea în swahili. Când închise, anunţă.

— Vorbeam cu Paul, responsabilul meu cu securitatea. Într-o oră, va fi în faţa City View într-o 4x4 cu două gărzi şi mitraliere. În caz de ceva. Aici, un alb valorează un milion de dolari.

*

* *

De când ieşiseră de pe Juja Road, aveau impresia că sunt pe o pistă cu maşini care se tamponează. Lovindu-se de pereţii taxiului, care şi el, sărea din groapă în groapă. Şoseaua era complet desfundată. Agăţat de volan, şoferul încerca să evite copiii, cărucioarele, comercianţii ambulanţi, animalele vagaboande, inclusiv capre.

Eastleigh era o gigantică periferie cu străzi noroioase, prăfuite, fără nici o semnalizare, opusă restului oraşului. Înspăimântată, Anna Litz căscă ochii.

— Oamenii par foarte săraci aici, remarcă ea.

— Sunt şi foarte răi, sublinie Malko. V-ar omorî pentru o sută de şilingi (aproximativ un euro). De aceea nu voiam să veniţi...

— Vă cer scuze, făcu tânăra germană. Este o prostie, dar eu stau toată ziua într-un birou la Hamburg. Nu am văzut niciodată astfel de lucruri. Nici nu am întâlnit oameni ca dumneavoastră... Oameni care...

Se opri fără să termine fraza. Taxiul făcu un viraj brusc, aruncând-o spre el, iar Malko simţi căldura unui sân. Şoferul înjură, strecurându-se printre un enorm camion dărăpănat şi un autobuz care fusese pe vremuri galben, iar acum abia mai stătea vopseaua pe el.

În fine, o luă la dreapta, pe o stradă însorită, zgomotoasă şi se opri în faţa unei clădiri modeste de trei etaje, cu faţada spălăcită.

Lipseau mai multe litere din firma City View Hotel şi se întreba ce vedere putea avea, în afară de un acoperiş din tablă unde putrezea un enorm şobolan mort.

— Aici este, *Bwana*[41], anunţă şoferul. Face 400 de şilingi.

— Nu vreţi să aşteptaţi?

Negrul scutură din cap.

— Nu, *Bwana,* nu aici. Îmi vor fura roţile sau mă vor jefui. Nu este bine că aţi adus cu dumneavoastră o femeie atât de frumoasă aici. Sunt şi alte hoteluri în Nairobi.

Era convins că Malko voia să se culce cu Anna Litz în City View Hotel… Plăti şi coborâră. Simţea cum îl ustură pe gât putoarea care se ridica din grămezile de murdărie ce înconjurau City View Hotel.

Taxiul demară într-un nor de praf, iar Malko regretă că nu îşi luase o armă cu el… Din fericire, zări ceva mai departe o veche Toyota cu doi negri la bord.

„Baby-sitters” trimişi de „Wild Harry”.

Anna Litz îşi pierduse toată strălucirea. Se apropie de Malko.

— Ce loc oribil! şopti ea. Cred că mi-e frică.

Malko încercă să o liniştească.

— Vedeţi maşina de acolo? Sunt „baby-sitters”. Sunt înarmaţi.

Îl privi nedumerită.

— „Baby-sitters”. Dar nu sunt copii aici.

Malko trebui să-i explice. În mod clar, Anna descoperea o altă lume.

Un negru se apropie, cu un teanc de bancnote în mână. Un exchange ilegal. Malko îl trimise la plimbare şi acesta se îndepărtă, aruncându-i Annei Litz priviri obscene. Maşinal Malko îşi trase mâneca peste ceasul Breitling. Aici, se tăia mâna şi pentru un Swatch. Trecătorii îi priveau miraţi. Nici un *muzungu*[42] nu venea aici, în afară de câţiva traficanţi de *maraa (khat)…* Soarele dogorea puternic. Malko îşi zise că era mai bine să se refugieze în hotel, în momentul în care o împingea pe Anna Litz în direcţia hotelului, apăru un tip slăbănog, într-o cămaşă galbenă, arătându-şi o dantură de canibal.

Somalezii aveau adesea dinţi enormi şi foarte albi.

Cu o voce aproape imperceptibilă, murmură:

---

[41] Şefu’.

[42] Alb, în swahili.

— *Jambo*[43].

Se îndepărtă, făcându-i semn din priviri lui Malko să îl urmeze… Douăzeci de metri mai departe, intrară pe o potecă îngustă şi mai împuţită, mărginită de magazine şi trebuiră să se strecoare printre enormele *mama* vizibil stupefiate să vadă doi *muzungu* în acest colţ de lume. Anna Litz îl luă pe Malko de braţ.

— Prefer să vă aştept la hotel…

— Nu, făcu Malko, doar dacă nu vreţi să fiţi violată. Cred că nu riscăm nimic. Pentru moment.

Trecură pe lângă un grup de femei, cu inele pe toate degetele, care încercară să-i hărţuiască. Somaleze vânzătoare de bijuterii. Apoi, ghidul lor dispăru. Malko avu nevoie de câteva secunde pentru a înţelege că acesta intrase pe nişte scări din lemn, abia vizibile din stradă.

Îl urmă.

Somalezul se opri în faţa unei uşi albe din metal, pe care era scris *„Somali Travels” Daily flights to Mogadiscio, Baidoa, Kimsayo.*

Dispăru după ce deschise uşa. Încăperea era înaltă cât un dulap de mături, cu un mic birou ocupat de un bărbat înalt, cu bărbia proeminentă, tenul foarte închis, faţa ascuţită şi lungă. Când se ridică în picioare, capul aproape că îi atingea tavanul, iar abdomenul enorm îi ieşea din cămaşa albastră, neîncheiată. Arătă celor doi vizitatori singurele două scaune.

— *Sit down.*

Pereţii erau acoperiţi de afişe publicitare vechi.

Malko rupse tăcerea.

— Sunteţi reprezentantul lui Yusuf?

— Îl cunosc.

— Ştiţi de ce suntem aici?

— Da. Veniţi să rezolvaţi un litigiu cu privire la dreptul de pescuit.

Frumos spus.

— Cum procedăm? Dumneavoastră…

Giganticul somalez scutură din cap.

— Nu, nu, sunt însărcinat doar să vă primesc. Trebuie să reglementaţi litigiul cu o altă persoană, pe care o să vi-o desemnez eu.

— Unde?

[43] Bună ziua.

— La Mombasa.

— Imediat ce această persoană va avea banii mă va anunţa şi voi transmite un mesaj pentru ca „Moselle” şi echipajul să poată veni.

Deci, nu va merge în Somalia: planul construit de Mark Roll se prăbuşea. Malko îşi disimulă regretul.

— Veţi reveni aici cu banii, continuă somalezul, îi vom număra împreună şi îi vom pune într-un sac din plastic, închis ermetic, pe care îmi voi pune semnătura. Apoi, veţi merge la Mombasa.

Anna Litz îl trase pe Malko de mânecă.

— Ce spune?

Îi explică şi aceasta tresări.

— Cum ştim că vor elibera cu adevărat „Moselle” după ce vor primi banii?

— Trebuie să avem încredere în ei.

Ea scutură din cap, insistent.

— *Nein!* Nu pot face asta, sunt răspunzătoare.

Vreau să le înmânez banii piraţilor…

— În acest caz, trebuie mers în Somalia… Este extrem de periculos.

— Mă veţi proteja dumneavoastră.

Superman urma să îşi reia serviciul.

Somalezul înalt urmărea discuţia lor, neliniştit.

— Este vreo problemă? întrebă el.

— Nu, afirmă Malko.

— Perfect, vă aştept aici, peste două ore. Cu banii şi 10 000 de dolari în plus pentru cheltuielile mele.

Se întoarseră în strada desfundată. Anna Litz nu se simţea în largul ei.

— Credeţi că sunt serioşi?

— Cred, dar mă voi consulta cu Harold.

Au fost nevoiţi să meargă până la strada Juja pentru a găsi un taximetrist, uimit să găsească nişte *muzungu* în acest cartier rău famat.

*

* *

— Este Ali Moussa! exclamă „Wild Harry”.

Descrierea fizică pare să corespundă. Nu ştiam că este folosit ca intermediar de piraţi. Este un tip respectat. Asta dovedeşte că sunt serioşi.

— Anna Litz nu vrea să predea banii la Mombasa…

„Wild Harry” râse.

— Trebuie să renunţe la capricii. Nu îi vom face să-şi schimbe metodele. Cred că odată ce veţi număra banii cu Ali Moussa, dumneavoastră veţi putea pleca. Anna Litz poate foarte bine să meargă la Mombasa cu cei doi clovni de la BND. Va fi suficient doar să dea banii reprezentantului piraţilor. Şi un copil de patru ani o poate face.

— Aşa cred şi eu, concluzionă Malko. Nu mai rămâne decât să trecem la planul B.

— Care ar fi trebuit să fie planul A, zise „Wild Harry”. Sper că, într-o zi, Dumnezeu ne va scăpa de birocraţi.

Malko îşi zise, cu o uşoară frustrare, că va înlocui o sarcină relativ uşoară cu o aventură mult mai riscantă.

CAPITOLUL VII

Mark Roll se răţoia, nereuşind să accepte că planul său nu funcţiona.

— La Mombasa, propuse el, aţi putea insista să mergeţi şi să duceţi banii acolo.

Malko îl privi ironic.

— Anna Litz va insista să vină şi ea. Sunteţi dispus să vă asumaţi această responsabilitate?

Linişte. Apăsătoare. Şeful staţiei se eschivă.

— Încă nu le-aţi spus nimic germanilor?

— Nu.

— O.K., puteţi totuşi să mergeţi la Mombasa. Acolo, aveţi o şansă să prindeţi un fir. Dacă nu, vom reveni la sugestia lui Harold.

Malko acceptă. Până la urmă, un drum la Mombasa nu era un capăt de lume. Mai ales cu atrăgătoarea Anna Litz.

— Bine, acceptă el. O aştept pe Anna Litz care vine aici cu banii. Harold ne-a pus la dispoziţie un şofer şi o maşină.

De această dată, erau cinci, cei doi germani de la BND, Paul, un negru înalt, împrumutat de Harold Chestnut, Anna Litz şi Malko. Într-o veche Range-Rover care semăna a epavă. Maşina 4x4 se opri la intrarea pe aleea care ducea la biroul lui Ali Moussa şi germanii de la BND îi însoţiră pe Anna Litz şi pe Malko până la uşa somalezului. Nu se plimbau în Eastleigh fără protecţie.

Doar nemţoaica şi Malko urcară. Somalezul, înainte de a număra banii, încuie cu grijă uşa. Apoi, deschise sacul şi răsturnă teancurile de bancnote de o sută de dolari pe un birou. Începu să-i numere, trecându-şi degetul mare cu rapiditate peste bancnote, cu o dexteritate de prestidigitator. Îşi ridică privirea, după ce numără ultima legătură.

A lui – 10 000 de dolari – era pusă mai deoparte.

— Iată cum vom proceda, anunţă el, întinzându-i lui Malko un pătrat de hârtie cu un număr de telefon şi un prenume: Andrew.

— Când ajungeţi la Mombasa, îl sunaţi pe Andrew şi urmaţi

indicaţiile lui.

— Cine este Andrew? întrebă Malko.

— Un prieten al celor care au sechestrat vasul.

Au încredere în el. Imediat ce va avea banii, mă va anunţa. Apoi voi da ordin prin e-mail să elibereze vasul.

— Ce se va întâmpla cu banii?

Ali Moussa făcu un gest evaziv.

— Vor ajunge foarte repede la cei cărora le sunt destinaţi. Nu este treaba dumneavoastră.

— Vom putea verifica ce se întâmplă, suntem în legătură cu „Moselle”, sublinie Malko.

Ali Moussa afişă un zâmbet dezaprobator.

— Nu suntem hoţi. Este doar o taxă pentru a apăra interesele Somaliei…

Se ridică şi se duse să ia un sac mare din plastic transparent, în care îndesă teancurile de bancnote.

Apoi, închise sacul şi îl „sigilă” cu un autocolant pe care scrise câteva cuvinte în arabă şi se semnă.

— În acest mod, vor şti că banii au fost verificaţi de mine.

Malko recupera cele două milioane de dolari, sub privirea neliniştită a Annei Litz, în timp ce cei 10 000 de dolari dispăreau într-un sertar.

După cinci minute, erau afară.

— Ce facem acum? întrebă tânăra nemţoaică.

Malko îşi zise că era momentul să lanseze un balon de încercare.

— De acum, totul este pus la punct, răspunse el, nu mai aveţi nevoie de mine. Predarea banilor la Mombasa este o formalitate. Piraţii nu au interes să nu-şi respecte cuvântul. Sunt afacerişti. În felul lor. Cu cei doi agenţi ai BND. Puteţi face un drum…

Tânăra îl privi, ca lovită de fulger.

— Cum! făcu ea cu o voce sugrumată. Nu mai vreţi să veniţi cu mine?

Malko arboră un zâmbet inocent.

— Nu sunteţi singura…

Ea scutură din cap, gata să bată din picior.

— Vreau să veniţi! Mi-aţi promis. *Dos ist nicht korrekt!*[44]

Din cauza furiei, vorbea în germană.

Malko o luă de braţ. Gentil.

[44] Nu este corect.

— O.K. Voi veni cu dumneavoastră. Dar nu voi fi foarte util.

— Ba da, răspunse Anna Litz. Fără dumneavoastră, îmi va fi groaznic de frică. Negrii mă sperie. Abia aştept să mă întorc în Germania.

Se întoarseră la Range-Rover. Nu mai aveau decât să-l pună la curent pe Harold Chestnut şi să îl lanseze pe urma onorabilului Ahmed Mohammed Omar. „Cheia” din Mogadiscio.

*

* *

Harold Chestnut îl aştepta pe Malko la barul de la Serena. În faţa unui Pimm’s. Aflând ultimele veşti, zâmbi.

— Nu este o corvoadă să mergeţi la Mombasa cu această fermecătoare blondă. Şi, pe de altă parte, veţi obţine câteva informaţii. Sunt sigur că piraţii au acolo un important cap de pod. Mergeţi cu avionul, desigur?

— Da.

— Bun, o să discut cu Paul dacă pot să vă fac rost de ceva materiale acolo. Nu se ştie niciodată. Este plin de răufăcători şi este suficient să se afle ce transportaţi pentru a-i tenta să pună mâna pe bani. În fine, sper că Ali Moussa nu a ciripit.

— Adică?

„Wild Harry” zâmbi cu subînţeles.

— Ar fi suficient să vă toarne la nişte tâlhari care să vă ia cele două milioane de dolari. Ar încasa cel puţin 20%. Merită efortul. O să mă ocup de asta. Veţi fi sunat din partea lui Paul.

*

* *

Anna Litz nu scăpa din ochi geanta din piele aşezată la picioarele ei, în care se afla răscumpărarea, în timp ce avionul Embraer al Kenyan Airways lua altitudine, deasupra unui peisaj care semăna cu Elveţia. Patruzeci şi cinci de minute de zbor până la Mombasa, marele port care deservea toată Africa Centrală. Şi, în plus, una din bazele din Africa ale organizaţiei Al-Qaida. Unde se pregătiseră atentate antiisraeliene. Tânăra se întoarse spre Malko, radiind.

— Nu puteţi şti cât de fericită sunt că aţi venit. Heinrich şi Ludwig sunt şi ei bucuroşi că sunt cu dumneavoastră. Am impresia că Serena este plină de prostituate…

— Destule pentru a-i satisface, recunoscu Malko.

— Cum este la Mombasa? continuă ea.

— Oribil, din câte îmi amintesc!

— Sunt hoteluri?

— Era… Four Seasons s-a închis de trei ani.

— Atunci, unde vom merge?

— La Serena Beach. Douăzeci şi cinci de minute cu taxiul, dar este mai bine decât să ai gândaci în pat. În seara aceasta va fi prea târziu să îl sunăm pe „Andrew”. Nu te plimbi noaptea cu două milioane de dolari. Vom suna mâine dimineaţă.

Moţăiră până la sosire. Era un mic aeroport nou-nouţ, după care o şosea îngustă, mărginită de abominabilele cartiere de blocuri, aglomerată de cărucioare, biciclişti, taxiuri. Căldura era lipicioasă, foarte diferită de cea din Nairobi, iar Anna Litz îşi descheie cămaşa, lăsând să se vadă un sutien alb, bine garnisit.

— Mi-e cald! murmură ea.

Când ajunseră la Serena Beach, au crezut că intraseră într-o pensiune de familie de vârsta a patra… Un cadru magnific, la marginea Oceanului Indian, dar grupurile de turişti erau mai mult amorţite, mestecând terciul din faţă. Un negru atletic îi conduse la o cabană de lângă mare. Aerul era fermecător de cald. O briză plăcută bătea dinspre Oceanul Indian, făcând să foşnească cocotierii şi nu se auzea decât sunetul apei. Nici o lumină pe mare. Maimuţe mici, cu testiculele ciudat de albastre, alergau peste tot, dornice de un bănuţ.

Malko inspectă dintr-o privire căsuţa: o cameră cu un pat mare, cu baldachin protejat de o plasă şi o a doua cu un pat mic, fără plasă…

— Cerusem un apartament cu două camere! făcu el, o să le spun să ne dea două căsuţe, va fi mai confortabil…

— Nu, nu, protestă Anna Litz, nu vreau să stau singură. Am văzut maimuţele venind. Mi-e tare frică de maimuţe.

— Bine, acceptă Malko, resemnat, voi dormi aici, în acest caz…

— Mi-e foame, zise tânăra.

Cinci minute mai târziu, coborau la recepţie.

Oroare, nu era decât un singur fel de mâncare, servit într-o ambianţă crepusculară, cu oameni în vârstă care vorbeau în şoaptă.

— O să mergem în altă parte, sugeră Malko. Cunosc un restaurant foarte bun la Nyali, acelaşi ca la Nairobi, „Tamarind”. Trebuie să luăm un taxi, dar va fi mult mai plăcut…

Era vizibil că Anna Litz l-ar fi urmat la capătul lumii. O

jumătate de oră mai târziu, coborau la „Tamarind”, în cartierul şic din Mombasa, chiar în faţa podului Nyali. O sală mare, luminată cu lumânări, dând spre un braţ de mare, o clientelă elegantă şi chiar şi o orchestră.

— Este superb! se extazie Anna Litz.

*

* *

— Langustele au fost delicioase! oftă Anna Litz, cu privirea spre valuri.

Împărţiseră inegal o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, tânăra golind trei sferturi. Malko profită de această relaxare nesperată. După ce se uită la ceasul Breitling Bentley, o anunţă:

— Mâine, la ora nouă, îl sun pe „Andrew”.

Anna Litz se încruntă, neliniştită.

— Ce se va întâmpla?

— O să ne întâlnim cu el, probabil. Şi îi vom da banii…

— Cum aşa, fără nici o chitanţă? Fără garanţie? Sunt răspunzătoare…

— Ştiu, recunoscu Malko. Cealaltă soluţie este să cerem să îi dăm direct piraţilor. Pe „Moselle”. Dar este mult prea periculos… Riscăm să devenim ostatici la rândul nostru…

Ea medită la răspuns în tăcere, vizibil contrariată. Cântăreaţa neagră cânta blues, iar Malko se ridică, trăgând-o pe tânăra nemţoaică pe ring.

— Mâine va fi o altă zi…

Era un slow languros şi nu erau decât trei cupluri care dansau. Foarte repede, Anna Litz se lăsă în voia muzicii. Fără reţinere. Lipindu-se de Malko foarte senzual.

Dansară un timp, până ce cântăreaţa făcu o pauză. Apoi, în taxiul care îi ducea înapoi la Serena, Anna Litz moţăi. Abia când ajunse înapoi la cabană, se lipi brusc de Malko.

— Sunt maimuţe!

— Maimuţele dorm noaptea, o linişti Malko.

Era o căldură sufocantă în cabană: uitaseră să pornească climatizarea. Se duse în camera lui şi începu să se dezbrace, când auzi un ţipăt ascuţit. Zece secunde mai târziu, apăru Anna Litz, cu ochii ieşiţi din cap, în slip şi în sutien albe şi se aruncă în braţele lui.

— Este o bestie uriaşă în pat! zise ea.

Malko nu profită decât un scurt moment de contactul cu

corpul ei cald şi o urmă. Prin plasa de insecte zări o şopârlă mare şi neagră, speriată, nemişcată pe cearşaful alb, încercând să treacă neobservată… O gekko. Total inofensivă.

Dădu la o parte plasa şi o izgoni, după ce deschisese uşa cabanei.

— Iată, exclamă el. Nu le place climatizarea.

Sprijinită de unul din stâlpii baldachinului, Anna Litz îl privea, incredibil de sexy cu sutienul ei foarte decoltat.

Părând să uite de ţinuta involuntar provocatoare.

— Ei bine, noapte bună! făcu Malko.

Nu avu timp să parcurgă cincizeci de centimetri. Anna Litz se lipise de el, strivindu-i gura de a ei. Nu îşi întrerupse sărutul decât pentru a-i spune pe un ton rugător:

— Nu plecaţi!

Malko nu mai dorea atât de mult să plece.

Timp de minute întregi, flirtară, lipiţi unul de celălalt, apoi îi desfăcu sutienul, descoperind sânii în formă de pară. Anna Litz nu se retrase. Când Malko îi atinse sexul prin chilot, începu să gâfâie, apoi se dezbrăcă singură. Se lăsă să cadă pe pat, ceea ce făcu să se rupă o bucată din plasă. Reuşi grăbită să îl dezbrace pe Malko, scoţând la iveală un mădular deja tare, care nu cerea decât să fie folosit.

Renunţând la mângâieri, Malko se înfipse în ea complet, lipind-o de patul care începuse să scârţâie în ritmul mişcărilor lui. Agăţată cu amândouă mâinile de ceea ce mai rămăsese din plasa de insecte, Anna Litz stătea cu picioarele depărtate.

După un timp, scoase un fel de guiţat extaziat, apoi îşi întinse picioarele… încă excitat, Malko o întoarse şi o penetră din spate, rezemând-o de tăblia patului, intrând şi mai adânc în ea.

Decorul „Back to Africa” sporea erotismul situaţiei.

Nu îndrăzni să o sodomizeze, dar când ejaculă, tânăra gemu răguşit.

Rămaseră întinşi unul peste altul, apoi Anna Litz zise jenată.

— Mi-e ruşine! Nu vă cunosc…

— Nu mă cunoşteaţi, o corectă Malko. Nici eu, de altfel, dar v-am găsit foarte atrăgătoare mai devreme.

Ea întoarse capul.

— Să nu le spuneţi nimic celor doi. Altfel, o vor menţiona în raportul lor. Vor zice că sunt o târfă…

— Târfele sunt plătite, o corectă Malko.

Ea râse. Un râs înfundat şi vesel.

— De câteva săptămâni nu am mai făcut dragoste, mărturisi ea. În Germania, eram atât de încordată cu acest caz, încât nu voiam să o fac cu prietenul meu. Nu înţeleg ce s-a întâmplat…

— Este Africa, concluzionă Malko.

*

* *

Tocmai forma pe telefon numărul lui Andrew, când simţi ceva urcându-se pe el. Nu era o şopârlă, ci capul blond al Annei Litz care se apropia de abdomenul lui. Închise ochii de plăcere simţind cum gura ei îi cuprinde sexul şi îl excită. Tânăra se mişca atent, îngenuncheată pe cearşafuri: făcuseră cunoştinţă definitiv…

O voce răspunse brusc „Alo”.

— Andrew? întrebă Malko.

— *Yes. Who are you?*

— Sunt un prieten al lui Moussa Ali. Am ceva pentru dumneavoastră.

O pauză scurtă, apoi Andrew zise.

— *You come at noon, Royal Cast le Hotel?*[45]

Închisese deja. Malko nu se putu abţine să nu îi zică Annei Litz.

— Avem întâlnire.

Tânăra scoase un mormăit fără să se oprească.

Această primă veste bună trezi instinctele cele mai puternice ale lui Malko. După ce scăpă de gura Annei Litz, se aşeză în spatele ei, admirându-i pentru prima dată uimitoarele fese. Apoi, o penetră uşor şi rămase nemişcat. Surprinsă, tânăra întoarse capul.

— Nu e bine…

— Ba da, făcu Malko. Ştiţi ce îmi doresc…

Anna Litz oftă resemnată.

— Mda… Sunteţi toţi la fel, bărbaţii… Faceţi ceea ce doriţi.

Îşi ridică şi mai mult bazinul, ca pentru a-l ajuta. Malko o admiră o clipă fără să se mişte: visul absolut al sodomiei. Când atinse corola striată, putu măsura imensitatea ipocriziei tinerei. Se înfipsese în ea ca în unt. Ceea ce nu era mai puţin plăcut.

Această docilitate îl înnebuni şi începu să se mişte sălbatic, ca într-un concurs hipic, ţinându-se cu mâinile de umerii tinerei germane, care ţipa şi ofta în ritmul lui… Când explodă, crezu că o să cadă cerul peste el, atât de puternică era senzaţia.

---

[45] Puteţi veni la prânz, la Royal Castle Hotel.

— Vă place! oftă ea, cu o anumită complicitate. Majoritatea bărbaţilor o fac doar pentru a avea un trofeu… Este o nebunie: acum două zile, nu vă cunoşteam, iar acum…

— Aşa e viaţa! concluzionă Malko, ducându-se în baie.

Sejurul la Mombasa începea chiar bine, dar rămânea de făcut ce era mai greu…

*

* *

Taxiul defila între două şiruri de blocuri şi clădiri distruse: pe măsură ce extindeau şoseaua spre Mombasa, distrugeau sistematic barăcile cu acoperiş din tablă ondulată, ridicate pe margine.

Anna Litz îl luă pe Malko de mână.

— Mi-e teamă.

— De ce?

— Nu ştiu.

Ajunseseră la podul din Nyali, când telefonul lui Malko sună: era „Wild Harry”.

— Nu v-am uitat, zise americanul. Cineva vă aşteaptă pe terasa de la Royal Castle cu un cadou pentru dumneavoastră. Are semnalmentele dumneavoastră.

— Uite, remarcă Malko, chiar acolo am întâlnire cu „Andrew”.

„Wild Harry” pufni.

— Nu-i de mirare: este singurul loc din Mombasa aproape acceptabil. Creveţii cu piri-piri nu sunt răi. O.K., take care[46]…

Intrau în Mombasa. Cel mai mare port din Africa de Est, semănând cu un vechi oraş colonial englezesc, cu clădiri dărăpănate, ocru sau gălbui, spălăcite, neîntreţinute, în mijlocul câtorva clădiri modeme. O circulaţie intensă, mai ales microbuze şi taxiuri.

Urcară pe N’Krumah Road, care se prelungea cu bulevardul Moi, tăind Mombasa de la est la vest.

Royal Castle, o clădire albă, murdară, de patru etaje, semăna cu un dinozaur al colonizării, cu terasa mare, răcorită de ventilatoare. La mese, câţiva străini, majoritatea turişti amatori de drumeţie, cu rucsacuri în spate… Două sau trei prostituate, chiar atrăgătoare. Ospătari în cămăşi verzi serveau cu o indolenţă tropicală. Malko se uită la ceasul Breitling. Unsprezece şi douăzeci: veniseră devreme. Se aşezară la o masă, în faţa

[46] Aveţi grijă.

barului interior.

Tocmai îşi termina espressoul, când un tânăr african mustăcios, în tricou roşu, se apropie de masă, zâmbind.

— *Mister Malko!*

— *Yes.*

— *Have a good stay în Mombasa*[47]*.*

Plecă după ce pusese pe masă o cutie de pantofi. Malko o cântări discret: nu erau pantofi…

O luă şi se îndreptă spre toalete, lăsând-o pe Anna Litz sub privirile concupiscente ale turiştilor. Când deschise pachetul, nu fu dezamăgit. Era un foarte frumos Glock 28 cu trei încărcătoare prinse cu bandă de mâner. „Wild Harry” avea prieteni buni la Mombasa.

Băgă arma sub cămaşă, după ce introdusese un glonţ pe ţeavă şi se întoarse pe terasă. Anna Litz părea nervoasă.

— Întârzie…

— Suntem în Africa, obiectă Malko.

Încă o jumătate de oră. La douăsprezece şi jumătate, Malko îl sună din nou pe „Andrew”, care răspunse imediat.

— Unde sunteţi?

— Nu departe de dumneavoastră.

Erau peste cincisprezece africani pe terasă.

— De ce nu veniţi?

— Cine este bărbatul care v-a adus ceva? întrebă Andrew pe un ton suspicios… Nu îmi întindeţi o cursă?

— Nu, îl asigură Malko, este cineva care mi-a adus ceva pentru siguranţa mea.

— Aveţi ce trebuie?

— Nu, nu aici. Voiam să vă văd înainte.

— Nu este cazul. Reveniţi când veţi avea.

— Când?

— Sunteţi la Serena, nu? Peste două ore. Dar nu va mai fi o a treia întâlnire. Nu vrem probleme.

— Voi fi înapoi în două ore, promise Malko.

*

* *

Un dus-întors cu maşina hotelului. Anna Litz nu se simţea în largul ei, strângând la piept pachetul sigilat în care se aflau două milioane de dolari.

---

[47] Să aveţi un sejur plăcut în Mombasa.

De această dată, nici nu se aşezaseră de trei minute pe terasa de la Royal Castle, că sună telefonul.

— *You go to Al Nasser Hotel*, ordonă vocea lui Andrew. *Your driver knows...*

Şoferul ştia. Era spre ieşirea nordică din oraş, în mijlocul cartierului Somali. Şoferul opri pe o străduţă şi arătă o faţadă galbenă.

— Al Nasser Hotel.

Nu părea. Vacarmul era incredibil, cu baletul de microbuze şi şoferii care urlau din toţi plămânii. Difuzoarele unei moschei începură să emită un apel la rugăciune. Malko ajunse în faţa hotelului.

Un spaţiu era degajat în faţa intrării, delimitat de fotolii din plastic. Unele erau ocupate de somalezi, care îşi beau ceaiul sau meditau. Privi în jurul lui: oricine putea fi „Andrew". Aici, era mult mai nesigur decât la Royal Castle. Anna Litz căsca ochii cât cepele.

— Ce facem?

Malko nu avu timp să răspundă: telefonul sună din nou.

— *That's me, făcu Andrew. You cross the boulevard and you take the road besides the Koboil station*[48].

Malko se pierdu în aglomeraţie, ocolind benzinăria: în faţă, era piaţa somaleză: un labirint de străduţe mărginite de mici magazine, pline de o mulţime compactă. Cu Anna Litz pe urmele sale, intră pe străduţă, printre două funduri uriaşe de femei. Părul blond al Annei Litz oprea brusc orice conversaţie. De la plecarea britanicilor, nu mai văzuseră albi pe aici. Un miros pestilenţial se ridica din halele vecine, unde se tăia came acoperită de muşte enorme, de toate culorile.

Era pur şi simplu un târg.

Malko se întoarse: nu se mai vedea strada; era pierdut în mulţime. Continuă, fără să ştie unde merge. Străduţa se îngusta tot mai mult, era zona negustorilor de ţesături. Deodată, pulsul îi crescu vertiginos. Tocmai zărise în mulţime mai mulţi tineri care veneau în direcţia lui. NU erau genul de clienţi ai târgului: tineri, bărboşi, feţe supte, pielea foarte închisă la culoare, îmbrăcaţi în stil somalez.

Se opri, cu pulsul la 150. Anna Litz nu remarcase încă nimic.

---

[48] Eu sunt. Traversaţi bulevardul şi intraţi pe strada de lângă staţia Koboil.

— Am ajuns? întrebă ea.

— Nu, făcu el. Ne întoarcem.

Tocmai voia să se întoarcă, când văzu în urma lui alţi tineri care se pregăteau să se alăture primilor. Automat, îşi băgă mâna sub cămaşă, apucând pistolul Glock 28. O armă foarte bună, dar, în această mulţime, după ce ar goli un încărcător, ar avea de ales între a fi înjunghiat sau linşat. Căzuse într-o capcană! Cele două milioane de dolari urmau să ajungă în altă parte. Dar nu neapărat în contul piraţilor.

Undeva, era o „scăpare”. Anna Litz îi văzu expresia şi păli.

— Ce se întâmplă?

— Suntem în încurcătură! făcu Malko, doar dacă nu sunteţi dispusă să abandonaţi cele două milioane de dolari. Am fost atraşi într-o cursă.

— Niciodată! zise ea. Sunt răspunzătoare de ei.

Parcă era ţipătul unei pisici căreia i se iau puii.

Malko îi aruncă o privire aproape amuzată. Evident, nu ştia ce însemna să fie violată de o sută de somalezi.

— Bine, oftă el. Ne asigurăm.

Trăgând pistolul de sub cămaşă, se îndreptă spre cel mai apropiat grup de tineri. Chiar doborându-i pe toţi, avea cu greu o şansă la un milion să scape viu din cursă.

Cu amărăciune, îşi zise că proverbul german *„Nachrichte dienst ist Herrendienst”*[49] era corect. Dacă galanteria lui nu l-ar fi împins să o însoţească pe Anna Litz la Mombasa, nu ar fi fost acolo.

Ridică încet pistolul Glock în dreptul centurii, strângând preţiosul pachet sub braţul stâng şi se îndreptă spre tineri.

— Rămâneţi aproape de mine! îi recomandă el Annei Litz.

Protecţie complet iluzorie: urmau să fie masacraţi amândoi.

[49] Spionajul este o meserie de gentleman.

CAPITOLUL VIII

Malko îşi reluă înaintarea, ţinând arma la orizontală, în dreptul centurii, aproape invizibilă în această mulţime compactă. Se îndrepta spre tinerii care blocau străduţa. Trei comercianţi de ţesături văzură pistolul şi se băgară imediat sub tejghea.

Aglomeraţia era atât de mare, încât trecătorii se îmbrânceau chiar şi fără să vadă pistolul.

Mai făcu câţiva paşi, îmbrâncind o grăsană care se întoarse, furioasă şi rămase nemişcată, cu ochii căscaţi la pistol. Nu mai avea decât un metru până la „baraj" şi întâlni privirea unuia dintre tineri: întunecată, inexpresivă, dură. Semănau între ei ca nişte clone: înalţi, foarte slabi, cu trăsături fine, părul tuns foarte scurt, tenul închis la culoare. Somalezi.

Adresă o rugăciune mută cerului, urmărindu-le mâinile. Şi, deodată, se auzi în spatele lui o voce:

— *Have no fear. They are friends*[50]*.*

Se întoarse şi văzu un african, cu o pălărie bej, un nas turtit, cămaşă roşie fluturând pe un bust slab.

— *I am Andrew, mister Malko,* continuă negrul, cu o voce blândă. *Have no fear.*

Malko lăsă braţul pe lângă corp, fără să renunţe la armă.

Andrew îi şopti la ureche:

— Aveţi mulţi bani cu dumneavoastră. Aici, sunt oameni foarte săraci. Urmaţi-mă.

Trecu înainte, alăturându-se tinerilor care se dădură la o parte. Liniştit, Malko puse pistolul sub cămaşă. Anna Litz întoarse o privire neliniştită spre el.

— *Alles gute?*[51]

— *Jawohl,* o asigură Malko.

Malko îşi continuă drumul, izolat în mijlocul tinerilor, ca într-o bulă protectoare. Andrew deschidea calea. Dădură spre o străduţă ceva mai largă, de-a lungul vechiului port din Mombasa, în mijlocul cartierului somalez.

---

[50] Nu vă fie teamă. Sunt prieteni.

[51] Totul e bine?

— Unde mergem? îl întrebă Malko pe Andrew.

— Să livrăm ceea ce aţi adus, răspunse acesta din urmă.

Ajunseră într-o mică piaţă mărginită în stânga de un vechi imobil albicios cu faţada acoperită de balcoane din lemn, cu o inscripţie ceva cam pompoasă, „Rasanis Arcade”.

În faţă, era un gard albastru, prin care se vedeau marea şi câteva nave vechi ce putrezeau la soare.

— Este vechiul port din Mombasa, explică Andrew. Aici, nu sunt decât „dhows”[52] şi vase de pescuit somaleze care vin să vândă peştele uscat. Adevăratul port este de cealaltă parte a oraşului, la Kilindini. Veniţi.

Malko şi Anna Litz îl urmară şi trecură de gard, salutaţi respectuos de un vameş kenyan, aşezat pe jos şi mestecând *khat.* Parcă s-ar fi întors cu un secol în urmă. În jur de douăzeci de oameni, în picioarele goale, îmbrăcaţi în zdrenţe, stăteau pe jos la soare. Docherii.

Alţii făceau naveta între un hangar, situat la dreapta gardului şi un „dhow” amarat mai jos, coborând o alee şi trecând pe o pasarelă pentru a ajunge la calele deschise. În picioarele goale, cu cinci saci de cincisprezece kilograme de ciment în echilibru pe cap.

Aruncau sacii în vas şi urcau cu cutii pline de materiale electrocasnice.

— Ce vas este acesta? întrebă Malko.

— „Kismayo”, răspunse Andrew. Vine de la Merka, din Somalia, cu o încărcătură de electrocasnice, cumpărate din Dubai. Cum nu există vamă în Somalia, este simplu. Iar aici, la fel, nu este vamă. „Kismayo” va încărca cimentul pentru Merka. Au mare nevoie de el acolo, nu mai există nici o fabrică în Somalia.

De altfel, nu mai exista Somalia de mult timp, îşi zise Malko, strângând în continuare preţiosul pachet.

Andrew continuă cu o voce calmă:

— Vom coborî pe „dhow” pentru a preda cuiva ceea ce aţi adus.

— Cui?

— Unui trimis al clanului Majarteen din Hobyo. Îl va duce prietenilor săi.

— Şi dacă se întâmplă ceva?

---

[52] Vase arăbeşti cu partea din spate mai înaltă, propulsate de vele.

— Nu mai este problema voastră, îl asigură Andrew. Ali Moussa este garantul vostru. Imediat ce voi preda banii aici, îl voi suna şi îi voi da undă verde pentru ca vasul german să fie eliberat.

— O.K., concluzionă Malko. Să mergem. Anna, vii?

Tânăra privi spre „dhow”, furnicarul de oameni în picioarele goale şi zise cu o voce nesigură.

— *Jawohl.*

Coborâră aleea alături de docheri care, uneori, pierdeau un sac sau doi şi trecură pe pasarelă. O trapă se deschidea pe puntea care dădea spre nişte scări din lemn care, la rândul lor, duceau la un depozit. O încăpere minusculă, emanând un miros fetid, într-o căldură apăsătoare. În ciuda hublourilor deschise, abia se vedea ceva.

Malko distinse în umbră mai mulţi bărbaţi aşezaţi de-a lungul pereţilor, în ţinută somaleză, cu picioarele goale. Trei AK 47 erau rezemate de perete, iar tocuri de încărcătoare din tablă zăceau pe jos, precum şi un lansator de rachete RPG 7.

Nu erau chiar pescari.

Andrew se aplecă în faţa lor şi începu să discute în şoaptă, iar Malko ţinea în continuare pachetul valoros sub braţ. Pe Anna Litz, stupefacţia o amuţea. Se retrase în spatele lui Malko. Prin deschizătură se auzeau ecourile surde ale sacilor de ciment aruncaţi în cala din faţă. În câteva minute, Malko era leoarcă. Atmosfera era aproape irespirabilă.

Andrew se întoarse şi zise:

— Sunt de acord să ia banii. Nava pleacă în această noapte, imediat ce termină de încărcat.

Merge la Merka, iar apoi la Mogadiscio.

— Dar „Moselle” se află la Hobyo, obiectă Malko.

— Unii merg şi la Hobyo! Vor lua un mic comision pentru transport, dar nu e nici o problemă, sunt oameni cinstiţi, buni musulmani. Care considerau pirateria un hobby plăcut…

Malko se întoarse spre Anna.

— Drumul nostru se termină aici, anunţă el. Le dăm banii, iar ei pleacă.

— Pot să-mi facă o chitanţă?

Malko transmise solicitarea lui Andrew care o transmise mai departe. Răspunsul fu categoric.

— Nu ştiu să scrie.

— Singurul mod ar fi de a merge cu ei, concluzionă Malko. Nu

te sfătuiesc. O blondă ca tine valorează foarte mult în Somalia. Peste un milion de dolari.

Aceasta nu o linişti pe tânără.

— Deci? insistă el.

— Daţi-i, făcu ea din vârful buzelor.

Întinse pachetul lui Andrew care, la rândul lui, îl dădu unuia dintre piraţi. Nici o formulă de politeţe, nici o strângere de mână. Nimic. Ieşiră la aer liber şi părăsiră vasul. Abia ajunşi în faţa hangarului, Andrew luă telefonul şi formă un număr pentru o scurtă discuţie în somaleză. Apoi îi întinse aparatul lui Malko.

— Vorbiţi-i. Este Ali Moussa.

Vocea somalezului era foarte călduroasă.

— Totul este în ordine, anunţă el. Andrew mi-a confirmat. O să trimit imediat un mail la Hobyo. Dacă totul decurge bine, „Moselle" va putea pleca mâine dimineaţă.

— Şi dacă nu decurge totul bine?

Ali Moussa izbucni în râs.

— Ar fi doar o problemă tehnică, pentru câteva ore. Nu suntem bandiţi. Doar un fel de vameşi pentru a ne proteja ţara…

— *Insh'Allah,* concluzionă Malko. Voi pleca diseară la Nairobi. Ştiţi că suntem în contact cu nava.

— Bineînţeles! Nu vă temeţi.

Malko îi înapoie telefonul lui Andrew. Acesta din urmă îşi ridică pălăria ciudată, adresându-i un zâmbet ştirb.

— Vă las. Sunaţi-vă şoferul. Spuneţi-i că sunteţi în faţa vechiului port.

Traversară piaţa şi intrară pe o străduţă. Activitatea docherilor continua în urma lor. Un minaret începu să cheme la rugăciune, în timp ce Malko se alătura şoferului de la Serena. Anna Litz era deznădăjduită.

— Sper că nu am făcut o prostie! oftă ea. Risc să ajung şomeră.

— Mai bine decât să fii ostatică, concluzionă Malko, cu un dram de cinism… Dacă vrei, fiindcă suntem la Mombasa, te invit să luăm masa la „Tamarind".

— Nu, nu, vreau să mă întorc la Nairobi. Trebuie să raportez.

*

* *

Avionul Embraer se strecura printre nori. În scurt timp, solul nu se mai văzu. Epuizată de emoţii, Anna Litz dormea pe umărul lui Malko. Abia avuseseră timp să treacă pe la Serena Beach să

îşi ia lucrurile.

Malko se simţea în acelaşi timp uşurat şi dezamăgit. Manevra imaginată de Mark Roll îl făcu să zâmbească uşor. Desigur, cunoştea de acum „contactul” piraţilor la Mombasa, ştia cum se deplasează aceştia, dar nu ştia nimic despre nucleul dur al misiunii sale: să afle ce pregăteau shebabii împreună cu aliaţii lor piraţi. Nu avea decât să treacă la planul B al lui „Wild Harry”.

Adormi, la rândul lui şi nu se trezi decât când roţile atinseră pista din Nairobi.

Abia ajuns în holul aeroportului, îl sună pe Mark Roll, şeful staţiei. Acesta din urmă păru uşurat.

— Cei de la BND mă sună din sfert în sfert de oră! oftă el. Cine ştie ce Dumnezeu îşi imaginează.

— Totul a decurs bine, îl linişti Malko. În mod normal, „Moselle” va fi eliberată mâine dimineaţă…

— Sper. Langley mi-a reproşat că i-am amestecat pe prietenii germani într-o chestiune periculoasă.

— O.K., concluzionă Malko, spuneţi-le celor de la BND că discutăm împreună. De ce să nu luăm masa la „Carnivore”?

— Excelentă idee, spuse americanul, îi anunţ.

— Eu îl sun pe „Wild Harry”, adăugă Malko.

Merse să o ia pe Anna Litz care aştepta bagajele.

— *Alles gut!* zise el. Vei putea să le povesteşti prietenilor tăi din BND despre expediţia noastră.

Luăm masa împreună.

— Trebuie să mă schimb, miros a transpiraţie.

— Şi eu.

Din taxi, îl sună pe Harold Chestnut.

— A decurs bine? întrebă fostul „case-officer”.

— Fără probleme majore. Ne vom întâlni… Cinăm la „Carnivore”.

— Vin acolo.

*

* *

Anna Litz era strălucitoare, într-o rochie lungă, neagră, care se mula ca o mănuşă. „Wild Harry”, ajuns primul, fără Hawo, avea deja un Pimm’s în faţă. Se ridică să-i sărute mâna Annei Litz. Cei doi ciocli din BND sosiră, la cravată, la patru ace, însoţiţi de Mark Roll şi începură imediat să o interogheze minuţios pe Anna Litz.

Malko profită pentru a-l trage deoparte pe „Wild Harry”.

— Cred că trebuie activată filiera prietenului dumneavoastră

Omar.

— De mâine dimineaţă, promise Harold Chestnut. Altfel, este rău. Era o prostie combinaţia voastră. Sau trebuia să plecaţi cu ei pe „dhow”, dar era sinucidere.

— Nimic nou?

— Ba da. Potrivit lui Mark, staţia de ascultare din tabăra Lemonnier din Djibouti a interceptat, în cursul ultimelor luni, apeluri telefonice provenind din Nairobi, destinate unui „shipshandler” din Dubai. Toate aceste apeluri făceau referire la cumpărarea de materiale electronice. AIS. Presupuse a fi destinate vaselor de pescuit kenyene. Adresa de livrare era la Yacht Club din Mombasa.

— A fost identificat cel care comanda?

— Da. Este o femeie. O anume Agathe Kilimaro. A trimis deja de mai multe ori bani pentru a plăti aceste AIS printr-o oficină Hawala.

— Se ştie unde locuieşte?

— Nu. Mark încearcă să descopere cu ajutorul NSD. Prin intermediul telefonului mobil.

— Aceasta nu ne priveşte direct, observă Malko. Nu este decât o lovitură uşoară dată piraţilor.

Harold Chestnut îşi tăie o bucată mare de crocodil şi mai comandă un Pimm’s.

— Nu se ştie niciodată! Mă ocup mâine dimineaţă de Omar.

Anna Litz părea uşurată, cei doi ciocli din BND fiind de acord cu demersul ei. Pentru un timp, se mulţumiră să înfulece carnea stropită cu vin alb sud-african. Malko, pentru a sărbători finalul fericitei operaţiuni, comandă o sticlă de Taittinger „Brut”.

— Îmi cer scuze, îi şopti Anna la ureche. Am fost uneori neplăcută. Nu sunt obişnuită cu acest gen de treburi. Cei doi „baby-sitters” consideră că ne-am descurcat bine.

Adopta terminologia spionilor.

Malko zâmbi.

— Linişteşte-te. Voi păstra o amintire foarte frumoasă din călătoria noastră la Mombasa.

Cei doi teutoni, liniştiţi, trăgeau serios cu bere.

Două ore mai târziu, Anna Litz avea pometii foarte roz, iar „Wild Harry” semăna tot mai mult cu un Buddha fericit. În maşina care îi ducea la Serena, Anna Litz oftă:

— Nu o să închid ochii toată noaptea! Până mâine dimineaţă…

— Să rămânem treji împreună, sugeră Malko.

Nemţoaica scutură din cap.

— Oh, nu! Sunt prea încordată pentru a face dragoste… Numai să se ţină de cuvânt.

Malko se duse să se culce, respingând curajos o foarte frumoasă târfă, cu siguranţă o fostă Miss SIDA, care îl urmări până la lift.

*

* *

Anna Litz urla în receptor, plângând de bucurie.

— I-au eliberat! Se află deja în largul mării! bâigui ea. Sunt sub protecţia unei fregate indiene care trecea pe acolo. Este minunat! *Ach! Mein Gott. Es ist wunderbar!*[53]

— Bravo! zise Malko, uitându-se la ceasul Breitling care arăta ora şase şi jumătate dimineaţa.

Anna avea entuziasmul matinal.

— Oh, vreau să te văd acum! zise tânăra. Sunt foarte excitată.

Malko abia avu timp să-şi pună un halat. O tornadă intră în cameră: Anna, înfăşurată într-un halat de la Serena. I-l dădu jos imediat ce intră şi ea se aruncă în braţele lui Malko, îmbrăcată doar într-un slip alb, foarte drăguţ.

— *Wunderbar, wunderbar,* repetă ea.

Puţin câte puţin, entuziasmul îşi schimbă natura. Malko simţi cum pubisul ei se apasă imperativ de al lui.

— Să facem dragoste! şopti Anna, Acum. Sunt dezlănţuită.

Îşi dădea slipul jos, deja. Malko doar se întinse peste ea pentru a o penetra la maxim. Era dezlănţuită şi inundată. Săltând ca o capră sub el, la fiecare mişcare a lui…

Dezlănţuită, zise:

— *Ach, Sie wissen wie man eine Frau fickt*[54]…

Asta îl dezlănţui şi mai mult pe Malko, care îi îndoi picioarele la piept pentru a o penetra şi mai adânc. Când îşi acceleră mişcările, Anna simţi că era pe punctul de a ejacula. Îl respinse, aproape cu brutalitate.

— *Halt! Kommen sie jetz. Ich mochte sie zwischen meine Titten spitzen!*[55]

În acelaşi timp, îi cuprindea mădularul excitat între sânii ei, apropiindu-i unul de celălalt.

---

[53] Dumnezeul meu. Este minunat.

[54] Ah, şui cum să faci dragoste cu o femeie.

[55] Opreşte-te! Ejaculează între sânii mei.

Nu întârzie să ejaculeze, în timp ce Anna îl sugea cât putea, apăsându-l pentru a nu pierde nici o picătură de spermă. În cele din urmă, Malko, aplecat deasupra ei, se înfipse cu totul în gura ei… Când se retrase, Anna murmură cu o voce mieunată.

— *Es ist ein schdner Schwanz*[56].

Malko se răsuci pe o parte şi o auzi pe Anna zicând în şoaptă:

— Nu aş fi îndrăznit niciodată să cer asta unui bărbat, dar acum, este altceva…

Urma să răspundă, când sună telefonul. Nu ar fi răspuns, dar putea fi „Wild Harry”. Nu era el, ci recunoscu vocea răguşită a lui Ali Moussa, somalezul cel gras.

— *Good morning,* făcu acesta din urmă, îmi pare rău că vă trezesc, dar nişte prieteni doresc să vă întâlnească.

— Pentru ce?

— Au nevoie de sfaturi, replică pe un ton misterios somalezul. Cred că este vorba de o afacere similară.

— Trebuie să plec diseară în Germania, minţi Malko.

— Nu va dura mult, promise Ali Moussa. Puteţi veni la hotelul Safari Park pe la ora şase? Toate zborurile spre Europa pleacă foarte târziu, pe la miezul nopţii. Întrebaţi de cabana din blocul „Flamingo”.

Veţi vedea, este un hotel foarte frumos. Toată lumea îl cunoaşte.

— Voi încerca să vin, promise Malko.

Închise, intrigat de această întâlnire neaşteptată. Ştiind deja că va merge. Ali Moussa era foarte apropiat de Somalia şi, chiar şi cu planul B al lui „Wild Harry”, nu putea neglija nici o pistă.

Anna Litz îşi puse la loc halatul. Veni să se aşeze pe pat, lângă el, relaxată.

— A fost minunat! zise ea.

— Ce?

— Totul. Îmi voi aminti toată viaţa mea de aceste zile. Am impresia că mă dedublez, că sunt un alt personaj. Acum, s-a terminat. *Ganz fertig,* adăugă ea cu un zâmbet umbrit de tristeţe. Definitiv.

— Viaţa nu s-a terminat, remarcă Malko.

— Viaţa, nu. Doar că nu vreau să te revăd. Niciodată. Mi-ar tulbura prea mult viaţa. Dar nu te voi uita. Pe tine şi ceea ce am trăit împreună.

---

[56] Este un mădular frumos.

Se aplecă şi îi atinse tandru buzele înainte de a se ridica şi a părăsi încăperea.

Malko se scutură în sinea lui. Recreaţia se terminase. Urma să se confrunte din nou cu pericolul.

Fără Anna Litz.

Ceva îl intriga în privinţa întâlnirii cu Ali Moussa. Decise să discute cu „Wild Harry”. Avea de-a face cu oameni vicleni şi periculoşi. Foarte periculoşi.

CAPITOLUL IX

— Sunt intrigat de telefonul lui Ali Moussa, zise gânditor Harold Chestnut. În mod normal, această afacere s-a terminat: ei au banii, noi am recuperat ostaticii şi vasul. Nu văd de ce vrea să vă întâlnească…

Mark Roll îl întrerupse.

— Cred că trebuie mers şi văzut. Este totuşi o deschidere spre piraţi. Nu putem rămâne „inerţi”, încă nu aţi dat de Omar al vostru. Safari Park este unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Nairobi, nu riscaţi mare lucru.

— Voi veni totuşi cu dumneavoastră, concluzionă Harold Chestnut. La ce oră este?

— Ora şase. Voi pleca de la Serena la cinci şi jumătate.

— Voi fi acolo, decise Harold Chestnut.

— Harold, nu uitaţi că treaba dumneavoastră este să asiguraţi deplasarea lui Malko în Somalia, în bune condiţii, sublinie Mark Roll. Cât mai repede posibil.

— Mâine dimineaţă, mă apuc să îl caut pe Omar, v-am spus-o, mormăi „Wild Harry”.

*

* *

Hadj Aidid Ziwani privi silueta înaltă a lui Andrew Mboya îndepărtându-se spre gardul proprietăţii. Neliniştit. „Contactul” piraţilor somalezi la Mombasa, care lucra sub ordinele lui Hadj Aidid Ziwani, nu avea nici o legătură cu problema care se ivise în operaţiunea cu cargoul „Moselle”.

O problemă pe care Hadj Aidid Ziwani trebuia să o rezolve, cu orice preţ, cu riscul de a pierde clienţi foarte buni: de luni de zile servea drept bancher şi intermediar pentru mai multe clanuri de piraţi. Veghind la încasarea şi transportul răscumpărărilor, printr-un sistem complex de bănci discrete şi de birouri Hawala. Cumpărând în contul clanurilor din Hobyo materiale care nu se găseau în Somalia şi pe care le factura cu preţ ridicat.

Totul risca să se prăbuşească în urma unui mail ameninţător pe care tocmai îl primise din Somalia, în calitate de responsabil

cu partea kenyană a organizaţiei de piraţi, el trebuia să repare greşelile.

De la primirea maiului, reacţionase alertându-şi antena sa din Nairobi. Acum, trebuia să găsească o soluţie. Cu riscul de a pierde peste zece milioane de dolari pe an, cel puţin.

Această perspectivă îl înnebunea.

Totuşi, Hadj Aidid Ziwani nu avea neapărat nevoie de bani.

După ce fusese, timp de mai mulţi ani, membru al parlamentului kenyan şi strânsese, graţie corupţiei din jur, o avere considerabilă, se lansase în cultura de *maraa* destinată Somaliei. Cererea fiind tot mai mare, cumpărase o mică companie aeriană.

Blue Bird Airlines, pentru a transporta marfa pe care o cultiva pe pantele muntelui Kenya.

După câteva zeci de milioane de dolari, mai adăugase o coardă la arcul său deja plin: spălarea de bani pentru „warlords” somalezi, iar apoi pentru piraţi.

Activitate şi mai profitabilă.

Între timp, se convertise la islamism, ceea ce nu îl costa decât un pelerinaj la Mecca, în schimb, inspira încredere „clienţilor” săi.

Abandonând Nairobi, îşi construise la Nyali, periferia şic din Mombasa, o somptuoasă reşedinţă în Kongocho Road, între golf şi plajă, importând din Siria blocuri de granit roz. Pentru a evita fastidioasele deplasări cu avioanele de linie, îşi luase un elicopter Bell, al cărui heliport ocupa o parte din peluză. Ceea ce îi permitea să ajungă la Nairobi în două ore, direct de acasă.

Urcă în camera lui, îşi turnă un suc de portocale şi începu să se gândească. Partenerii săi somalezi erau brutali, nu puneau preţ pe vorbe. Nu numai că cereau o despăgubire, dar le trebuia şi o dovadă tangibilă de autoritate din partea asociatului lor.

Acesta din urmă îşi zise că trebuia să sacrifice un „fuzibil”. Trist, desigur, dar era mai bine decât să-şi diminueze nivelul de trai. Decizia lui fu luată rapid şi, întâi, trimise un mail corespondentului său somalez, precizând ce hotărâse şi cerând acordul.

Răspunsul sosi după două minute: era „da”.

Luă telefonul pentru a pune în mişcare dispozitivul, la Nairobi şi la Mombasa.

Aproape terminase de vorbit, când întâlni privirea iubitoare a ultimei sale soţii, Jamila, de doar şaisprezece ani, cu pielea foarte deschisă, ochi mari de căprioară şi un sex practic imberb. Ca în

fiecare dimineaţă, venea să-l provoace plăcut, înţelegând că putea obţine mai mult de la el manifestând o docilitate sexuală fără limită.

Hadj Aidid Ziwani simţi furnicături în abdomen în faţa acestui sex imberb, pe care adora să-l penetreze fără menajamente, dar găsi o scuză.

— Du-te, zise el, sunt obligat să plec în călătorie.

Jamila făcu cale întoarsă, bucuroasă: va putea să se joace cu păpuşile Bărbie.

Imediat ce rămase singur, Hadj Aidid Ziwani îmbrăcă o cămaşă şi un pantalon, apoi îl sună pe pilotul elicopterului pentru a depune planul de zbor la turnul de control al aeroportului din Mombasa.

Ar fi evitat această deplasare la Nairobi, dar era indispensabilă.

*

* *

Safari Park era mai la periferie, nu departe de Naţiunile Unite, întins pe un domeniu de 30 de hec tare cu vegetaţie luxuriantă. Când „Wild Harry” trecu de intrarea monumentală la volanul vechiului 4x4, Malko avu impresia că intră într-un „Lodge” în plină junglă.

Cabane mari, din lemn închis la culoare, care semănau cu „long houses” din Malaezia, cu mai multe încăperi cu galerii exterioare, erau plasate în mijlocul peluzelor întreţinute cu grijă. Recepţia se afla într-o clădire rotundă, cu acoperiş de paie.

Fiecare cabană purta numele unui animal african.

— Frumos loc! remarcă fostul „case-officer”. Nu trebuie ratat...

Se oprise în parcare, în faţa recepţiei.

— Vă sun dacă e vreo problemă, zise Malko.

Adusese de la Mombasa pistolul Glock în bagajul de mână şi, prudent. Îl băgase la curea pe sub cămaşă. Fără să se gândească cu adevărat să îl folosească. Intră în rotonda care adăpostea recepţia, ocupată de un enorm elefant împăiat şi întrebă de Ali Moussa. Acesta din urmă lăsase probabil vorbă, căci angajatul îi zise imediat:

— Domnul Ali Moussa este în Blocul 6, „Flamingo”. O luaţi la dreapta când ieşiţi. Cabana nr. 20.

Malko ieşi, mergând pe lângă blocurile care păreau pustii, cu câteva excepţii. Câteva cameriste făceau curăţenie. Ajunse la capătul Blocului „Flamingo” şi zări, în fund, o cabană izolată,

aproape de gard.

În mijlocul peluzei era fixat un panou: „Bungalow Nr. 20”. Malko sună, iar în uşa care se deschise imediat, apăru un bărbat cu tenul închis, foarte slab, care, fără nici o vorbă, îi făcu semn să intre. În total, erau patru bărbaţi în încăpere. Toţi de acelaşi gen. Foarte slabi, tenul închis, îmbrăcaţi în haine albe. Cel care deschisese îi arătă lui Malko un fotoliu.

— *Sit down. Ali Moussa is coming*[57].

Malko se aşeză şi se priviră tăcuţi, preţ de câteva minute ce păreau interminabile.

Atmosfera era apăsătoare, umedă, deoarece climatizarea nu mergea. Malko avu o senzaţie ciudată. Aceşti oameni erau în mod clar somalezi. Ce voiau? Regretă că nu îl adusese pe „Wild Harry”.

Scoase telefonul să-i spună unde se afla. Imediat, bărbatul care îi deschisese îl opri, fără să ridice tonul.

— *No mobile, please?*[58]

Malko ar fi vrut să nu se conformeze, apoi îşi zise că era inutil să îi înfrunte înainte de sosirea lui Ali Moussa. Unul dintre ei porni televizorul. Nu păreau agresivi.

Zece minute mai târziu, auzi zgomotul unui vehicul care se oprea în faţa cabanei. Cel care îi deschisese se ridică şi, imediat ce se auzi soneria, deschise uşa.

Îşi făcu apariţia impozanta siluetă a somalezului. Imediat ce îl văzu pe Malko, îi adresă un zâmbet călduros, aplecându-se înainte. În această încăpere mică, părea şi mai mare cu burta lui enormă şi craniul chel.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi? întrebă Malko.

Ali Moussa arătă spre cel care deschisese uşa.

— El voia să vă întâlnească. Se pare că este o problemă cu „Moselle”.

Malko simţi cum îi creşte pulsul.

— O problemă? Ce problemă?

— Nu mi-au spus. Trebuia doar să vă cer această întâlnire.

Începu discuţia în somaleză. Interlocutorul său vorbea în şoaptă, aproape imperceptibil. Primele replici se schimbară pe un ton moderat, apoi Malko văzu trăsăturile lui Ali Moussa crispându-se. Chiar dacă nu înţelegea nici un cuvânt din ceea ce

[57] Luaţi loc. Ali Moussa e pe drum.

[58] Fără telefon mobil, vă rog.

spunea bărbatul gras, simţea cum tensiunea creştea vizibil.

Ali Moussa se apăra cu vehemenţă de ceva.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

Ali Moussa se întoarse spre el şi zise.

— Pretinde că bancnotele pe care mi le-aţi dat erau false!

— False!

Lui Malko nu-i venea să creadă. Erau banii daţi de Anna Litz.

— Este imposibil! protestă el. Aceşti bani veneau din Germania, dintr-o bancă.

Ali Moussa se întoarse spre ceilalţi somalezi şi îi apostrofă violent.

Se întoarse apoi spre Malko. De această dată, părea sincer bulversat.

— Ei zic că cei care i-au primit acolo aveau o maşină de verificat bancnote! Au testat mai multe. Sunt false. Spun că au fost furaţi. Acum, „Moselle” este departe, cu echipajul ei. Pretind că eu sunt responsabil, că ar fi trebuit să verific banii.

— Aveţi detectoare de falsuri?

— Da, recunoscu bărbatul gras, dar nu m-am gândit la asta.

— Ce vor?

— Banii lor.

Malko se întreba unde era inconvenientul.

— Este imposibil, repetă el. Mint. Aceşti bani proveneau dintr-o bancă, nu pot fi falşi. Ei vor să fie plătiţi de două ori.

Ali Moussa nu răspunse. În mijlocul camerei, părea pierdut, depăşit, în ciuda taliei imense. Întoarse o figură bulversată spre Malko.

— Trebuie rezolvat cumva, zise el cu o voce speriată. Mă fac pe mine răspunzător…

Era culmea… Malko simţea că situaţia devenea încordată. Se mişcă uşor pentru a putea ajunge mai uşor la pistoletul băgat la spate şi propuse pe un ton conciliant.

— Spuneţi-le că, dacă este adevărat, deşi este imposibil, vor primi o compensaţie…

Cel care îl înfrunta pe Ali Moussa scrâşni câteva cuvinte după ce îi traduse.

— Este ceea ce au şi prevăzut…

Tonul era foarte ameninţător.

Malko nu avu timp să răspundă. Fără nici un cuvânt, somalezul tocmai scotea un pumnal lung şi subţire. Fără nici un avertisment, cu un gest brutal şi precis, îl înfipse în burta lui Ali

Moussa, într-o parte. Apoi, cu un „hâc” de măcelar, ţinând mânerul cu amândouă mâinile, urcă, desfăcând în diagonală abdomenul somalezului.

Gura lui Ali Moussa se deschise gata să îşi disloce maxilarul, privirea îi tremura. Automat, îşi duse mâinile la abdomen, încercând să îşi reţină intestinele care începeau să ţâşnească din tăietura înfricoşătoare.

Un miros fad, pătrunzător, se răspândi instantaneu în cameră. Uriaşul se clătină, fără să poată articula un cuvânt. Se răsuci, apoi căzu în genunchi.

Malko era deja în picioare, scoţând pistolul Glock de la curea. Nici nu avu timp să întindă braţul. Un alt somalez sărise şi simţi vârful unui pumnal apăsând pe gâtul lui…

Chiar dacă trăgea, celălalt ar fi avut timp să-l omoare. Cu colţul ochiului, văzu cum asasinul lui Ali Moussa îi ridică acestuia capul cu mâna stângă şi îşi plimbă delicat tăişul lamei pe gâtul lui, făcând să ţâşnească două jeturi de sânge din carotide. Apoi, cu un picior, îl împinse în faţă, iar bărbatul rămase nemişcat pe parchetul închis la culoare.

Malko simţi cum îi smulgeau pistoletul. Vârful pumnalului apăsa în continuare pe gâtul lui. Îi luară telefonul şi îl forţară să se aşeze. Cei patru bărbaţi păreau perfect calmi.

Şeful scoase un pix şi o foaie de hârtie din buzunar, apoi îi zise lui Malko.

— Scrieţi: „Banii erau falşi. Vrem trei milioane de dolari peste trei zile. Altfel, ostaticul va fi executat.”

Ostaticul era el…

Abia termină de scris, că unul dintre somalezi desfăcu un sac de pânză şi îl transformă într-o cagulă pe care o puse pe capul lui Malko, strângând laţul în jurul gâtului. Acesta din urmă simţi cum i se legau mâinile şi picioarele. Apoi, unul dintre bărbaţi îl ridică pe umăr şi, câteva secunde mai târziu, simţi aerul nopţii. Auzi culisând uşa unui vehicul şi fu aruncat brutal pe planşeul metalic. Telefonul rămăsese în cabană.

Uşa se închise, apoi auzi zgomotul motorului şi vehiculul demară. Câteva minute mai târziu, îşi dădu seama, după zgomotul maşinilor, că rulau pe o arteră mare…

De data aceasta, se terminase prost. Soarta rezervată lui Ali Moussa, care era totuşi de-al lor, nu îl liniştea.

Va plăti CIA trei milioane de dolari pentru a-l recupera?

CAPITOLUL X

Se lăsase noaptea de mult timp şi „Wild Harry” începea să se neliniştească. Sună pe telefonul lui Malko care trecu direct pe mesagerie. După cinci minute de aşteptare, se duse la recepţie.

— Am întâlnire cu domnul Ali Moussa, anunţă el.

— Blocul „Flamingo”. Cabana 20, zise angajatul.

„Wild Harry” rătăci un timp pe aleile slab luminate, dar ajunse în cele din urmă la cabana 20.

Nici o lumină, nici un vehicul. Ascultă o clipă, apoi îl sună pe Mark Roll.

— Ceva nu e în regulă! anunţă el. O să verific cabana 20 din blocul „Flamingo” în Safari Park. Dacă nu dau nici un semn în cinci minute, trimiteţi cavaleria…

Sună la uşa cabanei. Nici un răspuns. Totuşi, când răsuci clanţa uşii, aceasta se deschise fără probleme. Mirosul proaspăt de sânge îi invada imediat nările. Fără să se sperie, răsuci comutatorul şi aprinse lumina. Cadavrul lui Ali Moussa forma un morman mare în mijlocul încăperii. „Wild Harry” nu încercă să vadă cum murise somalezul. Apropiindu-se de masă, văzu telefonul mobil al lui Malko aşezat peste o foaie de hârtie pe care erau scrise câteva rânduri…

Până le citi, îl sună pe Mark Roll.

— Malko a fost răpit, anunţă el, Ali Moussa omorât, iar piraţii pretind că cele două milioane de dolari erau în bancnote false.

Răspunsul şefului staţiei CIA „explodă”:

— *My God!*

— Convocaţi-vă omologul de la BND imediat. Cel care v-a băgat în această treabă împuţită. Vin şi eu la ambasadă. Inutil să-i mai anunţăm pe kenyeni pentru moment. Trebuie reacţionat rapid.

*

* *

Alb ca varul, Gerd Frolich, reprezentantul BND la Nairobi, îl înfrunta pe Mark Roll, depăşit total. Era aproape ora nouă seara, iar apelul şefului staţiei CIA îl smulsese de la un dineu dat de

britanici.

— Nu sunt la curent cu nimic, afirmă el. Pullach doar mi-a dat ordin să îi asist pe colegii mei.

Aşezat într-un colţ al canapelei, „Wild Harry” mesteca nervos un băţ de chibrit. Zise:

— Trimiteţi o telegramă imediat la Pullach. Trebuie să ştim adevărul. Dacă banii pentru răscumpărare erau falşi. Dacă este cazul, să ştim cine a avut această strălucită idee.

— Credeţi că aşa este? întrebă Mark Roll.

Fostul „case-officer” ridică din umeri.

— Nu văd de ce piraţii şi prietenii lor s-ar fi lansat într-o astfel de operaţiune fără un motiv. Au mai fost deja şi alte achitări de răscumpărări. Când primesc banii, piraţii acţionează corect.

— Fac imediat ce este nevoie, promise Gerd Frolich înainte de a pleca.

Imediat ce funcţionarul BND plecase, „Wild Harry” zise:

— Trebuie să dăm de Malko, cu orice preţ.

— Cum?

— Sunaţi-vă omologii din NSI[59]. Încercaţi să găsiţi un capăt de pistă. Trebuie interogat personalul hotelului. Un lucru mă intrigă: Ali Moussa nu arunca banii pe fereastră. De ce această întâlnire într-un loc atât de luxos ca Safari Park?

Mark Roll se uită la ceas.

— La această oră, nu va fi uşor.

— Au mereu un ofiţer de serviciu la NSI, mormăi „Wild Harry”.

*

* *

Hadj Aidid Ziwani se instalase la etajul al unsprezecelea al hotelului Panari, pe şoseaua spre Mombasa. Aşa cum obişnuia, aterizând cu elicopterul pe imensul teren viran din faţa hotelului. Aparatul se dusese apoi la Wilson Airport.

Telefonul fix sună. Era de la recepţie.

— Un anume Hassan Timir întreabă de dumneavoastră, sir, anunţă angajatul.

— Să urce.

Hassan Timir era principalul lui cumpărător de maraa şi, de asemenea, legătura piraţilor la Nairobi.

Hadj Aidid Ziwani ieşi în holul de la intrarea în apartamentul său, cu stomacul strâns. Numai să aibă veşti bune, Timir!

---

[59] National Security Intelligence.

Deschise la prima sonerie şi filiformul somalez se strecură în apartament, în acelaşi timp servil şi sigur pe el, înclinându-se adânc în faţa lui Hadj Aidid Ziwani.

— Totul a decurs bine, anunţă el fără preambul. Ali Moussa a fost pedepsit pentru neatenţia sa, iar noi am pus mâna pe spionul american. Lăsând un bilet în care spuneam că îl eliberăm pentru trei milioane de dolari.

Hadj Aidid Ziwani se lăsă într-un fotoliu adânc, uşurat. Venise degeaba de la Mombasa.

— Foarte bine! încuviinţă el. Cred că americanii nu vor face probleme cu plata. Eu o să plec mâine dimineaţă la Mombasa.

Interlocutorul său rămase impasibil, dar ceea ce zise îl înlemni pe Hadj Aidid Ziwani.

— Este periculos să rezolvăm această treabă la Nairobi. NSI mănâncă din mâna americanilor şi israelienilor. Deţin mijloace electronice foarte perfecţionate şi riscă să ne localizeze.

— Ce estimaţi să faceţi?

— Să transportăm ostaticul în Somalia.

— Din Nairobi este departe şi şoselele sunt urmărite, obiectă imediat Hadj Aidid Ziwani.

— Este adevărat, motiv pentru care am decis să-l trimitem la Mombasa într-un „dhow” de pescari. Odată ce va fi de cealaltă parte, vom fi în poziţie de forţă.

Hadj Aidid Ziwani se strâmbă.

— Nu este decât o şosea spre Mombasa, iar kenyenii vor instala cu siguranţă baraje de control.

— Nu o luăm pe şosea…

— Cum veţi proceda?

— Aţi venit cu elicopterul, nu-i aşa?

Hadj Aidid Ziwani simţi cum îi fuge sângele din obraji. Hassan Timir îi cerea o implicare personală care îl putea costa scump. Desigur, era bogat, stimat, protejat, dar mâna unchiului Sam era grea în Kenya. Iar americanii nu ezitau niciodată să-şi răzbune oamenii.

— Este dificil şi periculos, obiectă el.

— Îl vom aduce la Wilson Airport într-un sac, ca pe o încărcătură de *maraa,* îl linişti somalezul. Mâine dimineaţă, chiar înainte de plecarea dumneavoastră…

Hadj Aidid Ziwani realiză că se aruncase singur în capcană când anunţase că se întoarce repede la Mombasa. Mereu la fel de impasibil, Hassan Timir se ridică, se înclină adânc în faţa lui şi

zise cu vocea lui dulce:

— Voi veni aici mâine dimineaţă, pe la ora opt. Vom aştepta ultimul minut pentru a efectua transferul. Este uşor, la Wilson Airport nu există nici un control pentru zborurile interne. Şi apoi, dumneavoastră sunteţi foarte cunoscut şi respectat.

După acest ultim compliment, cu o nuanţă de ameninţare, se duse la uşă şi ieşi. Lăsându-l pe Hadj Aidid Ziwani plin de furie. Celălalt nu-i dădea de ales. Or, participând la răpirea unui agent al CIA, încălca o linie roşie. Autorităţile kenyene erau impasibile la corupţie şi chiar şi la activităţile piraţilor, dar acolo, era politică. Iar dacă americanii descopereau rolul lui, risca să ajungă la Guantanamo sau să sfârşească cu două gloanţe în cap.

*

* *

Mirosul pestilenţial se ridica din sol, traversând ţesătura cagulei şi intrând până în plămânii lui Malko. Fusese transportat ca un sac, până în subsolul unde îl aruncaseră pe jos, lăsându-i cagula pe cap. Nu ştia ce oră era: probabil în jur de zece.

Nici un zgomot nu se auzea din afară. Pe pipăite, încercase să se mişte, în ciuda picioarelor legate, lovindu-se de pereţii umezi şi de ceva ce semăna cu saci de orez.

În cele din urmă, auzi o uşă deschizându-se şi două voci, una feminină şi una masculină, discutând în şoaptă.

Puţin mai târziu, i se scosese cagula şi distinse în semiîntuneric silueta unei femei în ţinută tradiţională somaleză. Aşezase pe un taburet apă într-un bol şi un platou cu orez, după care dispăruse. Cu mâinile legate la spate, Malko era obligat să mănânce şi să bea ca un animal. Prudent, nu se atinsese de apă, care putea fi un amestec de holeră şi amibe.

Îşi zise că probabil fusese transportat în Eastleigh, cartierul somalez din Nairobi, un labirint de străduţe mirositoare, unde nici chiar poliţia nu punea piciorul. Nimeni nu ar veni să-l caute în fundul acestui subsol umed. Se gândi la „Wild Harry”.

Americanul găsise desigur mesajul lui şi cadavrul lui Ali Moussa. Deci, operaţiunile de salvare trebuiau să fi început.

Ceea nu însemna că şi reuşeau…

Se sprijini de perete şi încercă să adoarmă.

Pentru moment, era tot ce avea mai bun de făcut.

*

* *

Gerd Frolich, şeful de post al BND la Nairobi, era livid, fugind de privirile lui Mark Roll şi ale lui „Wild Harry”. Era douăsprezece şi zece noaptea.

De trei ore, germanul tuna la telefon, trezindu-i pe colegii săi de la Pullach, pentru a afla adevărul.

— *Es war richtig,* începu el în germană, atât de tulburat era, apoi continuă în engleză. Este adevărat, bancnotele de o sută de dolari erau false.

Mark Roll scoase un oftat înecat.

— *My God!* Cine a decis această prostie?

— Este o idee a BKA[60]. Tocmai capturaseră o tonă de bancnote de o sută de dolari, bine imitate. Şi-au zis că era o idee bună pentru a-i prinde pe piraţi în propria lor cursă. Evident, nu se putea prevedea.

„Wild Harry” scutură din cap, prăbuşit.

— Şi dacă şi-ar fi dat seama înainte de eliberarea cargoului „Moselle”? Erau capabili să execute ostaticii. Armatorul ştia?

— Da, se pare. Era de acord, pentru că scăpa de plata unei sume mari…

Aceşti germani, care păreau atât de corecţi, plătind răscumpărarea cu bani falşi! Nu mai puteai avea încredere în nimeni.

Mark Roll îşi înfipse privirea în cea a omologului său.

— Herr Frolich, vă rămâne un singur lucru de făcut: să ne puneţi la dispoziţie imediat trei milioane de dolari pentru ca noi să-l putem recupera pe Malko Linge.

Germanul se înroşi la faţă şi bâigui:

— Şefii mei mi-au spus că nu BND trebuie să dea aceşti bani. Armatorul trebuia să plătească răscumpărarea.

„Wild Harry” îi aruncă o privire grea.

— Îmi veţi da telefonul armatorului. Dacă mai face figuri, convoc *Washington Post, New-York Times* şi *Der Spiegel* pentru a le povesti totul. Cred că aceasta va avea un efect devastator…

Se ridică şi germanul făcu la fel, fugind literalmente din birou. „Wild Harry” scutură din cap.

— Nemernicii de birocraţi! Cred că se joacă Monopoly…

— Aveţi veşti de la NSI în privinţa cabanei?

— Nu am dat decât peste un ofiţer de serviciu.

Poliţia este acolo. Aparent, Ali Moussa nu era locatarul

[60] Bundeskriminalamt – Poliţia Criminală Federală.

cabanei, dar conducerea Safari Park refuză să coopereze şi să dea numele adevăratului locatar. Iar cum proprietarul hotelului este un om politic foarte important, poliţaii merg pe vârful picioarelor…

— Nemernicii! bombăni „Wild Harry”. Apoi, aducându-şi brusc aminte, întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu colonelul Makuka?

— A părăsit National Security Intelligence, fără să ajungă la gradul de general, zise Mark Roll. Eu nu l-am cunoscut.

— Ce face?

— Se pare că are un birou de schimb valutar pe strada Mama Ngina, la parterul clădirii „Century Plaza”.

„Wild Harry” nu se afla la Nairobi în timpul cazului Abdullah Ocalan, dar citise în arhive şi ştia cum colonelul kenyan recuperase fraudulos cinci milioane de dolari de la CIA pentru a-l preda pe liderul PKK turcilor. După zece ani în NSI, încă mai avea desigur relaţii. Era suficient să fie motivat.

*

* *

Malko se trezi, tresărind la auzul uşii care se deschidea. Nu ştia cât dormise. Simţi că i se desfăcea laţul care îi ţinea cagula ce-i fu smulsă. Clipi din ochi, la lumina crudă a unui bec. În picioare, în faţa lui, stătea somalezul care îl înjunghiase pe Ali Moussa. Pentru a nu se simţi inferior, reuşi să se ridice în picioare.

Bărbatul îi aruncă o privire rece şi anunţă într-o engleză proastă:

— Ne-aţi minţit. Nu aţi venit din Germania cu această răscumpărare. Lucraţi cu CIA la Nairobi. Am luat legătura cu fraţii noştri care se află la Harardhere. Nu vor să fiţi eliberat contra unei recompense.

Malko îi înfruntă privirea şi zise:

— O să mă omorâţi.

— Nu, veţi fi transferat în ţara noastră, ca prizonier de război. Americanii au comis multe crime la noi.

— Eu nu sunt american.

— Lucraţi pentru americani, este acelaşi lucru.

Făcu un gest discret şi bărbatul care era cu el îi puse la loc cagula lui Malko, care rămase singur în „celula” lui. În faţa unei perspective puţin plăcute: fraţii din Harardhere nu puteau fi decât shebabii, militanţii extremişti islamişti, talibanii din

Somalia.

Era mai rău decât o condamnare la moarte. Îi urau visceral pe americani şi riscau să îl pună să plătească foarte scump pentru legăturile sale cu CIA.

CAPITOLUL XI

Harold Chestnut intră în galeria de la parterul clădirii „Century Plaza”, pe strada Mama Ngina care adăpostea „Dahab Sheel”[61] a colonelului Makuka. O galerie comercială animată, din care pornea o scară mare ce ducea la primul etaj. Biroul de schimb valutar, pe dreapta, era vizibil datorită unei faţade lungi din geam mai, acoperită cu reclame care propuneau transferuri peste tot în lume la cel mai bun preţ.

Când intră, era coadă la toate ghişeele, iar alţi clienţi aşteptau pe o bancă. „Wild Harry” se duse la ghişeul din sticlă al casierului şi anunţă:

— Am venit să mă întâlnesc cu colonelul John Makuka.

— Vă aşteaptă? Nu ştiu dacă este aici, zise casiera, rezervată.

„Wild Harry” luă o carte de vizită a ambasadei americane şi i-o întinse.

— Daţi-i asta şi spuneţi-i că este urgent…

Se duse să se aşeze pe o bancă şi desfăcu *The Standard.* Trei minute mai târziu, fata veni după el.

Merseră pe un culoar care ocolea toate ghişeele până la un mic birou în capăt, cu uşă din sticlă pe care era scris „Manager”.

Un african înalt îl aştepta în picioare, jucându-se cu cartea lui de vizită. Negru ca antracitul, burtos, într-o cămaşă roz care îi scotea în evidenţă bunăstarea, fruntea cheală, părul foarte scurt şi ochi oblici de saurian, aproape inexpresivi sub pleoapele grele. Îi adresă un zâmbet lui „Wild Harry”.

— Credeam că v-aţi pensionat.

Americanul se aşeză şi îi zâmbi.

— Eram pensionat. Apoi m-au rechemat, din cauza problemelor din nord.

— Înţeleg. Aveţi bani de transferat? Vă voi oferi un preţ atrăgător.

„Wild Harry” merse direct la obiect.

— Nope. Am nevoie de o informaţie. Pe care dumneavoastră cu siguranţă mi-o puteţi da.

[61] Traducerea în swahili a termenului Hawala.

Fostul colonel scutură din încheietura la care scânteia un enorm cronograf Breitling, din aur mai mult decât masiv.

— Oh, am renunţat! afirmă el. Acum, mă preocupă doar afacerile.

„Wild Harry” nu se lăsă intimidat.

— Unul din agenţii noştri a fost răpit ieri seară, începu el şi sunt însărcinat să-l găsesc; dumneavoastră mă puteţi ajuta…

Îi povesti ce se întâmplase la Safari Park, concluzionând:

— Trebuie să aflu cine a închiriat cabana. Foarte repede. Oficial, vom afla, dar va lua prea mult timp. Prea mult. Atunci, m-am gândit la dumneavoastră.

John Makuka aproape că închise ochii.

— Oamenii te uită repede, făcu el. Voi încerca să mă interesez, dar nu vă garantez nimic.

Se întoarse, luă o carte de vizită de pe birou şi i-o întinse lui „Wild Harry”.

— Sunaţi-mă peste două sau trei zile.

Americanul se uită la cartea de vizită, o puse în buzunar, privi în ochii de saurian şi zise pe un ton calm:

— Nu cu economiile dumneavoastră aţi început această afacere.

John Makuka încruntă din sprâncene.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Acum câţiva ani, aţi ajutat Agenţia să pună mâna pe Abdullah Ocalan, liderul kurzilor, răspunse „Wild Harry”. Primind cinci milioane de dolari din banii care fuseseră confiscaţi de la prietenii lui Ocalan. Cred că asta v-a ajutat mult să vă descurcaţi. Evident, puţini oameni ştiu despre asta, inclusiv din fostul dumneavoastră serviciu. Şi totuşi, kurzii sunt oameni răzbunători… Imaginaţi-vă dacă ar descoperi ce rol aţi avut în acest caz… într-o zi, un „client” va intra în acest birou de schimb şi vă va împuşca.

Făcu o pauză scurtă şi continuă.

— Am nevoie de numele acestei persoane astăzi. Voi fi înapoi la ora cinci.

Se ridică şi ieşi din birou fără măcar să dea mâna cu John Makuka şi se îndreptă spre ieşire.

Fostul colonel NSI ştia să citească oamenii: văzuse bine că „Wild Harry” nu glumea.

Acesta din urmă se clătină până la Hilton, lângă care îşi parcase vechea maşină 4x4. Încercând să nu se gândească la

timpul care trecea.

*

* *

Malko nu se putu abţine să nu tresară auzind pentru a doua oară uşa beciului în care era ţinut. Estimativ, trecuseră două ore de când fusese anunţat că va fi transferat în Somalia. De această dată, nu îi scoaseră cagula. Cineva îl prinse de subsuori pentru a-l ridica în picioare, apoi alte mâini îl apucară de glezne, ridicându-l de jos. Simţind o ţesătură alunecând de-a lungul picioarelor, înţelese ce se petrecea: îl băgau într-un sac!

Avu confirmarea când i se smulse cagula. Avu timp să vadă un sac de cânepă care era tras până la piept.

Trei bărbaţi se ocupau de el. Unul din ei îi aplică o bandă lată de scotch maro pe gură pentru a-l împiedica să vorbească sau să ţipe. Apoi, îi puseră la loc cagula. Simţi cum ridicau sacul până peste cap.

Apoi, unul dintre ei îl ridică pe umăr. Trecând de uşă, capul îi fu lovit violent de toc şi ameţi.

În capătul scărilor, simţi aerul răcoros, apoi îl aruncară pe planşeul metalic al unui vehicul.

Era în drum spre Somalia.

*

* *

Hadj Aidid Ziwani tocmai profita de prestaţia unei tinere prostituate de la Panari, când unul dintre telefoanele sale mobile sună. Cel pe care îl folosea să comunice cu prietenii săi somalezi. De dimineaţă, se ruga ca aceştia să se fi răzgândit şi îşi oferise această mică distracţie pentru a-şi linişti gândurile.

Fără să o oprească pe fată, răspunse.

Vocea rece a lui Hassan Timir îi îngheţă venele.

— Sunt jos, anunţă somalezul. Pot să urc?

— În cinci minute.

Hadj Aidid Ziwani trebui să se concentreze pentru ca tânăra prostituată să îşi termine treaba.

Abia ejaculă în gura ei, că alergă să facă un duş în timp ce secretarul său îi dădea 200 de şilingi fetei.

La etajul al unsprezecelea, tarifele erau mai mari.

Era perfect aranjat, în djellaba albă, când Hassan Timir se înclină în faţa lui.

— Totul este pregătit, *Bwana,* anunţă el.

— Ce?

— Ostaticul se află într-un furgon din parcarea hotelului. Când veţi pleca, vă vom urmări şi îl vom încărca cu bagajele dumneavoastră în elicopter.

Hadj Aidid Ziwani rămase tăcut, căutând o scăpare... Degeaba, nu avea.

— Trebuie să cer un interval de decolare, preciză el. Nu ştiu când o să-l obţin.

— *Hakuna matata*[62]*,* nu ne grăbim.

— Şi după aceea?

— Când veţi ajunge acasă, la Nyali, vom veni să-l luăm pentru a-l duce direct pe „dhow", care va pleca spre Mogadiscio. În vechiul port nu este nici un control.

— Bine, se resemnă miliardarul. Sun la turnul de control.

Îşi sună pilotul, explicându-i că trebuia să plece de urgenţă la Mombasa. După zece minute, pilotul îl sună înapoi.

— Avem un interval de decolare într-o oră, *Bwana.* Trebuie să plecăm imediat. După aceea, mai avem mâine dimineaţă, din cauza nopţii...

Somalezul aprobă din cap. Era perioada ideală.

Vor ajunge exact înainte de căderea nopţii pe proprietatea miliardarului. Ostaticul ar putea fi îmbarcat chiar în aceeaşi seară pe „dhow", care va pleca imediat spre Somalia.

*

* *

— Este ciudat că aceşti nemernici nu au dat nici un semn de viaţă, remarcă „Wild Harry".

— Probabil că tocmai îl transportă într-un loc sigur, răspunse Mark Roll. Apoi, vor ieşi la rampă.

Cei doi discutau în biroul şefului de staţie CIA.

Tot mai neliniştiţi. Tăcerea răpitorilor putea însemna că Malko fusese executat sau ucis accidental.

— Nu îmi place asta, zise sobru „Wild Harry". O.K., mă duc să-l văd pe John Makuka.

*

* *

De această dată, casiera, imediat ce îl văzu pe „Wild Harry" intrând în biroul de schimb, dispăru pe culoar pentru a reapărea după câteva clipe, plină de zâmbete şi a-i face semn lui „Wild

[62] Nici o problemă.

Harry” să o urmeze.

Fostul colonel Makuka era la biroul lui, cu acelaşi aer de crocodil bătrân. „Wild Harry” se aşează în faţa lui şi întrebă:

— Aveţi informaţia?

Kenyanul ridică o privire ameninţătoare.

— Nimeni nu trebuie să afle vreodată că v-am ajutat.

— Nimeni nu va afla, confirmă americanul.

— Cabana nr. 20 este închiriată tot anul de unul dintre oamenii cei mai bogaţi din Kenya. Onorabilul Hadj Aidid Ziwani.

— De ce „onorabil”?

— Fiindcă a fost mult timp membru al parlamentului. Era un prieten al preşedintelui Arap Moi.

Unul dintre cei mai mari prădători ai Africii…

— Cum şi-a câştigat banii?

— *Kito Kidogo*[63], răspunse, cu un zâmbet în colţul gurii, colonelul NSI. Apoi, a cumpărat plantaţiile de *maraa* de pe versanţii muntelui Kenya. Expediază marfă în fiecare zi în Somalia. Are şi o afacere la Mombasa pe care o foloseşte pentru a aduce în Kenya grămezi de mărfuri provenite din Somalia.

— Unde locuieşte?

— La Nyali, cartierul elegant din Mombasa. O reşedinţă magnifică, cu heliport.

— Are legături cu somalezii?

— Da, bineînţeles, prin afaceri. S-a convertit şi la islamism.

— Şi cu piraţii?

— Nu ştiu, răspunse prudent John Makuka.

— Adresa lui din Nyali.

— Toată lumea o ştie. Este lângă golf.

— Şi la Nairobi?

— Nu are casă. De aceea are acea cabană la Safari Park.

— Asta-i tot?

John Makuka adăugă, după o scurtă ezitare:

— Când nu stă mult, se duce la Panari, pe şoseaua Mombasa.

— Ştiţi unde se află acum?

— Nu. Şi nu-mi mai vorbiţi niciodată de el, completă Makuka pe un ton ameninţător. Îmi puteţi mulţumi. Nimeni nu ar fi putut să vă informeze atât de repede, la Nairobi.

„Wild Harry” se ridică şi arătă cu indexul spre fostul colonel NSI cu un zâmbet.

---

[63] Marea corupţie.

— Este adevărat! Dar nimeni nu ar fi putut să vă dea cinci milioane de dolari pentru a începe o afacere şi nu numai... *Remember.*

Ieşise deja din birou. Paul, fidelul său şofer, îl aştepta la volanul maşinii 4x4.

— Mergem la hotel Panari, pe strada Mombasa, anunţă „Wild Harry”. Ştii unde?

— Da. Mulţi somalezi merg acolo. În ultimul lui sejur, preşedintele Yusuf s-a cazat acolo.

În timp ce rulau spre strada Mombasa, începetiniţi de ambuteiajul monstruos, „Wild Harry” îl sună pe Mark Roll şi îl puse la curent cu ceea ce aflase.

— Este singura pistă, concluzionă el. Poate că nu este bună, dar acest Hadj Aidid Ziwani are o legătură directă cu cei care l-au răpit pe Malko.

— Kenyenii nu ne vor ajuta, oftă americanul.

Mai mult ca sigur că un tip ca acesta i-a cumpărat pe toţi.

— Nu am nevoie de nimeni, îl asigură „Wild Harry”. Rămâneţi la birou. Vă sun de la Panari. Din partea dumneavoastră, vedeţi ce puteţi afla despre acest Hadj Aidid Ziwani.

*

* *

Cu un fel de gard galben în faţă, Panari semăna cu un Buick din anii ’50. Postat în mijlocul concesionarilor auto, de-a lungul interminabilei străzi Mombasa cu asfaltul găurit.

Lăsându-l pe Paul în maşina 4x4, „Wild Harry” se duse la recepţie. Ca întotdeauna în Africa, fotoliile de la intrare erau ocupate de oameni cu un aer preocupat: poliţai, traficanţi sau gărzi de corp. Îl urmăriră pe „Wild Harry” cu o privire curioasă. La Panari, nu vedeai mulţi *muzungu.*

Un negru înalt cu dantura strălucitoare îl întâmpină la recepţie.

— *Yes, Sir!*

— Mi s-a spus că Mister Hadj Aidid Ziwani este în oraş, începu la întâmplare „Wild Harry”.

Recepţionistul arboră imediat o mimică dezolată.

— *Sir,* nu aveţi noroc: era aici de ieri, dar tocmai a plecat!

„Wild Harry” simţi cum îi creşte brusc pulsul.

Prezenţa la Nairobi a miliardarului kenyan îi întărea ipoteza.

— Este în oraş? insistă el.

— Nu, tocmai a plecat spre Mombasa. L-aţi ratat cu douăzeci

de minute. Tocmai am terminat de încărcat bagajele lui.

— Pleacă pe la Wilson sau Jomo Kenyatta?

— Oh, îşi lasă mereu elicopterul la Wilson, Sir, este mult mai practic. Altceva?

— Aveţi telefonul lui mobil?

— Nu, asta e!

„Wild Harry" ieşi din Panari, cu mintea în fierbere. Îi treceau tot felul de gânduri prin cap. Răpitorii lui Malko nu mai cereau răscumpărare. Acest Hadj Aidid Ziwani venise pentru douăzeci şi patru de ore la Nairobi şi pleca înapoi la Mombasa. Or, dacă răpitorii lui Malko voiau să-l scoată spre Somalia, trebuiau să treacă prin Mombasa... într-un elicopter privat, puteai să transporţi perfect un bărbat răpit. Sări în maşina 4x4 şi îi zise lui Paul:

— Mergem la aeroportul Wilson, repede.

În timp ce urcau pe strada Mombasa, îl sună pe Mark Roll şi îi împărtăşi bănuielile sale.

— Mă întreb dacă acest tip nu a venit după Malko...

— M-am interesat, făcu imediat şeful staţiei CIA. Nu putem conta pe kenyeni. Hadj Aidid Ziwani se bucură de protecţia noului preşedinte. Ce vreţi să faceţi?

— Nu ştiu încă, mărturisi „Wild Harry". Merg la aeroportul Wilson. Aş vrea să verific încărcătura elicopterului lui.

— Fiţi atent. Este un VIP.

— Poate, dar şi un răpitor de persoane, mormăi „Wild Harry".

*

* *

Hadj Aidid Ziwani simţi o uşurare în piept când elicopterul Bell, după un moment mort, care păruse interminabil, se ridică în cele din urmă de la sol. Trecu pe deasupra hangarelor de la aeroportul Wilson şi o luă spre sud. Până în ultima secundă, Hadj Aidid Ziwani tremurase, aşteptându-se să-i vadă pe americani venind.

Totuşi, încărcătura elicopterului trecuse fără problemă. Furgoneta „prietenilor" săi adusese, când rotorul se învârtea deja, sacul pe care îl aruncaseră în cabină, lângă bagaje.

Era prea cunoscut pentru ca vreun poliţist să se intereseze ce transporta. Singurul contact era cu turnul de control, pentru formalităţile de decolare.

Aşezat lângă pilot, se relaxă în cele din urmă.

În câteva ore, totul va fi rezolvat.

*

* *

Instalat pe locurile din faţă ale maşinii 4x4, parcată în faţa clădirii de plecări a aeroportului Wilson, „Wild Harry” aştepta întoarcerea lui Paul, pe care îl trimisese în aeroport să se intereseze de Hadj Aidid Ziwani.

Fremătând în sinea lui.

Paul apăru în fugă din aerogară şi urcă la volan.

— A decolat acum zece minute spre Mombasa! anunţă el.

Americanul nu ezită.

— Întoarceţi-vă să scotociţi. Încercaţi să aflaţi ce fel de bagaje avea, unde va ateriza, cât timp durează zborul.

În timp ce Paul intra din nou în terminal, îl sună pe Mark Roll.

— L-am scăpat! anunţă el, cu aproape zece minute.

— Ce prostie!

— Ascultaţi, făcu „Wild Harry”, am o intuiţie nefastă. Vreau neapărat să ajung la Mombasa înaintea lui.

— Dar este imposibil! protestă şeful staţiei CIA.

Apoi, nu aveţi nici un element care…

— Este adevărat, recunoscu „Wild Harry”, dar mă doare piciorul şi asta nu mă păcăleşte deloc. Descurcaţi-vă, găsiţi-mi un avion privat care poate decola acum.

Închise, pentru a nu-l lăsa pe Mark Roll să tergiverseze şi trebui să aştepte douăzeci de minute până să apară Paul, foarte agitat.

— Cred că am ceva, *Bwana,* anunţă el. Am fost pe pistă şi am putut vorbi cu angajaţii care au încărcat elicopterul. Sunt mereu aceiaşi. Mi-au spus că, ieri, Hadj Aidid Ziwani nu avea decât două valize. Or, când a plecat mai devreme, a fost încărcat un sac mare în elicopter. S-au gândit că era *maraa.*

„Wild Harry” aproape că fierbea.

— De cât timp are nevoie pentru a ajunge la Mombasa?

— Aproape două ore şi jumătate, merge direct la proprietatea sa.

— Super, Paul! zise „Wild Harry”, aveţi dreptul la o imensă îngheţată.

Paul şi-ar fi vândut şi sufletul pentru o îngheţată…

„Wild Harry” îl sună din nou pe Mark Roll.

— Sunt aproape sigur că Malko este în acest elicopter, anunţă el.

Îi explică şefului staţiei motivele convingerii sale. Mark Roll nu

comentă, de această dată.

— Nu am găsit nici un avion cu reacţie, mărturisi el. Doar un turbopropulsor care poate decola într-o jumătate de oră. Nu sunteţi sigur că ajungeţi înaintea elicopterului.

— Cu atât mai rău. O să facem aşa.

— O.K. Este Blue Bird Aviation. Mergeţi direct la biroul lor.

„Wild Harry” se întoarse spre Paul.

— Sunaţi-vă prietenii din Mombasa. Să execute o supraveghere în zona proprietăţii lui Hadj Aidid Ziwani şi să vină să ne ia de la aeroportul Mombasa cu „materiale”.

Plecau cu mâinile goale.

— *Hakuna matata, bwana,* făcu Paul cu zâmbetul lui de canibal.

Tocmai îşi scotea mobilul. Hangarul celor de la Blue Bird Aviation era uşor de reperat, vopsit într-un minunat albastru cobalt. În timp ce completa actele de închiriere, „Wild Harry” se întrebă dacă va ajunge la timp pentru a-l recupera pe Malko.

Odată trecută frontiera, era terminat.

CAPITOLUL XII

Hadj Aidid Ziwani, asurzit de zgomotul rotorului, privea colinele verzi defilând sub elicopterul Bell. În această zonă, Kenya semăna cu Elveţia. Era cuprins de un presentiment rău. Pentru prima dată de mult timp, se amesteca direct într-o operaţiune.

Şi ce operaţiune! Răpirea unui agent al CIA. Cunoştea încrâncenarea cu care americanii îi urmăreau pe cei care se comportau ca el. Khamsi Yusuf, pakistanezul care trăsese în agenţi ai CIA la intrarea în Langley, fusese urmărit ani de zile prin lume, până ce a fost „vândut" americanilor de cel mai bun prieten al său la Islamabad, când se credea că scăpase...

Aceeaşi soartă îl aştepta pe Hadj Aidid Ziwani dacă americanii aflau de implicarea lui. Restul vieţii în închisoare. Sau o bombă care explodează în elicopterul său. Era sigur de Hassan Timir, omul care îi ceruse acest serviciu, dar se temea de pălăvrăgeala de mai târziu: era un individ cu duşmani.

Trecură prin mai multe goluri de aer şi îşi strânse centura. Aruncă o privire la ceasul Breitling:

Încă o oră până la aterizarea pe proprietatea sa, la Nyali. Apoi urma să numere minutele pentru a scăpa de pachetul problematic... Cufundat în meditarea sa, tresări când pilotul, un neozeelandez, îşi scoase căştile radio şi se aplecă spre el.

— *Sir,* tocmai am primit un mesaj de la aeroportul Wilson. După plecarea noastră, un tip ciudat a venit să întrebe de dumneavoastră şi de ceea ce ducem la Mombasa. Se întreabă dacă nu este cumva un agent antidrog...

Miliardarul kenyan simţi cum i se strânge inima. Cum au aflat?

— Era un *muzungu?*

— Nu. Un kenyan.

Deci, nu era de rău.

Se forţă să zâmbească.

— Mulţumesc. Mereu se găsesc băgăcioşi.

Se întoarse, privind la sacul de cânepă, în care era închis prizonierul. Se abţinu cu greu să nu-l arunce peste bord.

Provizoriu, aceasta ar rezolva problema. Dar s-ar descoperi în cele din urmă cadavrul, iar atunci... Fără a mai vorbi de partenerii săi care ar fi furioşi. Să arunci peste bord trei milioane de dolari... îşi înăbuşi dorinţa presantă de a-i suna pe cei care trebuiau să vină să preia pasagerul incomod la Mombasa. Nu voia să lase urme...

Nu mai rămânea decât să se roage la Allah ca transferul la Mombasa să decurgă rapid. Odată debarcat ostaticul, nu mai existau dovezi împotriva lui...

*

* *

Turbo-Prop zbura cu 240 de noduri la oră pe un cer senin. Deja se vedea linia coastei în depărtare. „Wild Harry" era nerăbdător, consultând ceasul din trei în trei minute. Staţia CIA din Nairobi era cu susul în jos. Totul se învârtea în jurul recuperării lui Malko. Lângă el, Paul, cu gura deschisă, moţăia.

În mod normal, trebuiau să fie aşteptaţi la aeroportul din Mombasa, cu „materialele" şi un vehicul. Paul era bine organizat.

În fine, aeroportul apăru în zare, aflat la vreo douăzeci de kilometri de Mombasa, în interiorul continentului. Nici un aparat nu era pe pista de aşteptare. Erau foarte puţine zboruri, cu excepţia sezonului turistic.

Avionul Turbo-Prop începu coborârea şi îşi legară centurile. Simţind cum roţile ating solul, „Wild Harry" oftă uşurat. Rămânea să îşi reia cursa contra cronometru.

*

* *

Bashir Aden stătea la capătul promontoriului care domina piaţa de peşte din vechiul port din Mombasa şi privea micul „dhow" care tocmai urca braţul de mare pentru a acosta în faţa malului.

Venea de la Merka şi făcea escală regulat la Mombasa pentru a-şi vinde peştele uscat înainte de a pleca spre Somalia cu provizii şi diferite mărfuri.

Patronul vasului era vărul unuia dintre şefii piraţilor din Hobyo. Fusese anunţat de încărcătura specială pe care urma să o ducă în Somalia. Bashir Aden, care lucra în strânsă legătură cu piraţii, organizase totul. Imediat ce vasul va fi gata de plecare, va trimite o camionetă acasă la Hadj Aidid Ziwani pentru a prelua „coletul" care va porni imediat pe mare.

Descărcarea şi vânzarea peştelui urmau să dureze cam trei ore. Deci va fi complet noapte. Discreţie perfectă, iar în acest cartier somalez nimeni nu punea întrebări.

*

* *

Maşina 4x4 Hyundai sărea din groapă în groapă, mergând spre şoseaua de coastă, Mombasa-Kilifi. Cea de la aeroport era complet mărginită de cartiere care se întindeau la nesfârşit. O mare de tablă ondulată. Aşezat lângă şofer, un prieten de-al lui Paul, scund, mustăcios şi bine legat, „Wild Harry" privea distrat peisajul, uitându-se fără încetare la ceas. Aveau o problemă: nu găsiseră pe nimeni care să supravegheze reşedinţa miliardarului. Imposibil, deci, de aflat dacă elicopterul aterizase deja. Sau dacă veniseră deja să îl preia pe Malko, în cazul în care acesta din urmă se afla în elicopter.

Ajunseră la şoseaua de coastă, o traversară şi intrară în Nyali, lăsând podul Nyali în dreapta lor.

Împrejurimile se schimbară complet. În locul cartierelor de case murdare, proprietăţi luxoase, hoteluri moderne şi o enormă minge de golf care anunţa Nyali Beach Golf. Te-ai fi crezut în Florida.

Cu cât se apropiau de mare, cu atât vilele erau mai somptuoase.

Şoferul se rătăci de mai multe ori: străzile nu aveau nume. În fine, după ce se interesară, dădură într-o alee denivelată, paralelă cu marea, mărginită de proprietăţi înconjurate de ziduri înalte.

— *This is Kongocho Road!* anunţă bărbatul care conducea. *The Honourable Hadj Aidid Ziwani leaves here*[64].

Arătă spre o vilă enormă din piatră roz, izolată în mijlocul unui parc plin de arbori exotici. O minune. Se apropiară şi opriră maşina. Un paznic negru, în uniformă albastră, căsca gura în faţa gardului şi o placă din alamă anunţa că proprietatea era protejată electronic de „Texas Security".

„Wild Harry" se apropie de paznic, care îl salută automat. Un bărbat simplu care încă avea respect faţă de albi.

— Ia zi, frumoasă casă! zise americanul. Caut şi eu una aşa.

Celălalt se arătă mândru.

— Oh, *Bwana,* ca asta nu mai sunt! Onorabilul a adus toate

[64] Este strada Kongocho. Onorabilul Hadj Aidid Ziwani locuieşte aici.

pietrele din Siria pentru a o construi.

Este cea mai frumoasă din Nyali.

— Cine este patronul tău?

— Un bărbat foarte bogat şi foarte bun, recită paznicul. Onorabilul Hadj Aidid Ziwani. Era în parlament. Acum, face acte de caritate şi se ocupă de noua soţie.

„Wild Harry” zâmbi la auzul acestui portret idilic.

— Este aici, acum?

— Tocmai a sosit cu elicopterul său de la Nairobi. Acum un sfert de oră, abia.

— Nu îl aştepta nimeni?

Paznicul îşi privi interlocutorul, surprins de întrebare.

— Ultima sa soţie. Atât. Când Onorabilul nu este aici, nu primeşte vizite, nu ar fi plăcut…

„Wild Harry” simţi cum îi creşte inima de bucurie. Dacă ipoteza sa era bună, avea tot dreptul să spere. Câştigase cursa contra cronometru.

— Ascultă, zise el, aş vrea să mă întâlnesc cu patronul tău.

Paznicul îl privi, brusc neîncrezător.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu, dar sunt sigur că va vrea să mă întâlnească.

Paznicul scutură din cap.

— *Bwana,* nu pot să-l deranjez.

Fără să renunţe, „Wild Harry” scoase o carte de vizită din buzunar şi îi adăugă o bancnotă de 100 de şilingi.

— Îi vei da asta.

Panicat, paznicul bâigui.

— Eu, *Bwana,* nu am dreptul să vorbesc Onorabilului.

— Atunci, îi vei duce cartea de vizită cuiva care vorbeşte cu el, insistă „Wild Harry”.

Zâmbea mereu. Paznicul băgă în buzunar cei 100 de şilingi, luă o cheie enormă din buzunar şi deschise încuietoarea porţii. Abia intră, că Paul apăru în spatele lui, îşi trecu enormul braţ în jurul gâtului şi strânse până ce nefericitul căzu, pe jumătate sugrumat. Paul îl aşeză delicat pe jos. Nu era răutate gratuită, ci singurul mod ca proprietarul vilei să nu-l pedepsească pe bietul paznic.

După ce trase corpul sub un arbust, cei cinci bărbaţi se îndreptară spre peronul din marmură. În fundul peluzei, „Wild Harry” zări un elicopter garat.

— Paul, mergi să vezi! şopti el.

Tocmai se lăsa noaptea…

Paul se precipită şi reveni, după câteva clipe.

— Nu este nimic în aparat.

— O.K. Mergem.

Urcară peronul. Uşa grea din fier forjat era închisă, dar era o sonerie. „Wild Harry” sună şi ţinu degetul apăsat.

*

* *

Hadj Aidid Ziwani tresări auzind soneria. În mod normal, nimeni nu o folosea: când se prezenta un vizitator, paznicul anunţa prin staţie un membru al personalului care venea să se intereseze dacă era aşteptat.

— Vine cineva? întrebă Jamila, dezamăgită.

Îşi petrecuse o parte din zi cu machiatul şi era grăbită să îi arate soţului cât de mult îi lipsise. Înfăşurată într-un sari lung, portocaliu, se ştia extrem de dezirabilă. De obicei, la fiecare întoarcere a sa, Hadj Aidid Ziwani se folosea de toate părţile corpului ei care-i ofereau plăcere, nefiind părtinitor…

— Poate, răspunse prudent Hadj Aidid.

Gândindu-se brusc la cei care trebuiau să vină să ia „coletul”. În mod normal, ar fi trebuit să-l sune înainte, pentru a se asigura că se întorsese, dar probabil uitaseră.

Erau în Africa…

— Trimite-l pe Said, sugeră Jamila.

— Nu, merg eu.

Coborî scările maiestuoase care duceau în imensul hol de la intrare. Văzu de cealaltă parte a uşii mai multe siluete. Ceea ce îl linişti.

Înainta zâmbind, aprinzând proiectorul care lumina peronul.

Avu impresia că i se opreşte inima în loc. Erau cinci persoane afară: patru africani şi un alb. Solid, ochelari, păr scurt.

Nu erau cei pe care îi aştepta. Fu gata să se întoarcă, să urce şi să cheme poliţia. Poliţiştii din Nyali i se supuneau neclintiţi. Dacă i-ar chema în ajutor, ar sosi imediat… Doar că era tipul acela alb.

Cine era?

În timp ce ezita, acesta sparse geamul uşii pentru a atrage atenţia.

Pulsul lui Hadj Aidid Ziwani crescu vertiginos.

Bărbatul spărsese geamul cu crosa unui pistolet! Nu erau prieteni. Simţi cum i se înmoaie picioarele. Bineînţeles, uşa era

încuiată cu cheia, „pachetul” era în subsol şi putea chema poliţia.

Dar după aceea?

Cu un efort supraomenesc, afişă un zâmbet larg, înaintă, deschise uşa şi întrebă:

— *Gentleman, good evening! Who are you?*[65]

„Wild Harry” îi zâmbi la rândul lui. Pusese la cureaua, care îl făcea să pară mai gras, pistolul Colt 45 dat de prietenii lui Paul. În spatele lui, cei patru kenyeni, masivi şi tăcuţi, nu erau de ignorat.

„Wild Harry” îi întinse cartea de vizită. Hadj Aidid Ziwani crezu că leşină citind menţiunea „American Embassy. First Secretary”.

— Sunteţi diplomat, întrebă el. De ce această vizită inopinată?

„Wild Harry” continuă să zâmbească. Intră, urmat de acoliţii săi şi îşi recupera cartea de vizită.

— Nu sunt diplomat, zise el apăsat. Lucrez pentru Serviciul de Informaţii, care se numeşte Central Intelligence Agency.

Hadj Aidid Ziwani avu impresia că intră în pământ.

— Dar…

— Am motive să cred, continuă „Wild Harry” că deţineţi un agent de-al nostru, un anume Malko Linge, care a fost răpit de prietenii dumneavoastră, la Nairobi, în cabana nr. 20 din blocul Flamingo al hotelului Safari Park, pe care o închiriaţi pe toată perioada anului. Este posibil să-l fi adus aici, cu elicopterul dumneavoastră.

Hadj Aidid Ziwani îşi înghiţi de trei ori saliva înainte de a putea protesta.

— Este completă nebunie! Sunt un cetăţean respectabil şi respectat. Am fost cincisprezece ani membru al parlamentului. Pot să sun poliţia şi să fiţi arestaţi imediat. Aţi intrat ilegal pe proprietatea mea. Nu mai suntem pe vremea colonizării. Kenya este o ţară suverană.

Stropea cu salivă atât de tare, încât „Wild Harry” se retrase puţin, dar continuă pe acelaşi ton neutru:

— O să vă fac o propunere. Dumneavoastră susţineţi că nu aveţi nici o legătură cu această treabă. O.K. O să scotocim proprietatea. Dacă nu găsim nimic, voi pleca, iar dumneavoastră veţi primi o scrisoare de scuze de la Excelenţa Sa, ambasadorul Statelor Unite. În caz contrar, dacă găsesc aici persoana pe care

[65] Domnilor, bună seara! Cine sunteţi?

o caut, vă voi trage un glonţ în burtă, astfel încât veţi avea timp să vă gândiţi la ceea ce aţi făcut, înainte de a vă trage un altul în cap. Decideţi.

*

* *

Hadj Aidid Ziwani nu reuşea să articuleze nici un cuvânt. Acest bărbat masiv, respectuos şi, în mod clar, foarte periculos, îl înspăimânta. Simţea că nu era o ameninţare gratuită.

Îşi făcu apariţia Said, majordomul lui, care aştepta ordinele în tăcere, neînţelegând nimic din ce se întâmpla. A fost sunat pentru a le oferi băuturi vizitatorilor. Hadj Aidid Ziwani se clătina, cuprins de ameţeală. Cu buzele lipite. Orice ar fi spus, urma catastrofa. În cele din urmă, sub privirea pătrunzătoare a albului, coborî capul şi se întoarse spre majordom, adresându-i o frază lungă în somaleză...

Acesta dispăru imediat.

— Cred că aţi luat decizia bună, zise „Wild Harry”. Aceasta vă prelungeşte speranţa de viaţă. Cu tot ceea ce aveţi, ar fi o prostie să muriţi prematur...

*

* *

Malko fu cuprins de un fel de toropeală când simţi că era ridicat în picioare. Realizase că fusese transportat cu elicopterul şi se aştepta la un al doilea transport, pe mare de această dată.

Deodată, cineva îi desfăcu legăturile sacului care căzu în jurul lui. Zări două feţe necunoscute şi speriate, cu pielea foarte închisă la culoare. Cei doi bărbaţi îl ajutară să iasă din sac, îi smulseră cu atenţie căluşul din scotch, tăiară legăturile care îi imobilizau picioarele şi mâinile, apoi îi făcură semn să îi urmeze.

Urcară o scară din piatră în spirală, dând spre un hol luminat, cu tavanul foarte înalt. Un bărbat stătea cu spatele, iar în faţa lui, zări burta mare a lui „Wild Harry”, însoţit de patru africani, printre care şi Paul.

Era salvat.

„Wild Harry” îi adresă un semn vesel şi întrebă.

— Sunteţi O.K.?

— Merge, îngăimă Malko, mi-e sete.

— Daţi-i un suc de mango, zise „Wild Harry” majordomului. Este proaspăt. Dacă luăm un loc, cred că avem ceva de discutat...

Intrară în salonul mobilat în stil arăbesc, cu perdele verzi şi canapele asortate de-a lungul pereţilor, mese joase şi covoare. „Wild Harry” i-l arătă pe Hadj Aidid Ziwani lui Malko.

— Acest domn v-a adus de la Nairobi în elicopterul său. Şi a fost obligat să vă elibereze la solicitarea mea…

Hadj Aidid Ziwani coborî privirea. În ciuda miliardelor sale, se simţea mic şi slab. „Wild Harry” se întoarse spre el şi îl întrebă suav:

— Spuneţi-ne ce intenţionaţi să faceţi cu prietenul meu, Onorabile. Doar nu voiaţi să-l îngropaţi în parcul dumneavoastră…

Somalezul tresări.

— Nu am avut niciodată intenţia de a-i face rău…

— Atunci?

Coborî privirea.

— Trebuia să vină după el.

— Pentru a face ce?

— Să-l ducă în Somalia. Cu vaporul, cred.

Tăcere. „Wild Harry” îl lăsă pe somalez să fiarbă în suc propriu un timp, după care spuse.

— Onorabile Aidid Ziwani, cred că sunteţi conştient că aţi participat la o faptă extrem de gravă. Răpirea unui agent al CIA şi care, în plus, este şi în misiune. Ştiţi cum tratăm noi acest gen de cazuri. Desigur, în Kenya, nu riscaţi nimic, graţie protecţiei. Dar nu lăsăm niciodată acest gen de faptă nepedepsită. Este un „executive order” al Preşedintelui Statelor Unite care ne permite să-i pedepsim pe vinovaţi, chiar şi în mod ilegal… Puteţi, la rândul dumneavoastră, să fiţi răpit şi trimis în închisoare în Statele Unite pentru tot restul vieţii. Sau să suferiţi o soartă şi mai brutală… Pe scurt, sunteţi într-o situaţie delicată…

Hadj Aidid Ziwani ridică o privire jalnică.

— Vreţi un cadou? Un cadou important.

„Wild Harry” nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Este un gest care vă onorează, Onorabile, dar nu ducem lipsă de bani. Bine, aş putea pleca de aici cu dumneavoastră, dar poate am o altă soluţie să vă propun. O întrebare: dacă aţi fi fost prevenit că vă aşteptam aici, ce aţi fi făcut cu „pachetul”?

Hadj Aidid Ziwani coborî privirea.

— Aş fi scăpat de el, mărturisi el cu o voce slabă.

— Cum?

— În timpul zborului, bâigui el.

— Altfel spus, continuă nemilos „Wild Harry”, l-aţi fi aruncat peste bord.

Somalezul nu răspunse, ţinându-şi bărbia în piept.

— Ei bine, concluzionă „Wild Harry”, iată ce vă propun: când oamenii însărcinaţi cu „transferul” prietenului nostru în Somalia vor veni să preia ostaticul, explicaţi-le că aţi fost obligat să scăpaţi de el aruncându-l peste bord, fiindcă vi s-a spus că nişte poliţişti vă aşteptau aici. Vor pleca deci fără el. Noi vom fi deja plecaţi. Deci, nimeni nu va putea să dovedească nimic.

Hadj Aidid Ziwani ridică privirea.

— De ce vreţi să fac asta?

Zâmbetul lui „Wild Harry” se lărgi.

— Fiindcă de acum înainte suntem aliaţi…

Poate că vom avea nevoie de dumneavoastră…

— Pentru ce?

— Nu vă pot spune încă. Dar dacă veţi coopera satisfăcător, vom uita acest episod neplăcut, iar prietenii dumneavoastră nu vă vor putea reproşa niciodată un moment de rătăcire… Ce spuneţi?

Trecu un moment lung până să audă cuvintele pe care le aştepta.

— Sunt de acord, bâigui Onorabilul Hadj Aidid Ziwani.

— Perfect, concluzionă „Wild Harry” întinzând un carnet somalezului. Scrieţi aici toate numerele dumneavoastră de telefon; o să vi-l las şi eu pe al meu. Va trebui să fiţi disponibil oricând.

Când somalezul termină, luă înapoi carnetul, se ridică şi zise:

— *It’s good to know that, now, we have a friend în Mombasa?*[66]

[66] Este bine de ştiut că, de acum, avem un prieten în Mombasa.

CAPITOLUL XIII

Niciodată Malko nu găsise o langustă atât de delicioasă!

Ieşind de la Hadj Aidid Ziwani, Paul şi prietenii lui îi lăsaseră la „Tamarind”, acolo unde o dusese pe Anna Litz şi urmau să vină să-i ia pentru a-i duce la Royal Castle unde vor înnopta. Avionul închiriat de CIA va pleca a doua zi dimineaţa la ora opt din Mombasa.

Malko se simţea murdar, zdrenţăros, hainele îi semănau cu ale unui coşar, dar pofta de viaţă îi era intactă. Îşi mai turnă Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes, sub privirea înduioşată a lui „Wild Harry”. În continuare, fidel faţă de Pimm’s, americanul burtos aspiră un picior de langustă şi zise:

— Acum că ne-am revenit bine, putem trece la treburi serioase. Nu credeam totuşi că ideea complicată a lui Mark v-ar pune viaţa în pericol... Doar că vom pierde câteva zile.

— Nici eu! mărturisi Malko. Credeţi că Anna Litz ştia de banii falşi?

„Wild Harry” făcu un gest evaziv.

— Ar trebui să o întrebaţi. Dar a trecut acum.

Oricum, Malko nu avea nici măcar numărul ei de telefon...

Cântăreaţa îşi începuse numărul şi se aplecă peste masă să întrebe:

— Care este planul dumneavoastră, acum?

„Wild Harry” sorbi puţin Pimm’s înainte de a răspunde.

— Mai întâi să punem mâna pe acest nemernic de Ahmed Mohammed Omar.

— Este la Nairobi?

— Da. Dar se ascunde. A făcut destule încurcături. Vom vedea mâine dimineaţă.

— Şi după ce îl găsim?

— Vă pregăteşte deplasarea la Mogadiscio. Este prieten cu şeful securităţii preşedintelui Abdullahi Yusuf. Deci, are mână de lucru la faţa locului.

— Este indispensabil?

„Wild Harry” îi aruncă o privire îngăduitoare.

— O să vă explic. La Mogadiscio, acum, sunt trei „zone verzi”. Cea unde se află aeroportul, controlată de Forţele Uniunii Africane, AMISOM, cea mai mare, unde locuieşte preşedintele Yusuf, la Vila Somalia, înconjurată de şapte sau opt sute de membri din clanul lui şi în fine, cea a portului, controlată de trupele etiopiene. Aceea nu ne interesează. Problema este că omul meu. Amin Osman Said, este în afara acestor zone, fie în cartierul Baraka, fie altundeva. Iar un alb singur rezistă cinci minute în afara acestor „zone verzi”. Îi voi cere lui Omar să vă organizeze o escortă pentru a vă însoţi unde va trebui să mergeţi. Fără, bineînţeles, să-i spuneţi cu cine trebuie să vă întâlniţi.

— Iar dacă acest Amin Said Osman a murit?

— Veţi face deplasarea degeaba… Dar este singura cale de a reactiva o reţea de informatori despre shebabi.

Cântăreaţa interpreta „Night and Day”. S-ar fi putut crede altundeva, în timp şi spaţiu. Malko îl privi pe „Wild Harry”, care agita braţul pentru a chema ospătarul să-i mai aducă un Pimm’s.

— Mi-aţi salvat viaţa, zise el.

Americanul ridică din umeri şi zise:

— Mark este un nemernic drăguţ. Mai întâi, voia să vă trimită la Mogadiscio, ca şi cum aţi fi mers la Club Med, iar când treaba s-a stricat, cu bancnotele false, a intrat în panică. Din fericire, cunosc ceva din această ţară nenorocită. Se uită la ceas. Mâine dimineaţă, va trebui să o ajut pe Hawo pentru expedierea florilor… Nu voi fi liber decât pe la prânz.

— Este serioasă afacerea dumneavoastră cu trandafiri?

Americanul izbucni în râs.

— Bineînţeles! Când m-am pensionat, acum optsprezece luni, mi-am spus că mă voi întoarce în Statele Unite. Am făcut un drum. Pentru a rezolva succesiunea mamei mele şi a lua nişte bani… Sunt văduv, copiii sunt mari, împrăştiaţi cam peste tot. Mă întrebam ce voi ajunge, când Hawo m-a sunat. O expediasem din Mogadiscio în Kenya şi obţinusem de la autorităţile din Nairobi o viză de lungă durată. Voia să înceapă o mică afacere cu flori, dar nu avea destui bani, în ciuda „primei de mutare”. Eu aveam şi, fără ea, nu m-aş fi întors niciodată din Somalia. Atunci, i-am spus că veneam eu cu banii. Ne-am asociat. Apoi, într-o seară când nu aveam Pimm’s, am făcut dragoste. În Somalia, nu ne gândiserăm la asta. Eram prea încordaţi. Atunci, mi-am zis că eram prost dacă voiam să plec din Africa. Am luat un apartament şi am

pornit afacerea cu florile. Totul mergea bine până luna trecută. Un tip de la Langley a călătorit până aici pentru a-mi cere să îmi reiau activitatea. În calitate de „consultant”, cu de cinci ori fostul meu salariu...

— Nu au pe nimeni?

— Ba da, răniţi... Era puţină lume în acest program. Iar cei care erau nu vor să mai audă vorbindu-se de Somalia... Aţi văzut filmul „Black Hawk Down”?

— Da, bineînţeles.

— Aşa era în fiecare zi... Somalia a devenit un teritoriu fără legi, fără autorităţi, cu oameni care se omoară între ei, dar a căror plăcere favorită este răpirea şi uciderea unui străin.

— Chiar şi la Mogadiscio?

— În afara „zonelor verzi”, restul este o junglă. Tot mai periculos.

Căscă, apoi îşi goli noul Pimm’s dintr-o sorbitură. Îi sună telefonul mobil. Zise câteva cuvinte şi se ridică.

— Paul s-a întors după noi. Mergem la Royal Castle. Mâine, ne trezim devreme.

Mai rămăsese puţină şampanie Taittinger, iar Malko decise să nu o lase cadou celor de la „Tamarind”. Nu întârzie decât câteva minute.

Camerele de la Royal Castle nu mai fuseseră refăcute de la sfârşitul colonizării. Malko, epuizat, se întinse îmbrăcat şi adormi instantaneu.

*

* *

Aterizând la Nairobi, Malko avu impresia că se întoarce dintr-o călătorie foarte lungă. Surpriză: Hawo îi aştepta în aerogară. Îl îmbrăţişă pe „Wild Harry” şi apoi pe Malko, cu aproape la fel de multă căldură.

Îmbrăcată tot în pantaloni, purta un pulover fin din caşmir care se mula pe sânii ascuţiţi. Malko reuşi cu greu să-şi dezlipească ochii. După ce trecuse pe lângă moarte, resimţea, ca de obicei, un puternic impuls sexual.

— Vă las la Serena, anunţă „Wild Harry”. Aveţi nevoie de un duş...

Puţin spus. Malko avea impresia că este un coşar.

Când trânti uşa maşinii 4x4, geamul coborî şi refuză să se mai ridice. Filosof, „Wild Harry” remarcă:

— Drumul nu este bun pentru maşini.

Conducea foarte repede, urcând pe trotuare, ca şi cum nu era obişnuit cu condusul pe partea stângă. Nici el nu se bărbierise, ceea ce îl îmbătrânea. La bariera de la Serena, paznicul plimbă îndelung oglinda sub maşină, fără să scape din ochi sânii lui Hawo, ceea ce diminua mult eficacitatea controlului.

— O să dau câteva telefoane înainte de a pleca, anunţă „Wild Harry”.

Se duseră la bar, sub privirea furibundă a două prostituate superbe care îi aruncau ocheade mortale lui Hawo, considerând-o o concurentă.

După două Pimm’s şi câteva telefoane, „Wild Harry” îi zise lui Malko:

— O.K. Începem cu „680”.

Un hotel ciudat, slab frecventat, cunoscut de toată fauna din Nairobi.

— Mai există?

„Wild Harry” râse din plin.

— Mai mult ca niciodată! Pe lângă zairezi, congolezi şi toţi, „rezistenţii” Africii, sunt şi somalezii acum! Voi găsi ceva informaţii acolo, sau pe vreun tip care l-a întâlnit pe Omar. OK. Ne vedem acolo într-o oră.

*

* *

La mijlocul bulevardului Mouindi-Mbingo, hotelul „680” nu părea să existe cu adevărat. Nu vedeai nici un alb, dar era un fel de „necesitate” la Nairobi. O instituţie.

Ras, duşat, Malko se simţea mult mai bine.

„Wild Harry” nu se bărbierise. După ce urcară peronul care ducea în holul înălţat faţă de stradă, se opriră, observând spectacolul. În stânga, se afla un bar, cu taburete foarte înalte, toate ocupate. Ceva mai departe, se deschidea intrarea în sala de bingo a cazinoului Babylon. Oameni aşezaţi pe bagaje, gata de plecare sau aşteptând să ajungă la recepţie, în capăt, în faţa lifturilor.

„Wild Harry” băgă capul în sala de bingo unde o maşină japoneză era expusă pe o estradă. Apoi, în fund, în sala cu mese de ruletă pustii.

Un val de oameni traversa holul neîncetat. Circulând între buticul Bata, la stânga şi scările din dreapta, care duceau la o minigalerie comercială la primul etaj, ce dădea spre strada Standard.

Se întoarseră la bar.

Imediat, un african în tricou portocaliu coborî de pe taburet, se apropie de american şi, cu gura lipită de urechea lui, îi şopti câteva cuvinte.

„Wild Harry” se retrase râzând.

— Zice că are un lot de diamante zaireze aduse direct din Goma. La un preţ formidabil…

Continuă turneul, angajând conversaţii cu o jumătate de duzină de tipi, apoi cu un negru solid în cămaşă cu flori. Discuţia dură ceva mai mult. Ilar, „Wild Harry” se întoarse spre Malko.

— Are o tânără, aproape nouă, o aşa-zisă Masai, care ar veni de la câmp cu virginitatea la vedere. Două mii de şilingi. Îl cunosc, este un mic traficant.

Se instalară în jurul unui taburet şi „Wild Harry” oftă:

— Aici, se găsesc de toate: arme, droguri, fete şi mai ales poveşti de adormit din picioare! În mijlocul acestui gunoi, uneori sunt şi informaţii adevărate.

În timp ce vorbea, urmărea din priviri o negresă incredibil de cambrată, căţărată pe nişte pantofi roşii, care ieşea din buticul Bata; imediat, se lovi peste frunte.

— Sunt prost!

Se ridică şi Malko îl văzu intrând în buticul Bata, din care, ieşi, uşurat.

— Am un prieten care vinde pantofi prostituatelor, explică el, sau mai degrabă îi împrumută contra unei partide de sex oral. Le cunoaşte pe toate. I-am explicat ce căutăm şi mi-a zis că ştie una specializată în somalezi bine situaţi. Pentru 200 de şilingi, a sunat-o spunându-i că un *muzungu* dintre prietenii săi căuta o fată. Soseşte. Nu avem decât să aşteptăm…

Mai comandară o cafea pentru Malko şi un Pimm’s pentru „Wild Harry”. Un negru, foarte bine îmbrăcat, cu o minunată cravată roşie şi un costum în dungi, se apropie de ei şi îşi aşeză cartea de vizită pe taburet.

— Sunt la apartamentul 28, zise el, am lucruri foarte bune de vânzare.

— Ce? întrebă „Wild Harry”.

Celălalt spuse în şoaptă.

— Uraniu, *Bwana.* Din Zair.

„Wild Harry” izbucni în râs.

— Atunci, trebuie să fii radioactiv de ceva timp!

Serios ca un papă, negrul infirmă imediat:

— Nu, *Bwana.* Eu sunt imunizat. Am un talisman foarte bun.

Câteva *„mama”* enorme trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre sala de bingo. Malko începea să se plictisească. În fine, zări o negresă care tocmai intra în lobby, foarte înaltă, cu o rochie încheiată în faţă care îi acoperea cu greu sânii enormi.

Cu un aer de prinţesă, mergea spre buticul Bata.

— Ea trebuie să fie, şopti „Wild Harry”.

Fata ieşi din butic. Privi în jur şi veni spre taburet; nu risca să îi confunde: era singurii albi. Se opri la un metru, îşi umflă pieptul gata să-i explodeze nasturii rochiei şi zise:

— *Jambo, Bwana.* Tu vrei să mă vezi?

Enorma ei gură lăsa să se vadă dinţii de un alb strălucitor.

— Eu, confirmă „Wild Harry”.

Se apropie gata să-l atingă şi şopti:

— Atunci, eşti *debout-debout*[67]…

Discret, mâna ei pipăi abdomenul lui „Wild Harry”. Acesta nu se sperie, scoase din buzunar cinci hârtii de 100 de şilingi şi le strecură în mâna stângă a fetei.

— De mult timp nu mi se mai scoală! făcu el. Dar caut o informaţie.

Negresa se încruntă.

— Nu îţi plac?

— Ba da, afirmă „Wild Harry”. Serveşti somalezi?

— Cunosc câţiva, făcu ea, după o scurtă ezitare. De ce?

— Onorabilul Ahmed Mohammed Omar îţi zice ceva?

Tăcere.

— Nu îmi plac întrebările, făcu ea, ţâfnoasă.

„Wild Harry” mai împinse 500 de şilingi.

— Cum arată?

— Înalt, solid, părul foarte plat, pielea închisă. Adoră cravatele roz.

O lucire scurtă trecu prin privirea languroasă de vacă drogată cu Prozac.

— Are o sculă mare?

— Nu ştiu, răspunse „Wild Harry”, nu m-am culcat cu el.

Remarca nu o relaxă pe fata în rochie portocalie, care zise:

— Am fost cu un tip plin de cravate roz şi o sculă enormă. Este rău. Am crezut că o să-mi smulgă sânii.

— Ar fi păcat, sunt foarte frumoşi, afirmă „Wild Harry”. Unde

[67] Excitat.

era?

— La Grand Regency.

— Îţi aminteşti numărul camerei?

— Nu.

— Etajul?

— Nu.

„Wild Harry” înţelese că nu va mai obţine nimic.

— Mulţumesc, conchise el. Te voi recomanda la prieteni.

Fata scoase o carte de vizită din geantă şi i-o întinse.

— Ţine.

Fără nici un alt cuvânt în plus, se îndepărtă, legănându-şi fundul incredibil.

— Mulţi somalezi stau la Regency, zise americanul. Cred că el este.

— Mergem acolo?

— Aşteptaţi. Îl cunosc pe Omar. Este prudent. Dacă vom întreba la hotel de el, vor zice că nu locuieşte acolo. Angajaţii de la recepţie sunt ca nişte morminte. Altfel, îşi pierd clienţii. Deci, vom face o mică combinaţie… Veniţi.

Urcară scările care duceau la galeria de la primul nivel. Mai mulţi tineri negri stăteau prin faţa buticurilor.

„Wild Harry” se apropie de unul dintre ei şi schimbă câteva cuvinte cu el. Imediat, negrul coborî scările care duceau spre strada Standard şi dispăru.

Se întoarse după câteva clipe, ţinând în mână un pachet înfăşurat în hârtie de ziar. Pe care i-l predă contra a trei bancnote de 1000 de şilingi.

— Suntem acoperiţi, îl asigură „Wild Harry” pe Malko cu un zâmbet larg.

Se întoarseră pe bulevardul Mouindi-Mbingo şi urcară în primul taxi. Spre marea surpriză a lui Malko, tânărul negru urcă cu ei, lângă şofer.

CAPITOLUL XIV

— Grand Regency! îi zise „Wild Harry” şoferului.

După zece minute, taxiul oprea sub portalul de la Grand Regency, cel mai modem hotel din Nairobi. Coborâră toţi trei, iar „Wild Harry” schimbă câteva cuvinte cu negrul care se duse direct spre holul hotelului, departe în faţa lor.

Recepţia se afla imediat la dreapta, înainte de scările monumentale care duceau la atriumul de douăzeci de etaje, deservite de lifturi transparente. Îl văzură pe tânărul negru, cu pachetul în mână, care discuta cu un angajat de la recepţie. Apoi se îndreptă spre lifturi. „Wild Harry” şi Malko erau pe urmele lui.

— Ce vrea să însemne? întrebă Malko.

— I-am cumpărat *maraa,* explică americanul. A spus recepţionerului că a venit să i-o livreze lui Ahmed Mohammed Omar. Este ceva curent. Deci, i-a dat numărul camerei sale…

Ieşiră din lift toţi trei la etajul al şaptelea. Lăsând „livratorul” să avanseze cu câţiva metri.

Acesta din urmă ciocăni la uşa nr. 722. Parlamentă câteva clipe prin uşă, apoi se retrase, cu un aer penibil, revenind spre cei doi albi, cu pachetul.

— Nu a vrut să deschidă! făcu el. Zice că nu a comandat nimic…

— E bine! îl linişti „Wild Harry”. Poţi să-l păstrezi.

Fericit, negrul alergă spre lifturi, în timp ce cei doi bărbaţi se apropiară de uşa de la 722. „Wild Harry” trecu de cameră şi se opri în faţa nr. 726, a cărui uşă era deschisă şi unde o cameristă tocmai făcea curat.

„Wild Harry” băgă capul prin deschizătură şi îi zise cu un zâmbet larg:

— *Jambo!* Mi-am uitat cheia. Sunt la 722. Îmi puteţi deschide?

— Hakuna matata, Bwana! acceptă imediat camerista, cu un zâmbet larg.

Îi conduse şi trecu cartela magnetică prin fantă.

Imediat se aprinse un bec verde, cu un clinchet uşor.

Încuietoarea era descuiată.

„Wild Harry” îi făcu semn cu ochiul lui Malko.

— Să mergem!

*

* *

Onorabilul membru al parlamentului somalez, Ahmed Mohammed Omar, întins pe pat, cu capul aşezat între perne, contempla cu o satisfacţie nedisimulată „bastonul” său de peste douăzeci de centimetri dispărând parţial în gura unei foarte tinere negrese care nu avea pe ea decât slipul şi o pălărie de soare roz...

Tocmai această pălărie îl excitase pe onorabilul membru al parlamentului somalez. Adora rozul.

De altfel, după ce o agăţase pe tânăra prostituată în holul de la Grand Regency, nici măcar nu se dezbrăcase, păstrându-şi cămaşa şi cravata roz, dar descheindu-se la pantaloni. Fata se pusese imediat pe treabă şi îşi dădea silinţa. Nu suficient pentru onorabilul Ahmed Mohammed Omar. Aplecându-se înainte, îşi puse mâna mare pe pălărie, apăsând cu toată puterea.

— *Suck me off!*[68] zise el.

Cu mădularul lui impozant în gât, tânăra prostituată tresări şi fu gata să vomite. Cu lacrimi în ochi, se întrerupse câteva secunde pentru a zice cu o voce plânsă:

— Bwana, eşti prea *debout-debout*!

Făcu totuşi un efort, reuşind aproape să înghită cu totul enormul sex negru.

Onorabilul Ahmed Mohammed Omar închise ochii de plăcere. Acest sejur prelungit la Nairobi era totuşi plăcut. Continua să încaseze îndemnizaţia de parlamentar plătită de Naţiunile Unite, iar activităţile pe care le efectuase în contul CIA îi permiseseră să strângă o avere frumoasă. În dolari, într-o bancă din Dubai.

Reversul medaliei: câţiva răufăcători ar fi dorit tare mult să-l taie în bucăţi. Ultima lui lovitură a fost să-l atragă în locul unde aşteptau membri ai Forţelor Speciale Americane pe unul dintre conducătorii tribunalelor islamiste, aflat în legături cu Al-Qaida şi căutat pentru uciderea a trei reprezentanţi umanitari americani.

Acest somalez fusese deci transportat gratuit de un elicopter american al Flotei a V-a pe USS Shamrock, unde un „special agent” al FBI îi citise drepturile, care nu se rezumau la mare lucru, înainte de a-l băga cu capul într-un vas a cărui apă,

[68] Fă-mă să ejaculez.

conform codului militar SUA, trebuia să aibă cel puţin 20 de grade.

Peste, era considerată tortură.

A doua zi după această „livrare” reuşită, Ahmed Mohammed Omar zbura spre Nairobi în compania preşedintelui Guvernului Tranzitoriu Somalez, Abdullahi Yusuf Ahmed. Finanţat de Naţiunile Unite şi Statele Unite, această entitate nu servea practic la nimic, doar la ratificarea ocupaţiei etiopiene a Somaliei, menită, în principiu, să restabilească ordinea în acest *no man’s land* feroce.

Mai târziu, preşedintele Yusuf se întorsese la Mogadiscio, dar Ahmed Mohammed Omar se instalase la Nairobi, unde îşi schimba frecvent reşedinţa, pentru a-şi lungi speranţa de viaţă. Neavând nici o obligaţie, îşi împărţea timpul între *maraa* şi nenumăratele prostituate din Nairobi, majoritatea somaleze, ceea ce îi uşura dialogul.

Deodată, mişcarea fundului cambrat al tinerei îi dădu idei.

Scotocind în buzunar, scoase un prezervativ rulat pe care îl aruncă fetei.

— Opreşte-te! O să ţi-o trag pe la spate! zise el.

Ideea de a sodomiza acest fund tânăr cu mădularul lui impozant îl băga în transă.

Când fata începuse să îi pună prezervativul pe membrul ridicat la verticală, auzi un uşor clic dinspre uşă.

Pulsul îi explodă ca o rachetă, în timp ce membrul lui triumfător începu să se dezumfle.

— Ei, *Bwana,* ţi-am făcut ceva rău? întrebă tânăra prostituată, neliniştită.

Ahmed Mohammed Omar nu răspunse. Privea uşa, cu mâna dreaptă pe patul vechiului Colt 11,43 pe care nu îl părăsea niciodată şi care avea mereu un glonţ pe ţeavă. Se abţinu să-i spună fetei să se dea la o parte. Aşezată aşa cum era, forma un excelent scut, în caz că…

*

* *

„Wild Harry” împinse uşa de la camera 722, care se deschise câţiva centimetri, reţinută de un lanţ. Fără să ezite, americanul îşi luă avânt şi îşi proiectă cele nouăzeci de kilograme înainte.

Uşa se deschise cu zgomot, expunând interiorul camerei.

În prim-plan, o negresă graţioasă, îngenuncheată pe pat în faţa unui negru solid, care îndrepta un pistolet mare automatic

spre intruşi.

Bubuitura asurzitoare făcu să vibreze aerul.

Negrul tocmai trăsese, ratându-l pe „Wild Harry”.

Acesta din urmă se opri, ridicând mâinile deasupra capului şi zise.

— Ahmed! Nu îţi mai recunoşti prietenii?

Onorabilul Ahmed Mohammed Omar lăsă pistolul în jos fără să-i dea drumul, cu ochii strânşi de furie şi frustrare.

— Ce faceţi aici? mormăi somalezul.

— Surpriză! zise pe un ton intenţionat calm „Wild Harry”. Voiam să ştiu ce mai faci.

Malko îşi zise că onorabilul membru al parlamentului somalez avea o faţă cu adevărat urâtă. Cu fruntea scobită, ca şi cum ar fi fost lovită cu ciocanul, nasul cât un cartof, o expresie plină de răutate, sub părul creţ foarte scurt.

Telefonul din cameră sună, iar somalezul răspunse. Bâigui câteva cuvinte liniştitoare. Recepţia se interesa de împuşcătură.

— Ai terminat cu domnişoara? întrebă „Wild Harry” pe un ton delicat. Aş vrea să vorbim.

— *Go away*! îi zise somalezul tinerei prostituate care se îmbrăca deja. Înspăimântată. Înainte să ajungă la uşă, „Wild Harry” îi strecură o bancnotă de 1 000 de şilingi în mână, cu un zâmbet complice.

Nu pierduse totul.

Ahmed Mohammed Omar se aranjă, păstrând totuşi pistolul Colt la îndemână. Trădase atât de mult în cursul existenţei sale, încât se temea oricând, chiar şi de prieteni vechi. Mai ales de prieteni vechi…

— Nu ai nimic de băut? întrebă „Wild Harry”.

Somalezul scutură din cap.

— Nu.

— Mergem la bar?

— Nu. Nu ies. Cum m-aţi găsit?

„Wild Harry” făcu un gest evaziv.

— Pe prieteni îi găsim întotdeauna. Eşti de mult timp la Nairobi?

— De câteva săptămâni.

— Te întorci la Mogadiscio?

— Pentru moment, nu.

Somalezul îl observa, cu o privire rece, încordat ca o fiară. „Wild Harry” se aplecă spre el.

— Ahmed, nu am venit să-ţi fac probleme. Din contră, pot să te ajut să câştigi bani.

Somalezul îl privi pieziş, neîncrezător.

— Cum? Parcă aţi renunţat.

„Wild Harry” izbucni într-un râs vesel.

— Nu mai puteau fără mine. Mi-am reluat serviciul. Şi am nevoie de tine.

— Ce să fac?

— Prietenul meu aici de faţă trebuie să meargă la Mogadiscio. Are nevoie de o protecţie.

Somalezul scutură din cap.

— Ştiţi bine că nu mai am pe nimeni acolo. Nemernicul de preşedinte Yusuf m-a obligat să-mi desfiinţez miliţia.

— Ştiu, dar încă mai ai relaţii. Prietenul meu trebuie să se poată deplasa fără prea multe riscuri în oraş.

— Ce va face?

— Se va întâlni cu cineva.

— Pot să-i fac legătura…

„Wild Harry” scutură încet din cap.

— Ahmed, ştii bine că nu se rezolvă astfel de treburi la telefon. Vreau să fii chiar tu acolo, când soseşte el, să îl primeşti şi să-l laşi pe mâini bune.

Somalezul scutură din cap, cu privirea speriată, ezitând.

— *No way.* Mogadiscio este prea periculos.

— Chiar şi pentru o sută de mii de dolari?

— Chiar şi pentru un milion de dolari.

„Wild Harry” se ridică de pe pat cu un oftat înduioşător.

— O.K., Ahmed. Nu insist, dar ar trebui să te muţi de aici. Repede.

— De ce?

„Wild Harry” continuă, cu un zâmbet angelic:

— Fiindcă o să te trădez, Ahmed! Sunt sigur că anumite persoane nu ştiu că te afli aici, bine-mersi. Ai lansat zvonuri că eşti în Statele Unite. Îţi aminteşti de „Atto” Abu Ayub?

— Acest poponar!

— Nu îi cunosc gusturile sexuale, dar m-ai ajutat, într-o altă viaţă, să îi trimit pe cei doi fraţi ai săi la Guantanamo. El încă este în libertate, undeva în Mogadiscio. Sunt sigur că i-ar plăcea mult să te regăsească. Chiar şi în mai multe bucăţi…

Onorabilul Ahmed Mohammed Omar nu zise nimic, dar mâna lui mare şi neagră apucă pistolul Colt aşezat pe pat şi îl îndreptă

spre „Wild Harry”.

Malko văzu cum degetul mare ridică piedica.

— Târâtură! şuieră printre dinţi somalezul.

„Wild Harry” nu se clinti, dar zise cu o voce blândă.

— Ahmed, ţi-am spus că lucrez din nou pentru Casă. Se ştie că te caut. Vei avea probleme mari, dacă te laşi în voia instinctelor tale murdare.

Timp de secunde interminabile, arma rămase îndreptată spre cei doi bărbaţi. Malko îşi zise că „Wild Harry” juca la ruleta rusească şi că la acest joc se pierdea câteodată. Somalezul era un ucigaş.

Încet, acesta lăsă arma în jos şi zise printre dinţi:

— O.K., mi-ai zis 100 000. Încep să mă gândesc când am 50 000.

— Iată limbajul raţiunii, recunoscu „Wild Harry” pe un ton conciliant. Revin să te văd înainte de sfârşitul zilei. Acum că îţi ştiu numărul camerei. Eram sigur că voi putea conta pe tine.

Se îndreptă spre uşă şi îl lăsă pe Malko să iasă primul. Somalezul îi privi plecând, ţinând în continuare pistolul în mână.

Pe hol, „Wild Harry” izbucni în râs.

— Acest infractor bătrân nu s-a schimbat! Nu poate rezista la mirosul banilor. Totuşi, Mogadiscio, pentru el, este de speriat... O.K., mergem la ambasadă. Să vedeţi cam cum arată Amin Osman Said. „Sursa” mea.

*

* *

„Wild Harry” apăsă pe buton pentru a imprima fotografia apărută pe calculator. Cea a unui bărbat tânăr, foarte slab, longilin, cu părul scurt, ochelari negri, îmbrăcat în cămaşă largă şi pantaloni de pânză.

Imediat ce clişeul ieşi din imprimantă, americanul îl întinse lui Malko.

— Iată. Cu aceasta o să vă dau o adresă – cea a casei sale – şi numerele telefoanelor sale.

— Unde locuia?

— Biroul lui era la piaţa Bakara, iar el locuia ceva mai la nord, pe Via Lenine, în faţa spitalului Medina, chiar înainte de intersecţia unde este o benzinărie. Dacă în două, trei zile, nu îl găsiţi, va trebui să renunţaţi. Prea mulţi oameni vor afla că sunteţi acolo şi poate deveni foarte periculos. Chiar şi cu prietenii lui Ahmed.

— Cine controlează acum Mogadiscio?

„Wild Harry” zâmbi.

— Toată lumea. Mai multe grupări de shebabi, miliţii care lucrează cu oameni din piaţa Bakara, câţiva „warlords” rămaşi acolo. Etiopienii, oamenii preşedintelui, dar numai în jurul vilei Somalia. Se schimbă mereu. Chiar şi cu protecţia lui Ahmed, este ca şi cum v-aş trimite în infern fără combinezon ignifug.

— Vă este chiar imposibil să veniţi?

„Wild Harry” rămase impasibil.

— Mă cunosc ca pe un cal breaz... Se va afla că vin chiar înainte ca avionul să aterizeze. Şi, pentru mine, vor face eforturi excepţionale. Dumneavoastră sunteţi neutru. Un mic alb necunoscut. Şi dacă vrem să aflăm ce legături sunt între shebabi şi piraţi, doar Amin Osman Said poate descoperi. Dar nu vă faceţi iluzii, este o „lovitură cu bătaie lungă”. Poate că vă veţi întoarce cu mâinile goale. Dacă vă întoarceţi.

După acest umor îndoielnic, îi zâmbi lui Malko.

— Vom merge să cinăm într-un mic restaurant pe care îl cunosc. Între timp, îl voi revedea pe Ahmed şi voi afla când veţi pleca.

CAPITOLUL XV

— Plecaţi poimâine dimineaţă spre Mogadiscio, anunţă cu o voce neutră „Wild Harry”. Cu Dalo Airlines. Probabil un Iliuşin 19 turbopropulsor. Sunt încă cel mai puţin periculoase, fiindcă sunt uşor de întreţinut. Iar ucrainenii care le pilotează au trecut cu bine toate obstacolele. Deci, sunt buni.

Satisfăcut de anunţul său, „Wild Harry” comandă un Pimm’s. Nu erau mulţi clienţi la „Moonflower”, ascuns în capătul unei fundături, Kitale Lane, care dădea în Dennis Rutt Road.

O terasă deasupra unei grădini în care era instalată o orchestră.

„Wild Harry” venise să-l ia pe Malko într-o veche 4x4 dezarticulată, însoţit de Hawo, îmbrăcată într-un superb sarong de culoarea zmeurii, dintr-o mătase atât de suplă, încât se mula pe toate asperităţile corpului ei lung, cu forme armonioase.

— Sunt multe avioane spre Mogadiscio? întrebă Malko, cam mirat.

— În fiecare zi, afirmă „Wild Harry”, iar zborurile sunt ocupate. Am găsit cu greu două locuri.

— Două? Veniţi şi dumneavoastră?

— Nu. Hawo vă va însoţi.

Stupefiat, Malko o privi pe tânără.

— De ce să rişte?

Hawo zâmbi.

— Oh, nu este mai periculos decât pentru toţi somalezii care merg la Mogadiscio. Familia sau prietenii lor vin să-i aştepte. Majoritatea celor care trăiesc la Nairobi merg regulat acolo.

— Cred că Hawo vă va fi foarte utilă, continuă „Wild Harry”. Vorbeşte somaleza, are curaj şi va avea grijă ca această târâtură de Ahmed să nu facă pe prostul. Apoi, îi va face plăcere să îşi revadă ţara… Haideţi, comandăm. Carnea este excelentă aici.

Luară toţi trei „T-bone steaks”, stropite cu vin sud-african.

Pe Malko îl încercau mai multe sentimente. Mai întâi, surpriza. De ce „Wild Harry” îi făcea acest cadou? Apoi, un amestec de culpabilitate şi dorinţă. Cum să-şi imagineze că nu se va

întâmpla nimic între Hawo şi el, singuri în această ţară de nebuni?

Somaleza îl privea cu un zâmbet ciudat.

— Vă deranjează? întrebă ea. Nu vă voi face probleme, ştiţi.

Doar trădarea unui prieten, eventual... Din fericire, sosise friptura.

— Şi prietenul dumneavoastră, Ahmed, nu vine?

— Ba da, bineînţeles, pleacă mâine. Iată ce mi-a propus: cunoaşte bine pe un şef din garda personală a preşedintelui Yusuf. Abdulkhadir Kalif. Pentru 2000 de dolari pe zi, acesta din urmă vă va pune la dispoziţie o escortă care va veni să vă ia din „zona verde" a aeroportului şi vă va duce unde doriţi.

Patru Land-Rover şi vreo douăzeci de oameni din clanul Yusuf. Aceasta nu vă fereşte de toate problemele, dar altceva mai bun nu veţi găsi.

— Ahmed ne va însoţi?

— Nu, va pleca înapoi în seara sosirii dumneavoastră. De aceea, prezenţa lui Hawo este foarte utilă.

— Şi această escortă este de încredere?

— Sunt de încredere, afirmă „Wild Harry", cu un zâmbet în colţul gurii. Prietenul nostru Ahmed este garantul. Ştie ce îl va costa dacă apar probleme.

Un înger trecu. Sub aerul lui de urs somnoros, „Wild Harry" ştia să inspire teroare răufăcătorilor.

Se aducea desertul. Malko, care comandase o banană flambată, privi forma aceea ciudată care se afla în farfuria sa şi îl întrebă pe băiat:

— Este o banană flambată?

— Nu, *Bwana,* făcu negrul cu un zâmbet dezarmant. Este găluşcă cu rubarbă.

Pentru el nu era nici o diferenţă. Docil, plecă să o schimbe. „Wild Harry" căscă.

— OK, mâine dimineaţă, veţi merge cu Hawo să luaţi viză de la consulatul somalez.

Malko aproape că scăpă furculiţa.

— Trebuie viză?

Pentru a intra într-o ţară care nu exista, nu te aşteptai să ţi se ceară viză.

— Costă 30 de dolari, zise „Wild Harry". Trebuie şi consulul să mănânce. Mogadiscio nu îi trimite bani.

Plecând de la „Moonflower", Malko nu se putu abţine să nu

urmărească din ochi silueta graţioasă a lui Hawo. „Wild Harry” era complet detaşat de plăcerile trupeşti sau juca şi el, la ruleta rusească?

*

* *

Hadj Aidid Ziwani tocmai privea listele transporturilor sale de *maraa* cu destinaţia Mogadiscio, când secretarul său veni să-i şoptească la ureche:

— Onorabile, Andrew Mboya vine să vă vadă. I-am spus că nu sunteţi aici, dar nu m-a crezut.

— Du-l în salonul verde, ordonă kenyanul, presimţind o problemă. Când Andrew Mboya, în urmă cu trei zile, venise să caute „coletul”, îi servise versiunea cu dispariţia ostaticului. Pretinzând că îl aruncase peste bord, deasupra unei zone pustii.

Interlocutorul său păru să accepte această versiune şi se retrăsese fără comentarii. Cum pescarii trebuiau să plece în aceeaşi noapte spre Somalia, Hadj Aidid Ziwani considerase că problema se rezolvase. Aparent, nu era chiar aşa...

Arboră demnitatea sa obişnuită şi coborî. Trei bărbaţi se instalaseră pe scaunele verzi din salon.

Unul dintre ei era Andrew Mboya, însoţit de doi somalezi cu pielea închisă la culoare.

— Ce se întâmplă? întrebă miliardarul.

Andrew Mboya îl privi drept în ochi.

— Onorabile, ne-ai minţit!

— Despre ce vorbeşti?

— Nu l-ai aruncat pe acest bărbat din elicopter, continuă Andrew Mboya. O ştim.

— Cum! se indignă Hadj Aidid Ziwani. Jur pe Coran.

— Nu face blasfemii, răspunse Andrew Mboya, care nu era practicant. L-am interogat pe paznicul tău. Ne-a spus că ai primit vizita unui *muzungu* cu nişte africani, chiar înainte de a veni noi. Şi că au plecat cu un alt *muzungu*. Cel pe care l-ai adus cu elicopterul.

Hadj Aidid Ziwani îşi înghiţi furia. Ar fi trebuit să se gândească la paznic! Tăcând mâlc, auzi ca într-un coşmar cum Andrew Mboya continua.

— Toată lumea comite o greşeală, frate, dar dacă vrei să ne menţinem încrederea în tine, trebuie să o repari pe a ta. Mai întâi, de ce l-ai eliberat pe acest om?

— Au venit la mine, mărturisi kenyanul. Oameni periculoşi. Un

american. Imbecilul care v-a spus vouă le-a spus şi lor: ştiau că îl adusesem de la Nairobi. M-au ameninţat. Erau înarmaţi. După aceea, mi-a fost ruşine să vă spun adevărul.

Somalezul îl privi îndelung.

— Ai două lucruri de făcut. Mai întâi, acest bărbat valora trei milioane de dolari. Trebuie să ni-i dai, foarte repede.

— O voi face, promise Hadj Aidid Ziwani. Prea fericit că scapă aşa ieftin. Era suficient să crească puţin preţul la maraa...

— Mâine, trebuie să aduci aceşti bani la Bank of Dubai, precizează interlocutorul său. Pe strada N'Krumah. La prânz. Apoi, trebuie să-l găseşti pe acest bărbat şi să-l omori.

Hadj Aidid Ziwani simţi cum i se înmoaie picioarele sub el.

— Dar nu ştiu unde este! protestă el. Voi l-aţi răpit. S-a întors cu siguranţă la Nairobi.

— Te vom ajuta noi, promise somalezul. Dar tu trebuie să te ocupi. Dacă aş fi în locul tău, după ce ne vei da banii, aş pleca spre Nairobi. Ştim unde locuieşte acest agent american şi îţi vom da toate detaliile necesare.

Hadj Aidid Ziwani nu îndrăzni să protesteze, îşi blestemă laşitatea. Ar fi trebuit să-i omoare, dar era prea bogat de acum pentru a se lansa într-o astfel de aventură. Era mai bine să plătească... Şi, la Nairobi, putea uşor să recruteze ucigaşi care i se vor supune.

*

* *

Hawo parcă vechiul 4x4 în faţa portalului albastru pe strada Jawabu, o arteră liniştită din vestul oraşului Nairobi.

— Este acolo! îl anunţă pe Malko.

Sări graţioasă din vehicul. Mai sexy ca niciodată, într-un bafto, rochia tradiţională etiopiană din bumbac alb, care i se mula pe corpul longilin în cele mai mici detalii.

Deschiseră poarta, lăsând să se vadă o peluză uscată, în mijlocul căreia se ridica un pilon metalic de telecomunicaţii. În fund, se afla o piscină goală.

Consulatul era o cabană mică, cu verandă, unde o femeie urla într-un telefon mobil. O tânără cu figură blândă stătea la recepţie şi îi invită într-un fel de salon mirosind a mucegai, în dreapta holului. Li se alătură o somaleză filiformă, cu capul acoperit de un hijab, care începu o conversaţie lungă cu Hawo.

Aceasta îl anunţă pe Malko:

— Daţi-i paşaportul şi 30 de dolari. Vă va face viza imediat.

Malko se supuse: era ireal să obţină o viză pentru o ţară care nu mai exista, nu mai avea guvern, nici monedă, nimic. Doar un Guvern Provizoriu de Tranziţie, care nu ocupa decât câţiva kilometri pătraţi din Mogadiscio.

Angajata de la consulat reveni după câteva minute cu paşaportul, din care o pagină era ocupată de o viză ce îi dădea drept de intrare în Somalia. Fără să precizeze unde...

Hawo zâmbi. În ciuda vestimentaţiei extrem de pudice, degaja o senzualitate pe care Malko reuşea cu greu să o ignore. Nu se putu abţine să nu remarce:

— Sunteţi superbă în această rochie!

Tânăra somaleză zâmbi.

— Oh, este totuşi foarte simplă. Din bumbac.

Care îi decupa sânii ca un scalpel şi lăsa să se întrevadă conturul unui slip cu talie joasă. Se urcă în maşina 4x4 şi zise:

— Vă duc înapoi la Serena. Nu uitaţi să luaţi destui bani lichizi. Acolo, este singurul mod de plată. Voi veni cu Harry să vă iau de la Serena la ora şapte.

— Nu vă este teamă? nu se putu abţine să nu întrebe Malko. Nu este o călătorie de plăcere.

Hawo îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Ştiţi, când lucram cu Harry, în fiecare dimineaţă ne întrebam dacă vom vedea soarele asfinţind... Atunci...

*

* *

Hadj Aidid Ziwani era negru de supărare. Desigur, era un gest mic să îşi pună semnătura pe un ordin de transfer de trei milioane de dolari, de la o bancă la alta. Dar, totuşi, avusese senzaţia unui pumnal înfipt în inimă. Elicopterul lui tocmai îl lăsase în faţa hotelului Panari. Ar fi preferat să se cazeze la Safari Park, dar cabana nr. 20 era încă sigilată.

Intrând în holul hotelului, simţi cum i se strânge inima. Hassan Timir, „contactul" piraţilor la Nairobi, era instalat într-un fotoliu din hol. Imediat ce îl văzu, se ridică vioi şi veni să îl salute, înclinându-se adânc.

— Onorabile, aţi călătorit bine? întrebă el politicos.

Hadj Aidid Ziwani mormăi un răspuns neinteligibil. Dacă l-ar fi putut transforma pe celălalt în praf, ar fi făcut-o fără ezitare.

— Sunt puţin cam obosit, pretinse el. Putem discuta ceva mai târziu?

— Nu stau mult timp, îl linişti Hassan Timir. Vin să vă aduc

informaţii preţioase. Acest agent al CIA pleacă mâine dimineaţă spre Mogadiscio.

— Spre Mogadiscio? repetă Hadj Aidid Ziwani. Dar nici un *muzungu* nu merge acolo…

— Nu este un *muzungu* ca toţi ceilalţi. Am aflat aceasta prin cineva de la consulat. Se pare că are prieteni în anturajul preşedintelui Yusuf. Tot ceea ce ştiu este că va sosi cu zborul Dalo Airlines şi că se va duce mai întâi la sediul Naţiunilor Unite. Aveţi oameni la Mogadiscio?

— Da, bineînţeles.

— Ei bine, trebuie să-i anunţaţi. Şi să faceţi în aşa fel încât să nu se întoarcă de acolo. Aveţi noroc, Onorabile, la Mogadiscio este mult mai uşor de acţionat decât aici, la Nairobi. Iată, mă bazez pe dumneavoastră.

Se înclină din nou, iar Hadj Aidid Ziwani reuşi să-i zâmbească, deşi i-ar fi plăcut la nebunie să-l sugrume.

*

* *

Malko cinase cu Mark Roll într-un restaurant italienesc, unde şeful staţiei CIA îi înmânase discret un plic cu 20 000 de dolari.

Părea îngrijorat, în ciuda plecării lui Malko la Mogadiscio.

— Staţia din Camp Lemonnier de la Djibouti a interceptat în aceste ultime zile comunicaţii între shebabi, care se află la Harardhere şi clanul piraţilor din Hobyo. Vorbesc un dialect somalez greu de decriptat, dar am înţeles totuşi că menţionau o foarte mare operaţiune de abordaj.

— Nu este o noutate, obiectă Malko.

— Ceea ce este nou este că pare o *„joint venture”* între clanul din Hobyo şi shebabi. Trebuie neapărat să descoperim despre ce este vorba.

— De aceea merg la Mogadiscio…

— Aveţi grijă…

Malko îşi reţinu un zâmbet.

Era ca şi cum l-ai sfătui pe unul să aibă grijă când îşi bagă capul în gura leului.

Şeful CIA opri Buickul blindat în faţa hotelului Serena şi zise deodată:

— Haideţi, vom bea un pahar la bar! Nu am chef să dorm.

Intrând în hol, auziră muzică: încă mai era lume la bar, în faţa leopardului împăiat lipit de perete. Brusc, Malko nu mai avea chef să se ducă la culcare. Câţiva rezidenţi străini, prăbuşiţi în

fotoliile de la bar, rezistau curajos atacurilor acerbe ale unei jumătăţi de duzină de prostituate zâmbitoare şi resemnate care, de la înălţimea taburetelor lor, îşi încrucişau picioarele tot mai sus pentru a-şi arăta libidoul... O mică orchestră cânta lângă piscină şi câteva cupluri dansau. Printre care o negresă înaltă, al cărei legănat din şolduri ar fi topit şi un aisberg.

În momentul în care urma să comande o vodcă, pe tejghea apăru o sticlă de Taittinger Brut Millesime.

— O să sărbătorim plecarea dumneavoastră! zise Mark Roll.

Ca de fiecare dată când urma să se confrunte cu o situaţie dificilă, Malko încerca să se gândească la ceva plăcut. Mogadiscio era ca un salt în infern şi, totuşi, era nerăbdător să plece, gândindu-se la privirea impenetrabilă a lui Hawo.

CAPITOLUL XVI

Aveau impresia că aterizează pe apă. Avionul Iliuşin 19 plin ochi, care plecase din Nairobi în urmă cu trei ore, începuse manevrele de aterizare, învârtindu-se deasupra Oceanului Indian, pentru a pierde altitudine, destul de departe de coastă, datorită riscului oricând posibil de a fi loviţi de o rachetă sol-aer, înainte de a vira cu 180 de grade pentru a se apropia de pista paralelă cu litoralul.

Aşezat în faţa unui hublou pe partea stângă a aparatului, Malko revedea Mogadiscio cu o anume emoţie. Era acelaşi oraş plat, cu case alburii pierdute în mijlocul insulelor de verdeaţă, iar printre ele, nenumăratele ruine ale, practic, tuturor clădirilor oficiale. În depărtare, spre nord, distingea casele înghesuite unele în altele din Medina, imensul cartier indigen unde nici un alb nu punea piciorul din 1993.

Un cadrilaj de străzi înguste ce se intersectau în unghi drept, animat ca o piaţă arăbească, dar la fel de inaccesibil ca şi cum s-ar fi aflat pe altă planetă…

Hawo se aplecă spre el pentru a vedea peisajul.

Peste *bafto* din bumbac alb, purta o *abaya* albastră care o înfăşură complet, lăsând liber doar ovalul feţei.

— Ce vedeţi? întrebă ea.

— Nu mare lucru, făcu Malko. Ceva arde, la nord de piaţa Bakara.

O mare coloană de fum negru se ridica, de fapt, în depărtare. Nimic uimitor în acest oraş unde oamenii se băteau fără încetare.

O linişte de plumb domnea în avionul Iliuşin 19.

Toată lumea îşi ţinea răsuflarea pentru aterizare.

Malko zări clădiri în ruine. Două buncăre, dintre care unul avea sigla ONU în litere enorme, cu vopseaua aproape ştearsă, câteva cratere de obuz, apoi roţile atinseră pista şi urletele turbopropulsoarelor trecute pe inversor făcură să tremure întreg avionul vechi.

Erau la Mogadiscio.

„Zona verde” nr. 1, aproximativ un kilometru pe doi,

adăpostea ceea ce mai rămăsese din personalul Naţiunilor Unite şi din AMISOM, contingentul ugandez însărcinat cu paza aeroportului. Sârmă ghimpată, mitraliere grele, mortiere. Avionul întoarse la capătul pistei pentru a reveni spre aerogară, trecând prin faţa unei clădiri complet distruse.

În afară de ei, nimeni pe pistă.

Malko se aşteptă să găsească o aerogară în ruine, dar surpriză! Fusese în mod clar refăcută, oferind o imagine aproape strălucitoare. Ai fi zis că te afli într-o ţară normală. Pasagerii se grăbeau spre clădire, încărcaţi ca nişte măgari cu cumpărăturile lor din Kenya. În momentul în care debarcau, auziră o explozie surdă, nu departe. Un obuz de mortier.

Pasagerii făceau deja coadă în faţa ghişeelor de la Imigrare. Funcţionari în ţinută albă controlau conştiincioşi paşapoartele, extorcând 50 de dolari de la cei care nu aveau viză.

Malko îşi văzu paşaportul ştampilat de un tip cu alură vicleană care îl privi îndelung, întrebându-se vizibil ce căuta un alb acolo...

Recuperarea bagajelor fu rapidă şi se regăsiră în faţa autogării.

Surpriză, erau chiar şi taxiuri!

Pe care nimeni sau aproape nimeni nu le lua.

Fiecare pasager era aşteptat de familie cu maşina. Pentru somalezi, oraşul era periculos, desigur, dar nu riscau să fie răpiţi la fiecare colţ de stradă.

Eventual un obuz de tanc etiopian sau o ambuscadă.

Malko se întoarse spre Hawo.

— Sper că prietenii lui Ahmed vor veni.

— Şi eu, făcu ea, altfel, suntem în pericol.

Luă unul din telefoanele mobile şi formă un număr. Faţa i se lumină după câteva secunde.

— Sunt pe drum! anunţă ea. Sosesc din Villa Somalia.

— Cine?

— Darwish, şeful securităţii preşedintelui Yusuf. Din clanul Majarteen. Sunt câteva sute care îl protejează. El era conducătorul lui Fenwick în Marea Britanie, dar văr de departe cu Yusuf.

Aşteptară. Aproape toţi pasagerii plecaseră când văzură apărând, sub privirea bovină a câtorva soldaţi ugandezi, un mic convoi din patru Land-Rover prăfuite, care aveau deja o viaţă lungă în spate. Opriră, scârţâind pneurile în faţa aerogării,

debarcând bărbaţi înarmaţi şi cu ţinute diverse.

Atât de agresivi, încât erau comici.

Un lungan în uniformă albastră, cu o figură de canibal, se apropie de Hawo şi începură să discute.

Tânăra reveni spre Malko, radioasă.

— Totul este organizat. Trebuie să-i daţi cât mai repede 2000 de dolari, aşa se obişnuieşte. Apoi, ne va conduce la hotel.

— La hotel. Nu este…

— Este un hotel securizat, Ramada, în cartierul Shangani, între Villa Somalia – „zona verde” care găzduieşte guvernul – şi portul care este controlat de etiopieni. Tot ce se poate găsi mai bun din punctul de vedere al securităţii.

Se înghesuiră în spatele primului Land Rover, într-un miros de transpiraţie şi de *khat.*

Trecură prin faţa punctului de control ugandez fără să încetinească. De altfel, soldaţii Uniunii Africane trebuiau să urmărească ceea ce intra, nu ce ieşea.

Convoiul mergea spre nord pe drumul dinspre aeroport, întâlnind tot mai puţine vehicule.

— Vom ajunge într-unul din locurile cele mai periculoase din oraş, îl avertiză Hawo, intersecţia de la kilometrul 4: piaţa Tribunka. Există multe DEI[69] puse de shebabi sau de „warlords” şi, cum este trafic aglomerat, trebuie încetinit.

— Ce putem face? întrebă Malko.

Hawo zâmbi.

— Să ne rugăm.

După doi kilometri, trecuseră. Nu exista, bineînţeles, un semafor şi era un ambuteiaj dement.

Airport Road dădea într-un mare bulevard, Maka Al Mukarab, mergând de la est la vest, dar cotind spre nord, pentru a se întâlni cu şoseaua spre Baidoa. Alte două străzi îşi deversau vehiculele, Medina şi Lenin, care urca spre zona pieţei Bakara.

Malko zări firma unui hotel destul de important, Ambassador.

— Nu arată rău, remarcă el.

— Este securizat, recunoscu Hawo, dar zona este foarte periculoasă. Câteodată, shebabi se duelează cu katiuşe împotriva miliţiilor din piaţa Bakara şi au loc atentate cu explozibil…

Viraseră la stânga şi mergeau spre est. Doi kilometri mai

[69] Dispozitive Explozive Improvizate.

departe, zăriră punctele de control protejate de saci cu nisip, cazemate şi sârmă ghimpată, aparţinând „zonei verzi” care adăpostea Villa Somalia, sediul guvernului tranzitoriu... Acolo, era mult mai serios decât la ugandezi. Cum se apropiară, mitralierele fură aşezate în poziţie de tragere, miliţieni ieşiră din toate colţurile, ca nişte furnici arţăgoase.

Darwish Lunganul fu nevoit să iasă din maşină şi să înainteze pe jos, după care îi lăsară să treacă de punctul de control. Înăuntru, nu era deloc mai bine.

Zona era mai mare decât cea de la aeroport, dar era mult mai multă lume. Miliţieni în ţinute heteroclite mergând în toate direcţiile pe jos, cu maşini 4x4 sau „Tehnicals”, camionete cu benele ocupate de mitraliere.

Preşedintele Yusuf era bine păzit.

Ieşiră printr-un alt punct de control spre şoseaua Mohud Arabi, mergând spre sud, în cartierul portului. În trecere, Hawo îi arătă lui Malko o clădire care, din şase etaje, rămăsese cu trei, cam dărăpănate.

— Biroul premierului. Acum, prim-ministrul are sediul la Baidoa.

Încă un kilometru, cu străzi tot mai înguste, pline de lume. Un cartier popular. Convoiul îşi făcea drum cu ajutorul claxoanelor.

Darwish se întoarse, zâmbind cu toţi dinţii săi de canibal şi îi zise câteva cuvinte lui Hawo.

— Aproape am ajuns, zise ea. Vom intra la Ramada doar cu un singur vehicul.

— De ce?

— Pentru că dacă am sosi cu tot convoiul, ar atrage atenţia, iar veştile circulă repede în oraş. Iar o personalitate importantă aţâţă poftele. Mai bine să fim discreţi. În acest loc, nu ai de ce să te temi, între etiopieni şi Villa Somalia.

Se opriră în faţa unei clădiri albe care cunoscuse şi perioade mai bune, presărată cu galerii exterioare. Încă se citea firma „Ramada” Hotel parţial ştearsă. Nu lipseau decât două litere.

Întreg stabilimentul era înconjurat de un grilaj gros, de şase metri înălţime, cu intrarea protejată de o serie de bariere, păzite de miliţieni înarmaţi ca nişte portavioane. Peste tot, proiectoare şi camere, în faţă, nu era decât un teren viran, unde staţionau alţi miliţieni.

Când intrară în hol, înconjuraţi de cele patru gărzi de corp, angajatul de la recepţie veni să mătură în faţa lui Darwish, vizibil

mult respectat în zonă. Doi hamali le luară genţile şi le duseră la primul etaj. Atenţie specială: cele două camere care le erau repartizate dădeau spre un zid gol.

— Este mai sigur! zise Hawo.

Confortul era minim, dar aveau climatizare şi apă curentă.

— Ce facem? întrebă Malko.

— Eu, fac un duş, zise Hawo. Ne vedem într-o jumătate de oră şi ne punem pe treabă.

*

* *

Malko se simţea complet dezbrăcat, fără armă, în acest mediu mai degrabă ostil. Din fericire, erau aceşti „baby-sitters”. Un ciocănit uşor la uşă. Hawo îşi schimbase culoarea, în roşu acum.

Scoase din geantă cinci telefoane mobile şi le aşeză pe măsuţă.

— Aveţi numerele pe care vi le-a dat Harry? întrebă ea. Cele ale lui Amin Osman Said.

— Da, bineînţeles.

Îi întinse hârtia. Nu erau decât patru. Hawo puse unul din telefoane deoparte, explicând:

— Aici, reţelele nu comunică între ele... Trebuie deci câte o cartelă pentru fiecare reţea. Vom începe cu reţeaua Hormund.

Malko o privi formând primul număr. Se opri imediat.

— Deconectat, anunţă ea, după ce încercase de trei ori.

Apoi, urmă reţeaua Hiran, începând cu prefixul 736.

Acelaşi rezultat.

O jumătate de oră mai târziu, Malko avea moralul la pământ. Nici unul din numere nu răspundea.

Toate în afara reţelei, cu excepţia unuia care fusese atribuit unei necunoscute... Se priviră. Malko era dezamăgit.

— Ce putem face? întrebă el. Bineînţeles, nu există carte de telefon, la Mogadiscio.

Hawo zâmbi.

— Nu, bineînţeles. Nu văd decât o soluţie.

Harry mi-a explicat unde locuia Amin Osman Said.

Mai la nord de strada Lenin, între baza etiopiană a fostului spital Digfer şi piaţa Baraka. O zonă relativ calmă. Harry mi-a spus că locuinţa lui se afla chiar în faţa unei benzinării distruse, nefiind multe prin zonă.

— Credeţi că putem merge acolo?

Hawo zâmbi.

— Eu, da. Dumneavoastră, nu. Sunteţi un *gaal,* un necredincios. Eu sunt somaleză. Pot spune că îmi caut soţul, iar cu escorta nu risc mare lucru.

— Este departe?

— Cinci sau şase kilometri.

— Cine controlează zona?

— Nimeni mai exact, explică ea. Medina, mai la vest – cartierul lui Wadajir – este controlată de clanul Glubal. „Warlord” Inda Adde controlează piaţa Bakara, dar negociază cu shebabii care au nevoie de el pentru aprovizionare. Este zona cea mai activă a oraşului, cu marea piaţă de vite în est, care se întinde de-a lungul şoselei spre Baidoa.

Malko era în cumpănă. Pe de-o parte, era o prostie să plece cu mâinile goale, având în vedere dificultatea cu care organizaseră această călătorie.

Dar nu-i plăcea să o facă să rişte pe fermecătoarea Hawo. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, somaleza dădu la o parte abaya, băgă mâna într-o fantă invizibilă şi scoase un mic pistolet automatic.

— Este prins de şold cu un elastic, explică ea. Multe femei fac la fel. Chiar şi fără gardă de corp, mă pot apăra. Apoi, este ţara mea. Cunosc oraşul. Dacă aţi veni cu mine, aş risca mai mult. Sau ar trebui să vă deghizaţi în somalez şi nu prea veţi putea reuşi.

Un fel de tandreţe îi plutea în privire şi Malko nu se putu abţine să nu întrebe:

— Harry v-a cerut să veniţi?

Ea scutură din cap.

— Nu, eu i-am propus. Ştiam că, singur, era prea periculos pentru dumneavoastră, chiar şi cu protecţia lui Darwish. Nu voiam să vi se întâmple ceva.

Se priveau stăruitor în ochi. Îşi aminti deodată modul în care dansaseră împreună la „Carnivore”.

Hawo avea scris pe frunte cu litere de foc: culcă-te cu mine.

Dacă nu ar fi fost „Wild Harry”, ar fi luat-o imediat în braţe, dar încercă să câştige timp.

— Când vreţi să mergeţi acolo? întrebă el.

— Mâine dimineaţă.

— Şi ce vom face până atunci?

— Nu puteţi să vă plimbaţi pe străzi. De altfel, ce să vedeţi: catedrala nu mai este decât un morman de moloz pe care şi-o

dispută doi „warlords”. Oraşul colcăie de miliţieni gata de orice pentru câţiva dolari. Şilingul somalez nu mai valorează practic nimic.

— Mai au curs de schimb?

Ea ridică din umeri.

— Trebuie să fie 30 000 de şilingi pentru un dolar! Yusuf a pus să se imprime tone pentru a plăti miliţienii. Oamenii se folosesc încă de ei pentru micile cumpărături.

— Este un restaurant prin zonă?

— În hotel, dar nu pare să fie faimos. Oricum, într-o oră se face noapte. Cel mai bine este să mâncaţi ceva aici. Eu merg să mă interesez şi să-i dau consemn lui Darwish pentru mâine dimineaţă.

Ieşi, iar el se băgă sub duş. Căldura era cumplită, iar climatizorul nu lăsa să se simtă decât un fir de aer răcoros. Ieşi şi se întinse pe patul îngust, înfăşurat într-un prosop cenuşiu. Aici, nu se auzea mare lucru din zgomotele oraşului.

Pentru a se relaxa, porni televizorul. Surpriză: mergea şi erau chiar trei canale! Se opri pe Homafrica, un canal în engleză şi somaleză, fără a găsi ceva interesant. Dădu peste un reportaj despre noul port din Mogadiscio, controlat de armata etiopiană, care înlocuia vechiul port, complet distrus. Era o animaţie incredibilă. Un mic petrolier îşi descărca marfa, cu ajutorul unui tub suplu, direct în camioanele cisternă care făceau o coadă interminabilă.

Barje aduceau mărfuri.

Era aproape o viaţă normală.

*

* *

Ibrahim Muse luă un taxi pentru a urmări convoiul care îl transportase pe bărbatul pe care Hadj Aidid Ziwani îi ceruse să îl „trateze”. Cu mult înainte de sosirea zborului de la Nairobi, somalezul ştia totul despre clientul său şi mai ales faptul că era însoţit de o somaleză. Oricum, nu ar fi putut să-l rateze: era singurul pasager străin din avion... La bună distanţă de cele patru Land-Rover, a putut intra şi el, în „zona verde” din Villa Somalia. Era bine cunoscut, graţie livrărilor cotidiene de *khat.*

Cum servea mereu gărzile, acestea nici măcar nu îi verificau maşina.

Era ceva sacru: el era cel care aducea vise în fiecare zi, pe la ora paisprezece.

Se oprise apoi la distanţă de hotel Ramada. Ştia destul pentru moment. Nu îi mai rămânea decât să-şi procure materialele pentru a îndeplini dorinţa şefului său: să facă în aşa fel încât acest străin să nu se întoarcă viu de la Mogadiscio. Acolo, unde un act de violenţă în plus ar trece neobservat.

Se întoarse la taxi şi o luă înspre piaţa Bakara.

De unde urma să-şi procure ceea ce avea nevoie.

Cunoştea angajaţii de la Ramada şi ştia că nu avea nici o dificultate în a intra în hotel fără să fie verificat. Şi aceştia consumau *khat.*

CAPITOLUL XVII

Malko întinsese pe pat harta din satelit a oraşului Mogadiscio făcută de Naţiunile Unite, fixând zonele cele mai periculoase, pichetate cu puncte colorate semnalând „incidentele”, adică atentatele, tiranie de mortiere, luptele sporadice între miliţieni.

Era destul de înfricoşător: în mare, Mogadiscio se întindea pe un dreptunghi de cincisprezece kilometri pe zece, de-a lungul mării. Tot ceea ce constituise centrul acestei foste colonii italiene fusese transformat în praf de luptele din 1991, fostul port, catedrala, marea moschee, vilele elegante şi restaurantele.

Ceva îi sări în ochi, după o scurtă privire. Locul unde se ştia că locuieşte Amin Osman Said, „contactul” lui „Wild Harry”, în care CIA îşi punea toate speranţele, se afla chiar între cele două cartiere cele mai periculoase din oraş! La vest, Houdan, unde era instalată una din marile baze etiopiene şi, la est, Hawl-Wadag, unde se afla piaţa Bakara, central comercial al oraşului în care se înghesuiau cel puţin 300 000 de persoane. Să o trimită pe Hawo acolo însemna să îşi asume riscuri inutile. În zbor, nu erau decât şase sau şapte kilometri, dar, între două puncte de sprijin etiopiene, era o junglă feroce, în care toţi se omorau între ei…

Încă era aplecat asupra hărţii când Hawo se întoarse, cu o tavă. Zâmbea.

— L-am văzut pe Darwish, zise ea, i-am explicat că trebuie să-mi găsesc un văr. Va veni chiar el, cu patru dintre oamenii săi, mâine la ora opt. Dimineaţa este mai puţin periculos.

— Are o maşină blindată?

Hawo scutură din cap, amuzată.

— La Mogadiscio, nimeni nu are vehicul blindat, cu excepţia etiopienilor şi ei nu le împrumută. Nici veste antiglonţ. Este un război primitiv.

— Nu trebuie să mergeţi acolo! zise Malko. Este una din zonele cele mai periculoase din oraş. Priviţi.

Hawo se aplecă la rândul ei peste hartă, în timp ce Malko îi arăta nenumăratele pete de culoare care semnalau „incidentele”. Ca un fel de variolă care păta tot oraşul şi mai ales

această zonă.

— Este adevărat, oftă somaleza, dar, ştiţi, am stat aici mult timp. De fiecare dată când acţionam, simţeam frica în stomac.

— Aţi scăpat. De ce să vă forţaţi norocul?

Îi înfruntă privirea cu un aer serios.

— Aşa e viaţa. Dacă nu era această misiune, cu siguranţă nu aş fi revenit aici, fiindcă prefer să vând trandafiri la Nairobi. Doar că, aţi venit dumneavoastră, iar Harry nu poate veni aici. Încă de când ar fi sosit, s-ar fi aflat că este aici şi ar fi încercat să-l omoare. Eu sunt femeie, nu mi se dă atenţie.

— Este un avion mâine?

— Da, cred că sunt în fiecare zi. De ce?

— Vom pleca înapoi. Este o prostie să ne jucăm de-a kamikaze.

Privirea tinerei se întunecă.

— I-am promis lui Harry! zise ea. Nu pot face asta. Şi nici dumneavoastră. Au încredere în dumneavoastră. Aveţi curaj. Nimeni nu vrea să vină la Mogadiscio. Veţi vedea, totul va fi bine. Nu vă e foame?

Încă nu era şase seara, dar nu mâncaseră nimic de dimineaţă şi se treziseră foarte devreme.

— Ba da, puţin, mărturisi Malko.

— Vom cina, propuse Hawo, apoi, ne vom odihni. Mâine, nu vă veţi mişca din hotel până ce nu mă voi întoarce. Nu trebuie să fiţi reperat. Deja este deranjant că oamenii de la recepţie v-au văzut. Sper că nu vor vorbi.

— Cui?

Ea zâmbi trist.

— Oricui. Aici, sunt detestaţi străinii, mai ales americanii, bineînţeles. Dar toţi *gaal.* E posibil să vrea să vă ucidă sau să vă răpească.

— Nu avem nici măcar arme, remarcă Malko.

Hawo ridică din umeri.

— Nu ar folosi la nimic. Aici, când te omoară, o fac cu Kalaşnikov sau cu explozibil. Suntem protejaţi. Pe lângă gărzile din hotel, Darwish a lăsat şase dintre oamenii săi. Sunt în hol, iar alţii afară. Vă place laptele de cămilă?

— Am mai gustat. Aici, în urmă cu trei ani.

— Ei bine, sper că vă va place acesta! făcu bucuroasă Hawo. Am luat şi orez şi carne de oaie.

Se duse lângă ea la masă şi îşi înmuie buzele în băutura

călduţă, puţin cam dezgustătoare. Într-un sfert de oră, terminaseră. Noaptea se lăsase complet. Malko lăsase televizorul să meargă, fără sunet.

Se auziră o serie de împuşcături, nu foarte departe. Arme uşoare.

— Se aud din port, remarcă Hawo. Jefuitori care se confruntă cu etiopieni.

Malko se şterse pe frunte. Era o căldură ucigătoare. Aproape 20 de grade în plus faţă de Nairobi.

Coborî privirea la acele luminoase ale ceasului Breitling: şapte şi un sfert.

— Vreţi să vă odihniţi? o întrebă el pe Hawo.

— O să fumez o ţigară înainte, făcu ea.

Nu părea grăbită să plece. Se aşezară, pe cât se putea, pe pat, în faţa televizorului.

Ciudată atmosferă.

Împuşcăturile se opriseră.

Hawo se ridică.

— Aveţi numărul meu de telefon mobil local?

— Nu.

Îi dădu şi îi înmână un telefon, care funcţiona în aceeaşi reţea.

— Astfel, zise ea, putem comunica.

Evident, nu era telefon în camera hotelului.

Hawo băgă aparatul în geantă şi se apropie de Malko.

— Bună seara, somn uşor!

Îl sărută, cast, pe obraz, dar atingerea corpului ei, lipit strâns de al lui, era mult mai puţin castă.

Simţi căldura sânilor ei prin cămaşa de voal umedă de transpiraţie şi aproape că ar fi cuprins-o în braţe.

Doar gândul la „Wild Harry” îl opri.

Hawo era o femeie provocatoare sau dorea pur şi simplu o aventură?

Nu răspunsese la întrebare când ea închise uşa.

Mai făcu un duş şi se întinse pe pat. Televizorul vorbea de acum în somaleză. Nu îi era somn, întrebându-se cum va putea da de „sursa” CIA în acest oraş imens şi fără lege. Poate că Amin Osman Said murise de mult timp.

O sonerie îl făcu să tresară.

Avu nevoie de câteva secunde să realizeze că venea de la unul din telefoanele mobile, al cărui ecran se luminase.

Îl luă.

— Dormiţi? întrebă vocea blândă a lui Hawo.
— Nu, făcu Malko, surprins, ce se întâmplă?
Tăcere cvasi-interminabilă, apoi întrebă.
— Vă uitaţi la televizor?
Hawo râse.
— Oh, nu, este prea plictisitor! Nu, mă gândeam…
— La ce?
— La dumneavoastră.
— La mine?
Pulsul îi crescu totuşi, din cauza intonaţiei tinerei somaleze. Se strădui să întrebe:
— De ce?
— Mă întrebam de ce, mai devreme, nu m-aţi sărutat.
Rămase mut de surpriză. Simţindu-se complet idiot. Deodată avea impresia că vorbeşte cu o fată, nu cu o femeie experimentată de patruzeci de ani, care trăia cu un bărbat.
— Sunteţi prietena lui Harry, zise el, Şi îl respect pe Harry.
Ea râse.
— Şi eu îl respect pe Harry, dar doresc să fac dragoste cu dumneavoastră.
Cel puţin, era directă. Gândurile se amestecau în capul lui Malko. Deci, instinctul nu îl înşelase.
Hawo îl provocase, conştientă. Vru să întrebe „de ce”, dar era o prostie.
— Vorbiţi-mi, zise ea.
— Despre ce?
— Despre ce vreţi.
Cum nu găsi imediat ceva, ea întrebă suav:
— V-ar plăcea să mă mângâiaţi?
— Da. Bineînţeles, făcu el. Luat din scurt.
— Spuneţi-mi ce aţi vrea să-mi faceţi.
Vocea îi devenise mai insistentă şi i se păru că respiraţia ei se accelerase. Brusc, realiză că Hawo cu siguranţă se mângâia singură şi decise să intre în joc.
— Aş vrea să vă excit sânii, zise el, să-i mângâi.
Ea scoase un oftat înfundat.
— Sunt deja, sunt foarte tari, chiar dacă sunt mici. Abia pot să-i ating. Continuaţi.
— Aş vrea să vă sărut sexul. Să-l ling. Şi apoi…
— Şi apoi? întrebă ea avidă.
— Apoi să-l penetrez până la fund, cât mai adânc. Să vă fac să

juisaţi.

— Da, făcu ea. Da, continuaţi!

El continuă, detaliind tot ce-i trecea prin cap, sesizând că sexul lui excitat împinsese prosopul în sus. Acest joc erotic îl excita în cel mai înalt grad.

— Doresc să pătrund în pântecele dumneavoastră, apoi să mă retrag, eu…

— Mângâiaţi-vă! zise ea cu o voce gâfâită. Mângâiaţi-vă. Spuneţi-mi că mă vreţi. O să…

Imediat, auzi în telefon un oftat înfundat care se termină cu un ţipăt scurt, ascuţit, primitiv.

Hawo tocmai avusese orgasm. Şi el era pe punctul de a exploda. Îşi privi membrul întărit, încă strâns în mână şi zise încet:

— Hawo?

— Da, făcu somaleza, cu o voce schimbată. A fost bine. Mulţumesc. Am avut un orgasm magnific.

— Veniţi.

— Vreţi cu adevărat?

— Da. Vreau să facem dragoste.

Se auzi un fel de râset vesel şi ea zise, în şoaptă:

— Sosesc.

*

* *

Încă în erecţie, se ridică şi îşi înfăşură, din pudoare, prosopul în jurul taliei. Mai avea trei metri până la uşă când se auzi un ciocănit uşor. Era Hawo, probabil.

Avu timp să parcurgă cei trei metri şi să pună mâna pe clanţă înainte să se audă soneria telefonului.

Se opri brusc, privi aparatul, neînţelegând nimic. Doar Hawo avea numărul lui.

Apăsă pe „talk” şi, instantaneu, auzi vocea somalezei. Gâfâind, dar nu de plăcere, ci înecată de nelinişte.

— Îndepărtaţi-vă de uşă! zise ea. Repede. Culcaţi-vă la pământ!

Se supuse fără să se gândească, întinzându-se de-a lungul patului, cât mai departe posibil de uşă.

— Ce…

Nu avu timp să continue.

O deflagraţie formidabilă zgudui întreg hotelul. Uşa camerei, suflată din exterior, zbură prin cameră şi dispăru pe fereastră,

luând cu ea tocul din lemn! Un suflu arzător mătură camera, ridicând sfărâmături, praf, bucăţi de lemn şi de zidărie, acoperindu-l pe Malko, întins pe jos.

Ameţit, stupefiat, avu nevoie de secunde bune pentru a se ridica şi a privi. Nu văzu la început decât o gaură neagră, fum, apoi apărură mai multe siluete, bărbaţi înarmaţi cu Kalaşnikov, vizibil înnebuniţi şi ei.

Miliţienii din hotel sau oamenii lui Darwish.

Malko se ridică în picioare. Spatele îi era acoperit de mici arsuri uşoare şi nu mai auzea nimic.

O văzu apărând pe Hawo, înfăşurată într-un bafto alb şi văzu cum i se mişcă buzele, dar nu auzi nici un cuvânt din ce spunea. Bărbaţii îl înconjurau, îl scuturau de praf.

În fine, somaleza îi urlă în urechea stângă şi înţelese.

— Era o bombă!

*

* *

— Ieşeam din camera mea pentru a veni la dumneavoastră, explică Hawo, când am văzut un bărbat aşezând un pachet în faţa uşii şi apoi ciocănind, după care a fugit pe scări. Din fericire, încă aveam telefonul în mână…

O privi: ochii îi erau încercănaţi fără să ştie dacă era din cauza plăcerii dinainte de atentat ori din cauza emoţiei. Auzea ceva mai bine, dar încă era şocat. Din camera lui devastată de explozie nu mai rămăsese nimic şi îşi mutase bagajele în camera lui Hawo.

— La ce folosesc paznicii? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Suntem la Mogadiscio… Ei zic că l-au văzut pe tipul care livrează periodic *khat*. Credeau că vine să servească un client.

— De unde poate veni asta?

— Nu ştiu nimic, mărturisi ea. Poate, pur şi simplu, cineva care a văzut un alb şi a vrut să-l omoare. Sau o acţiune de intimidare. Orice este posibil.

Nici nu îşi începuseră măcar misiunea, că se şi întâmplau multe!

— Mâine voi merge cu dumneavoastră, zise Malko. Nici vorbă să vă las să vă asumaţi riscuri singură. Dacă va trebui, îmi voi pune şi un kaffiyeh.

Hawo zâmbi.

— De acord, dar nu veţi ieşi din maşină. Ne-am asuma

amândoi riscuri. Pentru seara asta, nu mai este nimic de făcut. Am cerut ca doi oameni ai lui Darwish să rămână aici. Pe palier şi le-am dat câte o sută de dolari la fiecare.

Malko realiză că îmbrăcase doar pantalonul, în graba de după atentat.

Hawo îl prinse uşor de umeri şi îl obligă să se întindă pe patul îngust. Într-o clipă, îşi dăduse jos bafto şi se întinse peste Malko. Îi trase în jos pantalonul şi îl prinse cu mâna, mângâindu-l cu blândeţe.

Nu avu nevoie de mult timp pentru a-l înviora, iar somaleza îşi lipi gura de a lui.

— Veniţi în mine…

Era umedă, fierbinte şi începu să se mişte imediat ce o penetră. Ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice să se mişte prea repede. Îşi încolăci picioarele lungi şi fine în jurul lui, lăsându-l să se mişte foarte puţin.

Malko ar fi vrut ca această mişcare senzuală şi lentă să dureze până la răsărit, dar, într-un moment, simţi că nu mai rezistă mult. Imediat, Hawo îl strânse mai tare, ca pentru a-l înfige şi mai mult în ea şi îl sărută cu furie. Cambrată, pentru a-l simţi mai bine. Scoase un oftat lung când el ejaculă în vintrele ei.

*

* *

— Iată micul dejun! anunţă Hawo.

Era deja îmbrăcată în haine albe. Malko privi ce îi adusese pe o tavă. Deloc atrăgător.

— Ce este? întrebă el.

— Asta, explică somaleza, este ficat de capră prăjit cu ceapă. Asta, supă de orez.

Un amestec mai degrabă dezgustător… Dar era şi o brioşă italienească, amintire a colonizării, papaya, mango şi ceai.

Când terminară de mâncat, Hawo ieşi şi se întoarse cu un fel de salopetă albăstruie şi o caschetă de baseball, precum şi cu un pistolet automatic Tokarev de 9 mm.

— Îmbrăcaţi-vă cu asta, zise ea, veţi rămâne în Land-Rover.

Băgă pistolul în salopetă şi coborâră. Căldura era deja înăbuşitoare. Malko, prudent după cele petrecute în ajun, privi în jur, dar era imposibil să distingă o ameninţare precisă.

Hawo urcă în faţă în Land-Rover, iar Malko ajunse pe a doua banchetă, înghesuit între doi miliţieni în tricou verde, dotaţi cu încărcătoare, ochelari negri, sticlă de apă minerală la centură,

mestecând deja porţia matinală de *khat.*

În urma vehiculului din frunte se afla un pick-up Toyota cu o „Douchka” montată pe platformă, mitralieră rusească grea şi alte două Land-Rover.

Convoiul demară.

— Vom ocoli portul pentru a ajunge pe Maka Al Mukaraba Road, explică Hawo.

Motoarele vehiculelor se auzeau deja... Malko îşi abţinu o senzaţie de vomă. Mirosul de *khat* şi de transpiraţie era înţepător. Toţi miliţienii erau foarte tineri, cu o privire halucinată. Înghesuit între doi dintre ei, Malko privi parbrizul crăpat şi peticit. Prin toate geamurile deschise, ţevile armelor erau îndreptate spre exterior.

Motorul maşinii Land-Rover se tură şi avu senzaţia că se află pe catapulta unui portavion, atât de sec demară şoferul.

Imediat rulau cu viteză, deşi era deja multă lume pe străzi şi, aproape în faţa fiecărui butic, câte un generator electric.

Trecură prin faţa unui „technical” echipat cu un tun antiaerian, apoi văzu oameni aşezaţi la coadă în faţa unei moschei.

— Li se distribuie orez, zise Malko, întorcându-se.

Convoiul rula claxonând, strecurându-se printre pietoni, carcase de vehicule, cărucioare. În unele locuri, viaţa părea aproape normală, apoi dădeau peste cartiere părăsite, cu case distruse, dintre care puţine aveau peste 1,5 în înălţime. Copii şi femei stăteau aşezaţi pe marginea şoselei în faţa unor tarabe aproape goale. Din loc în loc, treceau prin faţa câte unui bărbat singur, cu un Kalaşnikov pe genunchi, atent la orice mişcare.

Convoiul nu încetinea deloc, chiar şi când trecu de-a lungul fostului stadion transformat de miliţieni în şcoală de şoferi. Cu colţul ochiului, Malko reperă chiar şi o firmă total ireală, cu „Travel Agency”, deasupra sa, având un Boeing 747 desenat grosier cu pensula. În această ţară fără guvern, fără monedă, fără vamă, fără impozit, fără administraţie şi mai ales fără turişti. Şi unde capul celui mai neînsemnat străin valora un milion de dolari...

Traversară un drum prăfuit, mărginit de mărăcini, depăşind pietoni, mai ales femei şi copii, pentru a ajunge în strada Marka Al Mukabara.

Ajungând în Tribunka Square, la kilometrul 4, vehiculul încetini spre marea uimire a lui Malko, miliţienii scoaseră armele pe geamuri, ţintind cerul.

— Ce fac? întrebă el.

Hawo arătă spre mai mulţi cocotieri, plantaţi de-a lungul drumului.

— Verifică dacă nu este careva ascuns în copaci pentru a declanşa o încărcătură explozivă. Cum aici terenul este foarte plat, se ascund acolo.

Nu erau răufăcători în cocotieri şi intrară pe Via Lenine, urcând spre nord. Mărginită mai ales de ruine şi terenuri virane, cu câteva case albe şi pieţe mici.

După zece minute, zăriră un spital pe partea stângă şi Hawo anunţă:

— Nu mai avem mult.

Cinci sute de metri mai departe, şoseaua se bifurca şi Malko zări o benzinărie cu acoperiş din paie. Hawo îi zise câteva cuvinte şoferului care se îndreptă spre un grup de case de cealaltă parte a şoselei, în direcţia pieţei Bakara. Hawo se întoarse spre Malko.

— Rămâneţi aici, merg să mă interesez.

Sări din maşină şi se îndreptă, escortată de unul dintre miliţieni. Chiar în momentul în care o dâră roşie urca spre cer din direcţia pieţei Bakara. În depărtare, se auzea un bubuit de artilerie. Malko încrucişă degetele, rugându-se ca Amin Osman Said să fie încă în viaţă.

Altfel şi-au riscat viaţa degeaba.

*

* *

Trecuse peste o jumătate de oră. Din Land-Rover, Malko o privea pe Hawo care întreba, din casă în casă, traversând strada Lenine şi revenind. Lângă el, miliţienii mestecau *khat* ca nişte bovine fericite, strângând în mâini pistoalele Kalaşnikov când se apropia vreun vehicul.

Un 4x4 plin cu bărbaţi cu kaffiyeh roz trecu în viteză. Semănau cu shebabii. Apoi, o mulţime de *mataton,* taxiuri colective pline ochi, cu mormane de bagaje pe acoperiş.

Aproape că nu o mai vedea pe Hawo, care acum se afla la aproape un kilometru.

În fine, o văzu revenind şi urcând în Land-Rover.

Cu faţa transpirată, ochii încercănaţi, dar zâmbind încurajator.

Imediat ce se urcă în 4x4, se întoarse spre Malko.

— I-am găsit casa!

Simţi cum îi creşte inima de bucurie.

— El este acolo?

— Nu, casa este încuiată, s-ar zice că este abandonată.

— A plecat?

Ea zâmbi triumfător.

— I-am dat de urmă, printr-un vecin. Amin Osman Said este încă în viaţă. Doar că a avut probleme…

— Ce probleme?

— Mai întâi, unii oameni îi vor răul, deci a fost obligat să-şi părăsească locuinţa şi să-şi trimită familia la Baidoa. Altfel, ar fi fost asasinaţi toţi. L-a lăsat pe vecinul cu care am vorbit să aibă grijă de casă. Acesta din urmă a săpat un şanţ în faţă şi, noaptea, păzeşte să nu vină jefuitorii. Sunt mulţi săraci la Mogadiscio.

— Şi Amin Osman Said?

— A avut un accident cu motocicleta şi este la spitalul Medina. Cu genunchiul foarte grav rănit.

— Ştiţi unde se află spitalul Medina?

— Bineînţeles.

— Trebuie să mergem acolo.

Hawo nu răspunse imediat şi Malko simţi că ceva era în neregulă…

— Cel care mi-a spus acestea mi-a dat o informaţie importantă, zise femeia. După spusele lui. Amin Osman Said ar lucra cu Moktar Robow…

Malko crezu că nu înţelesese bine. Moktar Robow era şeful „istoric” al shebabilor. Omul pe capul căruia americanii puseseră recompensă, unul din puţinii islamişti care scăpaseră campaniei de „curăţenie” a lui „Wild Harry”.

— Vreţi să spuneţi că a schimbat tabăra?

Hawo zâmbi resemnată.

— Aici, este ceva obişnuit. Problema este dacă dumneavoastră mai vreţi să intraţi în legătură cu el. Poate fi foarte periculos.

Nu avea nevoie de un desen. Chiar şi cu miliţienii lui Darwish, dacă Malko era urmărit de shebabi, nu va mai lua niciodată avionul înapoi. Îi trecu prin minte că atentatul din ajun era poate legat de această schimbare de tabără.

Dar cum ar fi putut Amin Osman Said să afle că veneau să-l vadă? Nu trebuia să devină paranoic.

Un autobuz arhiplin trecu lăsând un nor de motorină după el. Malko privi masa indistinctă şi alburie a Medinei în dreapta lui. În acest oraş plat ca în palmă, nu se vedea de departe. Luase rapid decizia.

— Vom risca, zise el. Doar nu am venit degeaba.

Din nou ruleta rusească. Mai degrabă ruleta belgiană, unde era câte un cartuş în fiecare locaş al încărcătorului, având în vedere împrejurările.

CAPITOLUL XVIII

Hawo îl privi îndelung pe Malko, parcă pentru a-i afla adevăratele intenţii.

— Pentru mine, zise ea, nu este foarte periculos să mă duc la Medina Hospital şi să încerc să dau de Amin. Dar este exclus să veniţi şi dumneavoastră. Voi păstra doar o maşină, iar dumneavoastră vă veţi întoarce la Ramada cu ceilalţi. Nu trebuie să întârziem prea mult pe aici. Am risca să avem probleme...

— De acord, acceptă Malko. O întrebare: Amin vă cunoaşte?

— Nu.

— Cum îl veţi aborda, în acest caz?

— O să-i spun că, ştiind că vin la Mogadiscio să-mi caut rudele, Harry, cu care sunt asociată într-o afacere cu flori, mi-a cerut să văd ce mai face. Astfel, este complet neutru. Voi încerca, evident, să aflu mai multe despre viaţa lui actuală. Fără să insist prea mult.

— Să procedăm aşa, concluzionă Malko.

Hawo dădu ordine miliţienilor, iar el se urcă în altă maşină, plecând spre sud. Urmări din priviri Land-Roverul ce se îndrepta spre cartierul Wadajir.

Spitalul Medina se afla la marginea oraşului vechi, la doi sau trei kilometri.

Foarte repede, nu se mai gândi decât cum să evite să se ciocnească de vecinii săi: şoferul conducea cu viteză, claxonând la taxiurile colective, ca şi cum ar fi fost la raliu... Ajunseră la hotel în mai puţin de o jumătate de oră.

Era timpul ca Malko să ia legătura cu Nairobi. „Wild Harry” îi dăduse un Blackberry criptat şi un Thuraya.

Încadrat ca un şef de stat de patru miliţieni, intră în micul hol întunecat de la Ramada. Un bărbos, cu turban şi pieptul acoperit de cartuşiere, îl aştepta într-unul din vechile fotolii de răchită din hol. Veni în întâmpinarea lui şi îi cuprinse mâna între ale lui. Era Darwish, responsabilul cu securitatea preşedintelui Yusuf. Cel care o organizase şi pe a sa. Malko îşi zise că probabil venise ca să-i mai ceară bani şi se aşeză lângă el.

Somalezul comandă ceai şi fructe, apoi se aplecă spre Malko.

— *I am very sorry!*[70] făcu el în şoaptă.

— De ce? întrebă Malko surprins.

Darwish zâmbi crispat şi încurcat în acelaşi timp.

— *Last night.* Bum…

Atentatul care l-ar fi transformat pe Malko în căldură şi lumină… Acesta, care reuşea cu greu să înţeleagă engleza proastă şi înfundată a fostului şef al Fenwick, agravată de un accent cockney oribil, învăţat în Anglia, îşi puse mâna lată pe piept.

— *I promise to my friend Omar to keep you alive. I am ashamed!*[71]

Continuă cu explicaţii confuze încercând să dovedească faptul că, pentru 3 dolari pe zi, miliţienii nu mai erau ce au fost. Îi concediase pe cei doi care fuseseră de pază în acea seară şi care nu vor mai lucra niciodată pentru el.

Malko îi mulţumi pentru acest gest frumos şi se pregăti să se ridice, când Darwish se aplecă peste masă, lipindu-şi mustaţa groasă şi neagră de faţa lui Malko.

— Am verificat, şopti el. Ştiu cine a vrut să vă omoare.

Dintr-odată, Malko nu mai vru să se ridice.

— Cine? întrebă el.

Somalezul scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse. Era cu inscripţii în arabă şi cu două cuvinte scrise cu litere mari, cu caractere romane: Ibrahim Muse.

— *That's him!*[72] şuşoti el.

Numele nu îi spunea absolut nimic lui Malko, care ridică spre el o privire întrebătoare.

— Cine este?

Darwish coborî din nou vocea.

— Un Majarteen. Distribuie *khat* pe care îl preia în fiecare zi de la K/50 Airport. De aceea a putut intra în hotel. Toată lumea îl cunoaşte…

Malko nu îşi ascunse mirarea.

— De ce a încercat să mă omoare?

Somalezul îşi frecă degetul mare de cel arătător cu un zâmbet

---

[70] Îmi pare foarte rău.

[71] I-am promis prietenului meu Omar să am grijă de dumneavoastră. Mi-e ruşine.

[72] El este.

elocvent.

— *Money…*

— Lucrează cu shebabii?

Somalezul scutură din cap.

— Nu lucrează cu nimeni şi vinde la toată lumea. Am aflat unde locuieşte. La Baraka Market, am adresa lui. Doar el ştie cine i-a dat ordin să pună această bombă.

— Poate că nu va spune, remarcă Malko, care cunoştea natura umană.

Darwish zâmbi forţat.

— Îl vom lua prin surprindere cu oamenii mei, iar apoi îl vom face să vorbească. Doar că trebuie să fim atenţi: la Bakara Market sunt mulţi miliţieni…

Malko asculta, fără să dea prea mare atenţie.

Nu dorea să se lanseze într-o vendetă complicată, în inima cartierului cel mai periculos din Mogadiscio. Deodată, îi veni o idee.

— Ziceţi că lucrează cu Nairobi. Ştiţi cu cine?

Darwish coborî din nou vocea şi şopti cu o halenă amară de khat.

— Reprezintă un om foarte bogat şi foarte puternic: Hadj Aidid Ziwani, care vinde mult *khat* în Somalia. Îl cunoaşteţi?

— Nu, se jură Malko.

Avea răspunsul la întrebarea sa. Şi o nouă întrebare. De ce traficantul de *khat,* care îl răpise, îl urmărea pentru a-l asasina la Mogadiscio?

Pentru moment, nu era foarte important. Îi adresă un zâmbet recunoscător lui Darwish.

— Aţi lucrat bine. Mai am multe de făcut la Mogadiscio un timp. Dacă pot, voi merge la Bakara Market să încercăm să dăm de acest om.

— *Please,* făcu pe un ton apăsat Darwish, cu un zâmbet plin de cruzime. M-a făcut de ruşine, vreau să-i tai gâtul chiar eu.

O asemenea conştiinţă profesională, în zilele noastre, era admirabilă.

Malko se ridică şi, după mai multe îmbrăţişări, reuşi să scape de somalez. Urcând scările, aruncă o privire la ceasul Breitling. Întrebându-se unde era Hawo.

Abia ajuns în cameră, încercă telefonul Blackberry cu o cartelă locală. Imposibil să prindă semnal. Trecu la Thuraya şi fu nevoit să se apropie de fereastră pentru a prinde satelitul. Şi, în fine,

sună.

— Alo?

Vocea caldă a lui „Wild Harry” îl făcu să se simtă bine. Încercă să nu se gândească la ceea ce se petrecuse cu o seară înainte între logodnica lui şi el... Nu avusese nici măcar timp să o întrebe pe Hawo de starea relaţiei ei cu bătrânul american.

— Cum merg treburile? întrebă acesta.

Malko îi explică. Conversaţia dură aproape douăzeci de minute. „Wild Harry” era stupefiat să afle că agentul său, Amin Osman Said, schimbase tabăra.

— Este incredibil! făcu el, cu siguranţă este un zvon fals. Îl cunosc bine: este un tip evoluat, laic, deloc religios, foarte atras de Occident. Bineînţeles, trăind în Somalia, este plătit la minim. Dar nu are decât o singură soţie şi nu a fost atras niciodată de ideologia lui Bin Laden sau a Wahhabiţilor.

— Sper să aflu mai multe, foarte curând, concluzionă Malko. Uneori, oamenii se schimbă sub presiunea evenimentelor. Am impresia că influenţa shebabilor este tot mai mare.

— Amin m-a ajutat să capturez mai mulţi locotenenţi ai lui Robow, răspunse „Wild Harry”. Fără nici o jenă. Nu a putut să se schimbe într-atât, căci nu o făcea doar pentru bani, ci considera că aceşti islamişti aveau o influenţă nefastă asupra ţării sale.

— Vom afla foarte curând adevărul, zise Malko. Apropo, Hadj Aidid Ziwani a încercat să mă asasineze.

— *No kidding!*[73]

Când îi povesti de atentat, „Wild Harry” râse ciudat.

— Când vă veţi întoarce, vom merge să-l vizităm în frumoasa lui casă din Nyali, promise el.

*

* *

Malko privea distrat la prezentatoarea de la postul Homafrica, pe când în uşa deschisă apăru Hawo. Tânăra somaleză părea epuizată şi se repezi la o sticlă de apă minerală. Malko o lăsă să îşi revină, apoi o întrebă, îngrijorat:

— L-aţi găsit?

Tânăra somaleză se aşeză pe pat, lângă el. *Bafto* îi era pătat de transpiraţie.

— Da! răspunse ea.

Înainte de a continua, se aplecă şi buzele ei le atinseră pe ale

[73] Nu se poate!

lui Malko, ca o amintire a ceea ce se petrecuse între ei.

— Cum aţi procedat? întrebă Malko.

Hawo zâmbi.

— Am căutat în tot spitalul. Bine că am ajuns astăzi, se externează.

— Este vindecat?

— Nu, dar nu au cum să-l trateze. Genunchiul îi este foarte afectat şi ar trebui o operaţie sofisticată, pe care nu au cum să o facă.

Malko îi puse întrebarea care îi stătea pe buze.

— I-aţi vorbit de „Harry”?

— Bineînţeles! Era nebun de fericire să audă. Credea că s-a întors în Statele Unite.

Malko încruntă din sprâncene.

— Nu avea telefonul lui?

— Avea mai multe numere, dar nu erau în funcţiune. Ştiu că aşa este. Când Harry a încheiat operaţiunea la Mogadiscio, toate mijloacele de comunicaţie au fost oprite. Ca să nu lase nici o urmă… A scris la Nairobi, la ambasada americană, continuă Hawo şi a pus pe cineva să telefoneze. I s-a spus prietenului său că nu era nici un Harry Chestnut la ambasadă.

Totul era tipic unei operaţiuni clandestine. Telefoanele care nu mai răspund, oamenii care nu au existat niciodată…

— Ce i-aţi spus despre legăturile dumneavoastră cu Harry?

— Cât mai puţin posibil, explică ea, că suntem asociaţi şi că, având drum pe aici, mi-a cerut să mă interesez de Amin.

— A crezut?

— Cred că da. Era emoţionat până la lacrimi când i-am menţionat numele. Imediat, m-a întrebat dacă Harry l-ar putea ajuta să plece din Somalia.

Era chiar un semn bun. Totuşi, Malko era neîncrezător.

— Spuneţi-mi mai mult, insistă el. De ce vrea să plece din Somalia dacă lucrează pentru shebabi?

Dacă este adevărat…

— Este adevărat! confirmă tânăra. Dar este o poveste incredibilă. Nimeni nu ştie că a lucrat cu Harry. A fost considerat mereu un jurnalist şi un informatician. A trăit, destul de mult timp, din jurnalism, în calitate de corespondent pentru *The Nation.* Apoi, lucrurile s-au stricat. Islamiştii i-au reproşat unele articole pe care le scrisese. L-au ameninţat. Precaut şi-a trimis soţia şi cei doi copii la Baidoa, pentru a-i pune la adăpost. A fost

obligat să-şi părăsească biroul din piaţa Bakara. Era prea periculos. Atunci a fost contactat de unul dintre verii săi, din clanul din Hobyo, pe care îl vizita periodic.

Acesta l-a întrebat dacă voia să lucreze cu piraţii din Hobyo.

— Ca pirat?

Hawo zâmbi.

— Nu, ca interpret! Nici unul nu vorbeşte engleza şi intră mereu în legătură cu străini pentru a discuta răscumpărările. Ei nici nu ştiu măcar ce este un cont bancar. Aşa a început o nouă viaţă, între Mogadiscio şi Hobyo. De fiecare dată, i se dă un mic procent din răscumpărări.

— Deci nu lucrează cu shebabii?

— Nu lucra… Doar că cei din Hobyo, cu care se află în legătură, s-au asociat cu shebabii de câteva luni, în anumite operaţiuni. Ca să nu fie alungaţi. Shebabii au nevoie de bani. Deci, Amin s-a trezit prins între ei. Chiar l-a întâlnit pe Robow, care, bineînţeles, nu ştie nimic despre trecutul său. Îl consideră un membru al clanului din Hobyo.

Era incredibil.

Dacă era adevărat.

— Deci, totul este bine pentru el, concluzionă Malko.

Hawo scutură din cap.

— Nu, ar da orice ca să plece din Mogadiscio. Mi-a mărturisit-o.

— De ce?

— Mai întâi, aici este departe de soţie şi de copii. Mogadiscio este prea periculos. Apoi, se teme tot timpul şi crede că shebabii vor prelua puterea şi vor instaura sharia. Nu vrea să trăiască aşa. În plus, de la accidentul de motocicletă, are probleme cu genunchiul. Medicul de la spital i-a spus că dacă nu se va opera rapid într-un spital adevărat, va rămâne infirm: va şchiopăta toată viaţa. M-a întrebat dacă pot face ceva pentru el…

Malko simţea nevoia să se ciupească. Totul era nesperat… Aproape prea frumos ca să fie adevărat.

— Ce i-aţi spus?

— Că ştiu poate pe cineva…

Un înger trecu şi fugi, înspăimântat. Hawo se ridică şi îşi aprinse o ţigară.

Malko se gândi deodată la altceva.

— De ce nu i-aţi făcut chiar dumneavoastră o propunere?

Hawo zâmbi dezarmant.

— Nu sunt credibilă, sunt femeie. În această ţară, femeile nu se bagă în astfel de treburi. Dumneavoastră va trebui să-i vorbiţi.

— Cum?

— Ne aşteaptă astăzi, la ora patru după-amiază, în benzinăria distrusă de lângă casa lui.

*

* *

Privirile li se întâlniră.

— Credeţi că este riscant?

Hawo nici nu clipi şi zise cu o voce blândă.

— Bineînţeles că este un risc. Poate că m-a minţit. Chiar dacă nu s-a convertit la ideologia shebabilor. Ştie foarte bine că un american, aici, valorează o avere! Ar putea să fie tentat să vă dea pe mâna prietenilor săi.

— Cum putem afla?

Hawo făcu un gest fatalist:

— Nu este decât o singură cale: să ne întâlnim cu el. Ştiind că poate fi o capcană. Deci, mergând cu o protecţie serioasă.

Malko rămase tăcut.

Jocul merita. Dacă nu era o cursă, avea o şansă să îşi îndeplinească misiunea imposibilă din Somalia. Sau, cel puţin să încerce.

— Vorbeşte engleza? întrebă el.

— Foarte corect.

— Foarte bine, concluzionă el, voi merge la această întâlnire, dar dumneavoastră veţi rămâne aici. Dacă lucrurile se strică, nu vreau să fiţi implicată într-o afacere murdară. Vă vor omorî dacă află că lucraţi cu americanii.

Hawo scutură din cap.

— E adevărat, este un risc, dar nu vreau să vă las să mergeţi singur. Oamenii lui Darwish nu vorbesc decât somaleza. Trebuie să le puteţi explica.

Tăcere apăsătoare. Simţi că nu ar putea să o facă să se răzgândească.

Deodată, Hawo se aplecă spre el şi îi simţi gura cum i se lipeşte de a lui.

— Încă mai avem puţin timp ca să facem ceva plăcut, murmură ea. Nu vom pleca de aici decât peste două ore.

Malko îşi coborî mâna pe fundul ei. În câteva secunde, simţi cum îi sare tensiunea în aer. Apoi, Hawo îşi înfipse limba în gura lui, încet şi adânc, iar corpul i se lipi de al lui. Dacă mai târziu

trebuia să-şi rişte viaţa sau şi mai rău, măcar să profite de ea până atunci.

Carpe diem...

Hawo tocmai îşi dădea jos *bafto* pe sub care nu mai purta nimic. Atingerea pielii ei calde şi fine îl învioră pe Malko. Tot nu ştia de ce îi plăcea ei aşa de mult să facă dragoste cu el, dar nu avea importanţă. Când se aşează peste el şi îşi desfăcu încet coapsele, uită de întâlnirea de mare risc care îl aştepta două ore mai târziu.

CAPITOLUL XIX

Întins cu totul peste corpul cald al lui Hawo, Malko rămase nemişcat, cufundat într-un fel de seninătate senzuală, deconectat de lumea exterioară, încă înfipt în adâncul tinerei.

Nemişcat, simţind cum sângele îi pulsează, plăcut, în abdomen.

Hawo, ţinându-se de pat cu amândouă mâinile, ca şi cum ar fi îmbrăţişat un amant, cambrată, cu picioarele depărtate, nu se mai sătura de sex, ca şi cum avea ani întregi de recuperat. Malko se ridică uşor şi ea scoase un ţipăt de protest.

— Nu!

— Este timpul, zise el, după ce-şi privi ceasul Breitling.

Se regăsiră sub duş. După zece minute, erau jos. Cele patru vehicule ale lui Darwish erau deja acolo, miliţienii mestecând *khat,* cu privirea ascunsă în spatele ochelarilor negri, de fantezie.

Hawo şi Malko luară loc în primul Land-Rover.

Ea, în faţă, cu capul acoperit, el, în spate, între miliţieni.

— Puteţi lua legătura cu Amin? întrebă Malko.

— Da, mi-a lăsat numărul lui de telefon mobil, îl vom suna când ne vom apropia.

Şi, din nou, urmă „Mad Max". De această dată, trecură în trombă prin intersecţia mortală de la kilometrul 4, drumul fiind liber, pentru a vira pe Via Lenine. Pick-upul Toyota, cu mitraliera grea, era acum în frunte, rulând cam la o sută de metri înaintea lor. Malko distingea cu greu drumul, prin parbrizul murdar şi printre pasagerii din faţă.

Deodată, şoferul Land-Roverului frână atât de violent, încât maşina 4x4 se opri de-a curmezişul drumului. Miliţienii se interpelară zgomotos. Hawo se întoarse, dar nu avu timp să vorbească. Rafale de armă tocmai izbucniseră în faţa convoiului. Vecinii lui Malko ţâşniră din maşina 4x4 ca nişte nebuni şi alergară să ocupe poziţii într-un şanţ şi în spatele ruinelor unei case.

Focurile de armă continuau, sporadic. Cel de lângă Malko ridică pistolul Kalaşnikov şi trase o rafală scurtă în aer. Un altul

traversă şoseaua alergând, cu un RPG 7 pe umăr şi se duse să se ascundă în ruine.

Malko vru să coboare, dar unul dintre miliţienii rămaşi la bord îl lipi de scaun cu un mormăit furios.

Vizibil, îi era teamă…

— Ce se întâmplă? o întrebă pe Hawo.

— Nu ştiu, mărturisi ea. Pick-upul este blocat de tiruri de armă.

Deodată, în faţa lor apărură mai multe siluete pe şosea. O jumătate de duzină de tineri, cu ciudatele kaffiyeh roz care le dădeau un aer de sărbătoare, în haine albe. Cu faţa ascunsă sub un pliu al baticului.

Barau drumul, cu armele îndreptate spre convoiul lor. Trei dintre miliţienii din pick-up parlamentară cu ei.

Hawo se întoarse, cu trăsăturile încordate.

— Sunt shebabi!

Unul dintre bărbaţii care vorbeau cu shebabii veni alergând şi discută scurt cu ea.

— Tocmai i-au alungat pe miliţienii din Indo Adde aflaţi în legătură cu cei din Bakara Market. Spun că, de acum, ei controlează drumul.

— Refuză să ne lase să trecem?

— Discută între ei, deoarece nu îl plac pe preşedintele Yusuf, iar Darwish le-a zis că lucrează pentru el, dar cum noi suntem mai numeroşi, nu vor să se angajeze în luptă.

— Care este problema, atunci?

— Vor să verifice vehiculele… Dacă vă găsesc, riscăm să vă omoare sau să vă sechestreze.

— Nu îi putem evita?

În jurul lor nu era decât teren plat, nisip şi ruine.

— Nu. Este prea periculos. Sunt mine peste tot. Trebuie negociat. Aveţi cinci sute de dolari?

— Da, bineînţeles.

— Daţi-mi-i.

Îi dădu banii şi, la rândul ei, îi dădu miliţianului din pick-up cu îndelungi explicaţii.

— Le-am zis să le spună că mă transportă la spital, cu verii mei.

Miliţianul plecă alergând.

Deodată, Malko auzi vociferări dinspre şosea.

Shebabii şi miliţienii se înjurau, ameninţându-se reciproc. Apoi,

totul se calmă brusc! Prin parbriz, Malko îi văzu pe shebabi îndepărtându-se. Miliţianul coborât din pick-up le făcu semn, după care alergă la vehicul.

Miliţienii alergau spre maşinile lor.

— Ascundeţi-vă cât mai bine, recomandă Hawo, nu trebuie să vă vadă cu nici un preţ.

Malko se supuse, culcându-se pe banchetă, astfel încât să nu i se vadă capul din afară. În Somalia, părul blond nu era un atu.

Vehiculele demarară în trombă, trecând în coloană prin faţa shebabilor. Malko începea să se destindă când, în urma lor, izbucni o rafală violentă, dar foarte aproape, asurzitoare. Geamul din stânga-spate al Land-Roverului se sparse, iar Malko auzi un ţipăt înfundat. Unul dintre tinerii miliţieni aşezat în spate primise un glonţ în cap. Faţa lui nu mai era decât o masă sângerândă.

Un gest de răutate din partea shebabilor…

Unul din camarazii săi, înjurând, sparse cu ţeava Kalaşnikovului geamul din spate şi începu să tragă rafale în urma lor…

Apoi tot convoiul făcu stânga, pe un drum care traversa un cartier distrus, unde mai bântuiau câteva vaci.

Malko se ridică, şocat. După ce îşi golise încărcătorul, miliţianul continua să îi insulte. Se strecurau printr-un labirint de străduţe care îi aduseră înapoi pe strada Lenin. Câteva clipe mai târziu, văzu benzinăria demolată, la câteva sute de metri înaintea lor. Acolo unde îi aştepta, teoretic, Amin Osman Said.

O nouă oprire.

Hawo scoase telefonul mobil.

În timp ce vorbea, Malko examina terenul din jurul lor. Interceptarea lor de către shebabi îl neliniştea. Dacă avea legătură cu întâlnirea lor… Dacă Amin Osman Said schimbase tabăra? Hawo se întoarse.

— Ne aşteaptă.

Îi spuse câteva cuvinte miliţianului aşezat lângă ea şi o jumătate de duzină se dădură jos, desfăşurându-se în jurul convoiului oprit. Cu doi miliţieni pe urmele lor, Hawo şi Malko porniră în direcţia benzinăriei. Totul părea calm. Puţină circulaţie.

Malko era totuşi cu nervii întinşi, ca o coardă de vioară: incidentul cu shebabii dovedise cât de aproape era pericolul. Şi, în acest peisaj neted ca palma, puteau fi văzuţi de departe.

Până la vreo zece metri de rămăşiţele benzinăriei, Malko nu văzu pe nimeni. Apoi, o siluetă fragilă apăru din spatele unui zid

de beton dărâmat.

Un tânăr foarte slab, bărbos, într-o cămaşă galbenă, se sprijinea într-un baston.

Când ajunse lângă ei, Malko recunoscu fotografia afişată pe ecranul calculatorului CIA. Era chiar Amin Osman Said, fostul colaborator al lui „Wild Harry". Tânărul somalez îi întinse mâna, fără nici un zâmbet.

— *Welcome,* îl întâmpină el, fără să-şi dea seama de umorul său involuntar. Veniţi cu mine.

Îl urmară într-un labirint de bârne răsucite, pereţi dărâmaţi, până la un spaţiu protejat de un perete. Pe jos, era o pătură, o sticlă de apă minerală şi pe ce mai rămăsese dintr-un sac de dormit era aşezat un Kalaşnikov. Echipament standard în Somalia.

— Locuiţi aici? întrebă Malko.

— Am ieşit din spital mai devreme. Voi rămâne aici câteva zile, pentru a supraveghea casa.

Amin Osman Said se lăsă pe vine şi Malko se aşeză în faţa lui. Tânărul somalez îl învălui cu o privire curioasă.

— Cine sunteţi? întrebă el, cu vocea blândă.

Era momentul să treacă la subiect.

— Un prieten de al lui Harry.

— Lucraţi cu el?

— Ocazional.

Se priviră în linişte câteva secunde, apoi Malko continuă.

— Hawo mi-a spus că vreţi să plecaţi din Mogadiscio.

Tânărul somalez înclină afirmativ din cap.

— Da, viaţa este imposibilă aici.

— Este atât de dificil să plecaţi în Kenya?

Amin Osman Said zâmbi trist.

— Este aproape imposibil. Mai întâi, trebuie bani şi mai ales o viză pentru Kenya. Kenyenii sunt foarte stricţi. Apoi, vreau să îmi iau şi soţia şi cei doi copii care sunt la Baidoa.

Se opri şi bău puţină apă minerală. Malko înţelese că era inutil să se ascundă după deget.

— Harry mi-a vorbit mult despre dumneavoastră, zise el şi despre serviciile pe care i le-aţi făcut. Eu îi continui treaba. Hawo mi-a spus că aveţi legături cu shebabii. Aşa este?

— Da.

— Vă ţin la curent cu planurile lor?

— Nu chiar cu tot, ci doar cu ceea ce este legat de operaţiuni

de piraterie efectuate de clanul Majarteen din Hobyo. De altfel, se pregăteşte ceva.

— Ce?

— Nu ştiu încă exact. Este vorba de atacarea unei nave foarte mari, un petrolier, cred, dar nu pentru a cere o răscumpărare.

— Ce să facă, atunci?

— O operaţiune spectaculoasă. Un fel de atentat.

Malko l-ar fi sărutat: era exact genul de informaţie pe care venise să o caute la Mogadiscio. Care confirma suspiciunile CIA.

— Credeţi că veţi afla mai multe despre această operaţiune pentru a ne permite să o contracarăm?

Amin Osman Said îşi frecă repede barba scurtă.

— Da, este posibil, zise el. Adjunctul lui Robow m-a anunţat deja că va apela la serviciile mele foarte curând.

— Pentru ce?

— Să primesc o informaţie de la una din sursele lor, din Golful Persic, care nu vorbeşte somaleza.

O rafală de vânt fierbinte mătură ruinele benzinăriei, învăluindu-i într-un nor de praf gălbui.

Malko schimbă o privire cu Hawo, care nu îşi ascundea nervozitatea.

— Nu ar trebui să întârziem prea mult, zise ea.

— OK, concluzionă Malko. Iată ce vă propun: imediat ce veţi fi în posesia acestei informaţii, mă anunţaţi. Vă voi da mai multe numere la care mă puteţi găsi.

— Şi apoi? întrebă tânărul somalez.

— Vă voi scoate din Mogadiscio într-un interval de douăzeci şi patru de ore.

— Cum?

— Aşa cum proceda Harry cu cei pe care îi răpea. Va trebui să fixăm un loc de întâlnire unde va veni un elicopter să vă recupereze.

— Şi familia mea?

— Veţi merge împreună să îi căutaţi. Baidoa este o zonă aproape sigură. Apoi, veţi fi transferat în Kenya. Mă voi ocupa de vize, pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră.

Amin Osman Said îi aruncă o privire lungă, neliniştită.

— Nu mă veţi lăsa baltă?

Malko zâmbi.

— Veţi fi în posesia unei informaţii foarte importante pentru noi…

Somalezul dădu din cap.

— Mister Harry nu m-a trădat niciodată. Am încredere în dumneavoastră. Îl veţi întâlni?

— Da, bineînţeles.

— Spuneţi-i că voi fi bucuros să-l revăd…

Se ridică şi strânse îndelung mâna lui Malko, dar nu şi pe a lui Hawo. Acesta vru să obţină o ultimă informaţie.

— Nu ştiţi nimic în plus, în acest stadiu, despre planurile shebabilor?

Amin Osman Said privi în jurul lui, ca şi cum ar fi văzut fantome şi vorbi în şoaptă.

— Secretarul lui Robow mi-a spus că vor urma să facă ceva la fel de spectaculos ca 11 septembrie! Pentru a arăta lumii că talibanii somalezi sunt cei mai puternici.

Chiar şi luând în considerare lirismul african, era ceva îngrijorător…

— Mi-aţi zis de Golful Persic, insistă Malko.

Este foarte departe… Piraţii pot ajunge până acolo?

— Da. „Nava-mamă” care participă la operaţiune a părăsit deja Hobyo. Poate ajunge până la 800 de mile distanţă.

Altfel spus, la ieşirea din strâmtoarea Hormuz…

— Trebuie să mergem, îl sfătui Hawo.

Somalezul şi Malko schimbară o ultimă strângere de mână şi se depărtară înspre convoi. Când Malko se întoarse. Amin Osman Said dispăruse în spatele grămezilor de moloz. Convoiul porni din nou în viteză, efectuând un ocol mare prin nord, pentru a evita o nouă confruntare cu shebabii. Malko se aplecă spre Hawo şi strigă pentru a acoperi vacarmul convoiului.

— Credeţi că este serios?

— Da, zise ea. Este serios şi vrea neapărat să plece din Mogadiscio.

— Sper că nu va afla nimeni de această întâlnire, oftă Malko. Altfel, este ca şi mort.

*

* *

Când Land-Roverul opri în faţa hotelului Ramada, Malko îl zări pe Darwish înconjurat de gărzile de corp. Somalezul se grăbi spre el imediat ce coborî.

— V-aţi terminat treaba?

— Da, cred că da. De ce?

— Am primit nişte informaţii: shebabii vor să atace „zona

verde” de la aeroport mâine dimineaţă. Aşa că am devansat zborul pentru astăzi. Ar trebui să plecăm imediat.

— Nici o problemă, îl linişti Malko.

Zece minute mai târziu, ocoleau „zona verde” de la Villa Somalia pentru a ajunge pe strada Muka Al Mukaraba, apoi pe strada Aeroportului. Pe un traseu infernal.

Evident, ugandezii din Forţa Interafricană erau pregătiţi, nervoşi, retraşi în spatele sacilor de nisip.

Vechiul Iliuşin 19 era în faţa aerogării, îmbarcând pasagerii.

Hawo şi Malko urcară printre ultimii, după o călduroasă îmbrăţişare cu Darwish, care îi asigură că îi va primi bucuros oricând la Mogadiscio…

Malko se prăbuşi în scaunul său. Epuizat nervos. Turbopropulsoarele începuseră să şuiere.

Aparatul se îndreptă spre pistă. Deodată, zări mai multe vehicule militare ugandeze care mergeau înspre gardul care înconjura perimetrul aeroportului.

La început, nu înţelese, apoi văzu de cealaltă parte a gardului un camion mare, care venea direct spre limita pistei. Când o atinse, fără să încetinească, trecu prin el şi continuă în direcţia pistei de unde urma să decoleze avionul Iliuşin.

Hawo exclamă înspăimântată.

— Un kamikaze!

Camionul era la aproximativ un kilometru distanţă. Malko simţi cum adrenalina îi îngheaţă sângele în vine. În cazul în care camionul kamikaze ajungea în apropierea avionului Iliuşin 19 şi declanşa explozia, era terminat…

Ţipete de teroare se auzeau din toate scaunele.

Toţi cei care erau aşezaţi pe partea „bună” puteau urmări înaintarea camionului în direct…

Ca un stol de vrăbii, „Tehnicals” ale ugandezilor veneau spre camion, trăgând cu toate armele.

Şoferul făcu un ocol, încercând să-i evite. Din cauza zgomotului reactoarelor, scena era de neauzit, ceea ce o făcea şi mai ireală.

Malko nu mai gândea, cu privirea aţintită spre camion.

Deodată, avu loc o explozie enormă, care acoperi urletele turbopropulsoarelor şi camionul se dezintegră într-o jerbă de flăcări şi fum.

Câteva clipe mai târziu, avionul Iliuşin 19 luă viteză. Malko număra secundele. Încă puteau fi atinşi de un obuz de mortier. În

fine, ajunseră deasupra apei şi avu impresia că inima începea să-i funcţioneze din nou normal.

Din Mogadiscio, nu mai distingea decât o întindere gălbuie, plată, lunară. Se gândi la fragilul somalez ascuns în dărâmăturile benzinăriei. Urma să fie el grăuntele de nisip în mecanismul infernal al shebabilor?

CAPITOLUL XX

Malko se frământa în sinea lui. Reuşind cu greu să realizeze că sejurul lui la Mogadiscio durase abia patruzeci şi opt de ore. Hărmălaia conversaţiilor, muzica, feţele relaxate ale clienţilor de la Tamarind păreau aproape artificiale…

Întâlni privirea lui Hawo. Indescifrabilă. Sosise în compania lui „Wild Harry”, la fel de elegantă ca întotdeauna. Harry îl întâmpinase pe Malko cu căldură şi participase la destinderea atmosferei în compania lui Mark Roll. Acesta din urmă ridică paharul cu şampanie Taittinger şi zise, euforic:

— Felicitări dumneavoastră şi lui Hawo! Aţi făcut o treabă formidabilă!

Ciocniră cu paharul de Pimm’s al lui „Wild Harry”, care mormăi:

— Mai sunt încă multe de făcut…

— Credeţi că acest Amin Osman Said îşi va ţine cu adevărat promisiunile? întrebă şeful staţiei CIA.

— Când a lucrat cu mine, îl întrerupse „Wild Harry”, a „livrat” întotdeauna… De mâine dimineaţă, trebuie să punem la punct un dispozitiv de recuperare împreună cu marina militară americană.

— Asta se va face prin CentCom din Bahrein, preciză Mark Roll. O să-i anunţ.

— Nu le veţi cere sprijinul pentru a contracara operaţiunile piraţilor, când vom avea elementele necesare? întrebă Malko. Flota a V-a este foarte prezentă în zonă.

— Este adevărat, recunoscu americanul, dar trebuie să discut mai întâi cu Langley…

— Nu aveţi nave de război la CIA, obiectă Malko.

Mark Roll zâmbi.

— Este adevărat, dar putem apela la „Blackwater”. Au poziţionată o navă în Djibouti, „Mac Arthur" şi o închiriază pentru a escorta nave comerciale. Au un elicopter şi vreo cincisprezece tipi foarte bine înarmaţi la bord.

— Este totuşi mai puţin eficace decât un portavion, obiectă Malko.

— Este adevărat, recunoscu Mark Roll, dar vă reamintesc că este vorba de o „covert operation” şi că Agenţia ar vrea să o deruleze singură, de la un cap la altul… în fine, Langley decide… De altfel, sunt uimit de datele oferite de acest Amin. A vorbit de un petrolier deturnat. Ce fel de atentat poţi comite cu un petrolier? Petrolul nu se aprinde suficient de uşor…

— Nu sunt expert, răspunse Malko, puţin cam agasat, dar cred că răspunsul la întrebarea dumneavoastră este: să aflăm ce pregătesc shebabii…

Mark Roll îşi băgă nasul în farfuria lui.

— Este adevărat! recunoscu el, dar sunteţi sigur că nu a inventat povestea doar pentru a fi ajutat să plece de acolo? Nu am încredere în aceşti somalezi.

Malko crezu că „Wild Harry” îi va sări la gât şefului staţiei.

— Amin şi-a asumat riscuri enorme pentru a ne ajuta! protestă el. Astăzi este urmărit din cauza noastră de familiile celor pe care noi i-am capturat cu ajutorul său, iar acum sunt la Guantanamo. Este un tip O.K. Garantez pentru el.

Din nou tăcere. Apăsătoare.

— O.K., concluzionă Mark Roll, vom vedea mâine dimineaţă. Probabil că sunteţi obosiţi.

Era puţin spus…

În faţa restaurantului, Malko sărută cast obrazul lui Hawo, care urcă în vechea 4x4 a lui „Wild Harry”, al cărei geam era tot blocat.

Mark Roll îl lăsă pe Malko la Serena, care zumzăia de muzică şi de animaţie. Barul era plin.

Malko se duse în cameră şi se dezbrăcă. Spera că Hawo îl va suna, dar nu se întâmplă nimic. Recreaţia se terminase. Nu mai avea decât să aştepte telefonul lui Amin Osman Said.

Dacă suna.

*

* *

Malko dormise până la ora zece. Mark Roll îl trezi.

— Avem întâlnire la ora patru, la birou, anunţă el. Până atunci, voi avea toate elementele.

Malko vru să îl sune pe „Wild Harry” ca să-l invite la masă, dar se simţea cam jenat. Şi nu prea îi era foame. Se duse până la piscină şi se întinse pe un şezlong aflat în mijlocul prostituatelor de serviciu, care îl sorbeau din priviri. Un *muzungu* singur şi fără a avea o vârstă canonică, era o pradă aleasă…

Maşina ambasadei SUA sosi la trei şi jumătate.

Malko reuşea cu greu să-şi alunge Mogadiscio din minte.

Mark Roll parcă s-ar fi îndopat cu amfetamine, atât de nervos părea. Şi nu era din cauza cafelei americane pe care o bea de-a lungul zilei.

— Vreţi veştile bune sau veştile rele? întrebă el imediat ce Malko luă loc în biroul lui.

— Veştile rele! zise Malko.

— Marina refuză categoric să coopereze trimiţând un elicopter după somalezi. Nu acţionează decât pentru indivizi căutaţi de FBI.

Primul duş de gheaţă.

— Deci, am mers acolo degeaba, concluzionă Malko.

— Aşteptaţi, îl temperă americanul, vom găsi cu siguranţă o soluţie împreună cu „Wild Harry”. În orice caz, am acordul kenyenilor pentru vizele necesare familiei Amin.

— Dacă nu putem să-i aducem… Aveţi şi alte veşti „bune”?

— Da. Aşa cum estimam, Langley nu vrea să amestece Marina în această „covert operation”.

— Aceasta nu va simplifica lucrurile…

— Am vorbit cu cei din „Blackwater”, răspunse Mark Roll. Sunt de acord să lucreze cu noi în această treabă. Vasul lor de patrulare, „Mac Arthur”, pleacă astăzi din Djibouti pentru a ajunge la Mombasa. Va fi acolo în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Ca să nu atragă atenţia somalezilor, nu va debarca pe nimeni.

— De ce să vină la Mombasa?

— Aceşti piraţi operează din Harardhere, aflat mult mai la sud faţă de Djibouti, însă mult mai aproape de aici.

— Este adevărat, recunoscu Malko, dar în cazul nostru nu este vorba de aducerea unei nave răpite într-un port somalez, ci de a se folosi de ea ca armă pentru comiterea unui atentat. Despre care nu ştim mai nimic… Pot să fie vizate Arabia Saudită, Yemenul, o navă de război din Oceanul Indian, un alt petrolier…

Mark Roll se ridică pentru a se aşeza în faţa unei hărţi mari a regiunii, care ocupa tot peretele.

— Plecând din Mombasa, zise el, „Mac Arthur” poate ajunge la intrarea în Golful Oman în cel mult treizeci şi şase de ore. Merge cu 35 de noduri. Or, dacă este vorba de un petrolier, va trece obligatoriu pe acolo, oricare ar fi ruta sa. În plus, ţin ca dumneavoastră să vă îmbarcaţi, la momentul potrivit, pe „Mac

Arthur” pentru a urmări această operaţiune până la final. Nu se pune problema să-i las pe cei din „Blackwater” să coordoneze acţiunea.

— Pentru moment, îl întrerupse Malko, nu este nici o operaţiune. Asta până nu vom găsi o cale de a-l scoate pe Amin.

— Am încercat să dau de Harry, făcu Mark Roll, dar a plecat cu prietena lui la Niery, pentru nişte treburi cu flori.

— Bine, concluzionă Malko, nu îmi rămâne decât să mă întorc la piscină pentru a aştepta apelul lui Amin. Şi să-i dau vestea cea „bună”.

Mark Roll tresări.

— Nu îl anunţaţi nimic! Ar fi bine…

Malko îi aruncă o privire glacială.

— … adică el ne comunică prin telefon informaţia, iar eu îl anunţ că, în cele din urmă, nu poate veni după el nimeni şi că îi vom trimite o scrisoare de scuze. Nu cred că este atât de prost.

— Vom găsi o soluţie, promise şeful staţiei CIA.

Avem ceva timp…

— Nu mult! avertiză Malko. Dacă Amin va suna, voi fi obligat să-i spun adevărul.

Vlăguit, Mark Roll îl conduse până la lift.

— Vom reuşi! jură el. Harry va avea cu siguranţă o idee…

Malko scutură din cap, încruntat.

— Dacă ratăm această operaţiune, este din cauza prostiei birocraţilor, zise el. Eu mi-am luat angajamentul faţă de Amin.

Îi venea să vomite.

*

* *

De douăzeci şi patru de ore, Amin Osman Said se afla la Harardhere, la aproape o sută de kilometri de Hobyo, unde shebabii îşi stabiliseră cartierul general, în legătură cu piraţii. Oamenii lui Robow veniseră să-l caute la benzinărie cu o maşină 4x4, pentru a-l aduce până acolo. Dispunea de o cameră în clădirea în care se afla grupa de protecţie a lui Robow. Avantaj: era mult mai confortabil decât sacul de dormit. Inconvenientul: era urmărit îndeaproape de shebabii suspicioşi, care formau garda apropiată a şefului islamic. Nu pentru că nu aveau încredere în el, ci pentru că se fereau de toată lumea.

Un tânăr shebab intră în camera lui, aducând un bol cu lapte de cămilă şi o farfurie cu orez.

— Cum îţi mai este genunchiul, fratele meu? întrebă el

afectuos.

— Sufăr mult. Trebuie să merg să mă îngrijesc în Kenya.

Celălalt îl privi, intrigat.

— Cum vei ajunge până acolo?

Amin nu se lăsă. De la sosirea sa la Harardhere, realizase că planul stabilit cu prietenul lui „Wild Harry" era imposibil de pus în aplicare. Nici vorbă să fixeze un punct de întâlnire cu un elicopter american la Harardhere. Aşa că, găsise altă soluţie.

— Verii mei din Hobyo, explică el, pleacă la pescuit în fiecare zi. Apoi, îşi vor vinde peştele la Mombasa. Cred că vor accepta să mă ducă până acolo.

— Apoi ce vei face?

— Am o verişoară care are un magazin la Mombasa. Mă va ajuta. Poţi să-l întrebi pe şeicul Robow cât timp mai are nevoie de mine?

— O să întreb, frate, promise militantul shebab.

Se întoarse după trei ore pentru a anunţa:

— Şeicul Robow este de acord cu dorinţa ta de a te îngriji în Kenya. Aici, nu putem să facem nimic pentru tine. A zis că în maximum două sau trei zile vom lua legătura cu fratele nostru din Bahrein. Apoi, vei putea pleca. Te vom duce la Hobyo.

— Allah şi Profetul să-l binecuvânteze pe şeicul Robow, făcu Amin.

— *Allah ou Akbar,* zise tânărul shebab, înainte de a ieşi.

Rămas singur. Amin Osman Said începu să se gândească. Dacă nava pe care plănuiau să o atace shebabii pleca din Bahrein, era probabil un petrolier. La fel ca acela „răpit" de o altă echipă cu cele două milioane de barili, în plin Ocean Indian.

Era ciudat. Dacă shebabii voiau să comită un atentat cu un petrolier, aveau unul deja. De ce să mai atace un altul?

Încetă să se mai gândească, invadat de o durere ascuţită. Neîndemânatic, încercă să-şi maseze genunchiul, gândindu-se la familia sa aflată la Baidoa.

Rugându-se ca prietenii săi din Nairobi să-l ajute să-i aducă la el.

*

* *

Malko se învârtea ca un leu în cuşcă, între Serena, ambasada americană şi rarele buticuri din centrul oraşului. Două zile de inactivitate totală, cu excepţia piscinei. „Wild Harry" şi Hawo nu se întorseseră încă. Mark Roll suna în fiecare oră pentru a afla

noutăţi. „Mac Arthur”, vasul de patrulare al „Blackwater”, ajunsese din Djibouti şi ancorase în faţa noului port din Mombasa. Nu mai lipsea decât esenţialul: informaţia lui Amin.

Malko nu îndrăznea să-l sune. Trebuia să aştepte şi să se roage... Tresări: o liană lungă, neagră, tocmai se instala pe şezlongul alăturat. O fermecătoare prostituată în costum din două piese de culoare fucsia, cu picioare lungi, un bust bine refăcut şi o privire lipicioasă.

— *Jambo!* Eşti singur, *Bwana*? întrebă ea.

— Da.

— Pari obosit. Nu vrei să te masez?

Malko zâmbi, gândindu-se la genul de masaj practicat.

— Aici?

— Oh, nu, *Bwana,* ştiu că ai o cameră foarte frumoasă. Pot să vin cu tine.

Se întorsese spre el, plină de senzualitate Magia Africii şi o privire supusă şi provocatoare.

Aproape că era gata să accepte oferta acestei Miss Sida... Soneria telefonului îl smulse din scurta reverie. Nu apărea nici un număr. Răspunse.

— Mister Malko?

Adrenalina aproape că îl sufocă.

— *Yes.*

— Sunt Amin. Nu mai am credit aproape deloc. Puteţi să mă sunaţi în două ore, exact. Două ore.

Discretă, prostituata se îndepărtase cu un legănat languros.

— Două ore, repetă Malko. *No problem.*

Gata! Acum îi mai rămânea să-i spună adevărul tânărului somalez. Îl sună pe Mark Roll.

Şeful staţiei explodă de bucurie.

— Fantastic! Tocmai am dat de Harry. S-a întors până la urmă. Îl anunţ.

„Wild Harry” îl sună zece minute mai târziu, cu o voce obosită.

— Sunt frânt! zise el. Patru sute de kilometri de drum de dimineaţă. O trimit pe Hawo.

— Ce o să-i spunem lui Amin?

— Adevărul, replică bătrânul american. Trebuie întotdeauna să spui adevărul. Vom găsi o soluţie.

*

* *

Hawo ciocăni la uşa camerei lui Malko la şase fără un sfert. Cu

trăsăturile obosite, privirea stinsă, în pantaloni şi tunică lungă, maro.

— Harry a adormit ca un urs, zise ea. Am crezut că nu mai ajungem niciodată.

Malko o puse la curent.

— O să-i spunem să meargă la Baidoa, zise somaleza. De acolo, sunt zboruri spre Nairobi şi Addis Abeba, în Etiopia. Altfel, ar trebui să-i putem trimite un avion de aici. Mi-e sete, aveţi ceva de băut?

Malko luă un suc de mango din minibar, iar ea îl bău cu poftă. Părea detaşată, ca şi cum abia se cunoşteau. Când puse jos paharul gol, nu se putu abţine să nu se apropie de ea şi să-şi treacă un braţ în jurul taliei; miracol, nici nu încercă să se retragă, ba chiar se sprijini de Malko. Privirea i se schimbase.

— Mă simt murdară. Sunt frântă, zise ea în şoaptă.

Malko se uită la ceasul Breitling. Şase fix.

— Trebuie să-l sun pe Amin, zise el.

Fu nevoit să formeze de cinci ori numărul până să obţină legătura. Tânărul somalez răspunse într-o fracţiune de secundă, cu o voce încordată.

— Trebuie să ne schimbăm planurile, făcu el, sunt prea atent supravegheat. Voi veni cu nişte veri de-ai mei care sunt pescari. Mă vor lăsa la Mombasa.

— Când?

— Nu ştiu încă, foarte curând, cred.

— Cum voi da de tine? întrebă Malko.

— Am o verişoară la Mombasa. Se numeşte Lui. Iată telefonul ei: 0733 6573961. Imediat ce voi sosi, va fi anunţată. Înainte de toate, nu mă mai sunaţi. Acum, este ora de rugăciune, sunt singur.

Închisese. Brutal. Malko îi transmise mesajul lui Hawo care părea uşurată.

— Este bine că vine în acest mod, concluzionă ea.

Privirile lor se întâlniră.

— O să fac un duş, zise Hawo.

— Bună idee.

Într-o clipă, o dezbrăcă de tunica lungă. Apoi de sutien. Apăru cu bustul gol, sânii tari, doar în pantaloni. Încet, fără măcar să-i dea jos pantalonii, Malko o trase până la duş şi intră împreună cu ea.

Hawo închise ochii în timp ce el îi masa sânii excitaţi, ca

pentru a elimina oboseala. Apoi, îi dădu jos pantalonul ud, chilotul şi se lipi de tânără, sub jetul de apă caldă. Fără nici un cuvânt, tresări când el o penetră, în picioare în spatele ei şi trebui să se ţină de duş pentru a nu cădea.

CAPITOLUL XXI

Malko avea impresia că retrăieşte un episod din viaţă. Avionul Boeing 737 al Kenyan Airways tocmai decola de la Nairobi, cu destinaţia Mombasa, ca în urmă cu zece zile. Acelaşi orar, aceeaşi destinaţie, doar că femeia aşezată lângă el nu mai era blonda Anna Litz, ci Hawo, partenera lui „Wild Harry”. De altfel, chiar bătrânul american o adusese la aeroport, făcându-l pe Malko să se simtă jenat.

În urma conversaţiei cu Amin Osman Said, hotărâse că, într-o primă fază, Malko se va duce la Mombasa pentru a intra în legătură cu cei din „Blackwater”, însoţit de Hawo, care va lua legătura cu verişoara lui Amin Osman Said. Ceea ce ar fi mai discret. „Wild Harry” urma să ajungă mai târziu, pentru a-l aştepta pe Amin. Prudent, se interesaseră de Hadj Aidid Ziwani şi aflaseră că miliardarul, care încercase să-l asasineze pe Malko la Mogadiscio, se afla în Dubai. Pentru moment, nu risca deci să le strice planurile.

— La ce hotel mergem? întrebă Hawo pe un ton neutru.

Între două episoade de îmbrăţişări, se comporta ca o simplă colegă de serviciu…

— La Serena Beach, zise Malko, este ceva mai departe, dar la Mombasa nu este nimic.

Nu mai schimbară nici un cuvânt până la aterizarea pe aeroportul din Mombasa. Maşina hotelului îi aştepta şi regăsiră căldura din Mogadiscio. Hawo nu făcu nici un comentariu când se instală în apartamentul de două camere.

— Sunaţi-o pe această Lui, o sfătui Malko. Să stabilim legătura.

Hawo se conformă. Conversaţia fu scurtă, iar când închise, Hawo zise:

— Am anunţat-o că l-am văzut pe vărul ei la Mogadiscio şi că voiam să-i aduc veşti. Mi-a zis să trec mâine pe la buticul ei, în strada Mzizima, la numărul 29.

O problemă rezolvată.

Merseră să ia cina la restaurantul situat pe plajă, mai puţin

sinistru decât cel de la piscină. Şi, când se întoarseră la cabană, Hawo îi ură, pur şi simplu, „bună seara” înainte de a se duce în cameră.

*

* *

Hawo plecase singură la Mombasa să ia legătura cu Lui. Malko formă numărul dat de Mark Roll pentru a da de conducătorul „Blackwater” care trebuia să se afle deja la Mombasa.

Îi răspunse imediat o voce cu un puternic accent sud-african.

— *This is Malcolm?*[74] întrebă Malko.

— *Speaking*[75]*.*

— *My name is Malko. We are supposed to meet!*[76]

— *Right,* confirmă conducătorul „Blackwater”. Am ancorat în Kilindini Harbor.

— OK, zise Malko. Coborâţi pe uscat, luaţi un taxi şi veniţi la Serena Beach Hotel. Întrebaţi de cabana 43.

Dispozitivul CIA se punea în mişcare. Dacă Amin Osman Said nu reuşea să scape din Somalia, puteau să aibă şi un portavion, tot degeaba.

Hawo reapăru o jumătate de oră mai târziu.

— S-a rezolvat! anunţă ea. Am întâlnit-o pe Lui, are un butic de suvenire în cartierul somalez. Amin, vărul ei, chiar i-a spus că va încerca să vină, dar încă nu ştie nimic precis. I-am dat numărul meu de telefon pentru a mă anunţa imediat ce va avea noutăţi.

— Bravo! aprobă Malko. Eu îi aştept pe cei din „Blackwater”.

Hawo se strâmbă.

— Nu aveţi nevoie de mine. Mă duc la piscină.

Ieşi din cameră într-un costum din două piese negru, foarte provocator. Degeaba, telefonul suna deja. Era de la recepţie.

*

* *

Erau doi. Unul, alb, foarte musculos, cu zece centimetri mai înalt decât Malko. Celălalt, se întreba din ce rasă aparţinea. Semăna cu Hulk, uriaşul verde din benzile desenate. Negru, puţin peste doi metri, umeri mulaţi într-un tricou de un alb imaculat, fruntea joasă, mâini ca nişte cazmale şi tot aşa.

---

[74] Malcolm la telefon?

[75] Da.

[76] Mă numesc Malko. Trebuie să ne întâlnim.

— El este Mike, anunţă Malcolm. Secundul meu. Vine din Capetown şi este un luptător formidabil.

Se instalaseră în micul bar care domina piscina. Puţinii clienţi ai hotelului prezenţi îi priveau, uimiţi. Nu prea păreau genul clasic de clienţi.

Pentru mai multă discreţie, se duseră pe peluza care cobora până la plajă. La fiecare pas, Malko se întreba dacă Mike nu se va distra smulgând un cocotier din pământ, doar de amuzament.

Cu faţa spre Oceanul Indian, Malko începu să se intereseze:

— Câţi oameni aveţi la bord?

— Cincisprezece. Plus cei doi piloţi ai elicopterului.

— De ce armament dispuneţi?

— Două tunuri cu tragere rapidă Gatling, RPG 7, iar elicopterul are rachete „Hellfire”. Patru.

— De unde aveţi toate astea?

— Eram în Irak înainte… Ce aşteptaţi de la noi?

Malko le explică principiul operaţiunii. Imediat ar lua în vizor nava urmărită de piraţi, ar trebui să-i intercepteze pe aceştia din urmă şi să-i distrugă, înainte de a putea urca la bordul vasului.

— Singura modalitate de a reuşi, concluzionă Malcolm, este să ne menţinem în siajul navei-ţintă şi să intervenim când se trece la asalt. Cu elicopterul, este realizabil. Doar că nu vom avea mult timp la dispoziţie…

— Vasele piraţilor vor pleca de pe o „navă-mamă”, obiectă Malko. Nu ar fi mai simplu să atacăm această navă înainte de a trimite piraţii la atac?

— *Sure!* recunoscu Malcolm. Doar că, atât timp cât nu lansează şalupele de atac, „nava-mamă” seamănă cu orice alt cargou. Aparent, nu posedă armament. Trebuie deci să aşteptăm să înceapă execuţia. În plus, trebuie să rămânem retraşi până în ultimul moment. Piraţii sunt suspicioşi: dacă ne văd, vor face cale întoarsă… Trebuie deci să intervenim în ultimul moment. Totul se va derula într-o jumătate de oră, cel mult. Numai să fie marea calmă.

— Nu vă pot repera prin intermediul AIS?

— Al nostru va fi oprit.

Nu era simplu deloc.

— Aştept să aflu numele navei şi portul de apartenenţă cu puţin înaintea plecării acesteia, explică Malko. Cred că va veni din Golful Persic. Cât timp faceţi de la Mombasa pentru a o prelua odată ce va intra în Oceanul Indian?

Malcolm se gândi rapid.

— Noi navigăm cu 35 de noduri, zise el. Avem 3700 de kilometri autonomie. Suntem pregătiţi să ajungem la timp. Tot echipajul este la bord. Ne trebuie o zi şi jumătate pentru a traversa Oceanul Indian. Cel mult. Malko îşi făcea calculele şi nu era îmbucurător.

Dacă „nava-mamă" se afla deja la ieşirea din Golful Persic, ar avea timp să lanseze atacul cu mult înainte ca „Mac Arthur" să ajungă în zonă.

În ciuda reticenţelor CIA, era posibil să fie nevoit să apeleze la flota a V-a americană. Cu condiţia să aibă nave disponibile în zonă.

Deodată, îşi dădu seama că „Hulk" era gata să-şi frângă maxilarul, cu privirea fixă. Urmări privirea şi o descoperi pe Hawo, care urca dinspre plajă, mergând spre ei cu paşi legănaţi. Cu lumina care bătea din faţa lor, părea goală.

Lui „Hulk" îi ieşiră ochii din orbite când ea se aplecă spre Malko, ceea ce îi permise să admire cea mai mare parte a sânilor şi zise cu voce blândă:

— Mă duc la cabană.

Se îndepărtă şi crezu că „Hulk" era gata să decoleze de pe scaun pentru a o prinde.

— O.K., concluzionă el, voi raporta. Vă sun înapoi imediat.

Interceptarea piraţilor nu avea să fie o acţiune plăcută.

*

* *

Amin Osman Said fu smuls din toropeală de uşa care se deschise brutal. Mohammad, tânărul shebab care se ocupa de el, tocmai intra în cameră, vizibil foarte excitat, îi întinse lui Amin telefonul pe care îl avea în mână şi zise:

— Repede, fratele meu! Este prietenul nostru din Bahrein. Dă-i codul.

— Codul? Ce cod?

Ameţit de durere, Amin nu rezista decât mestecând *khat* toată ziua. Singurul medicament disponibil la Harardhere. Nu se mai mişca din pat.

— *Wadajir,* zise Mohammad. Spune-i că eşti *Wadajir.*

Amin Osman Said luă aparatul şi zise codul.

Imediat, interlocutorul anunţă într-o engleză proastă:

— Nava se numeşte „Venus Star". Sub pavilion liberian. Este foarte mare, cu un echipaj de 26 de oameni. Trebuie să vină din

Bahrein în patruzeci şi opt de ore, cu destinaţia Rotterdam, trecând pe la Capul Bunei Speranţe. Este prea mare pentru a trece prin canalul Suez. Navighează cu 14 noduri. Ai înţeles? Repetă.

Amin Osman Said repetă cu voce tare, accentuând fiecare cuvânt. În faţa lui, Mohammad era atât de excitat, încât dansa literalmente de bucurie.

Deodată, comunicaţia se întrerupse şi Amin Osman Said îi întinse telefonul lui Mohammad înainte de a cădea din nou pe patul său. Tânărul shebab ieşise deja din cameră.

Gândindu-se mai bine, Amin îşi zise că poate calvarul său urma să ia sfârşit. De acum, shebabii nu mai aveau nici un motiv să-l reţină. Urma, în fine să se trateze într-un adevărat spital unde nu trebuia să aducă medicamente... Nici nu se gândea măcar, în această secundă, la preţioasa informaţie pe care ar fi trebuit s-o transmită americanilor, atât de mult suferea.

*

* *

Micul grup de shebabi din jurul şeicului Robow stătea aplecat peste o mare hartă a Oceanului Indian şi a Golfului Persic pe care o scoseseră din ascunzătoare. De fapt, pe acest document erau indicate zonele de lucru ale „navelor-mamă" ce aparţineau piraţilor. Zi după zi, prin intermediul unui radio şi al telefoanelor prin satelit, le urmăreau poziţionarea.

Una anume îi interesa: „Buruh Ocean", care urma să execute operaţiunea mixtă piraţi-shebabi. În acest moment, se învârtea în cerc în Oceanul Indian, la latitudinea Maldivelor, la aproape 1100 kilometri de coasta somaleză. Trăgând după ea cele două bărci de asalt dotate cu motoare de 75 de cai putere, care le permiteau să atingă 30 de noduri.

Şeicul Robow se aplecă peste hartă, punând degetul arătător pe un punct foarte aproape de Arabia Saudită: portul Manama, din insula Bahrein. În mijlocul Golfului Persic, la jumătatea drumului între Kuweit şi strâmtoarea Ormuz.

Venind dinspre Manama, Venus Star era probabil plină şi mai avea aproape 555 de kilometri până la strâmtoarea Ormuz. După ce o va trece, o va lua apoi spre sud, la mare distanţă de coastele africane, pentru a ocoli Madagascar, apoi spre Africa de Sud.

Nu mai rămânea decât să calculeze cursul şi să transmită elementele piraţilor care aşteptau să o intercepteze. Atât timp

cât se afla în interiorul Golfului Persic, nu aveau nimic de făcut: navele de război americane, saudite, iraniene, patrulau acolo. Apoi, zona era încă infestată de inamici, din cauza americanilor care supravegheau atent coastele iraniene.

După aceea, era mai bine. Task Force 150 se afla mult mai la nord, spre Aden şi doar câteva unităţi mari patrulau această zonă a Oceanului Indian, verificând navele care li se păreau suspecte. Doar că zona era imensă şi, fără informaţii precise, nu erau deloc periculoase pentru piraţi. Şeicul Robow se ridică, cu privirea strălucind.

— *Insh'Allah,* zise el, vom servi cauza lui Allah, Atotputernicul şi Milostivul. Şi pe a shebabilor, pe care nimeni nu îi lua în serios, decimaţi de tancurile etiopiene, obligaţi să fugă din oraşe. Urmau să-şi ia revanşa.

Mohammad se aplecă spre şeful său.

— Fratele Amin suferă mult. Poate să se ducă la clanul său din Hobyo? Trebuie să-l transporte la Mombasa.

— Da, aprobă şeicul. Avem toate informaţiile necesare.

*

* *

Faţa lui Amin Osman Said era acoperită de sudoare când Mohammad se întoarse la el. Când tânărul somalez deschise ochii, Mohammad realiză în ce măsură suferă.

— Şeicul este de acord să pleci, zise el.

— Trebuie să mă transporte cineva la Hobyo, şopti Amin.

Hobyo se afla la trei ore de mers pe şosea de Harardhere, pe un drum teribil de prost, dar nu avea altă cale de a ajunge. Amin Osman Said îşi zise că drumul avea să fie un adevărat supliciu.

Ultima încercare.

— Vei pleca mâine dimineaţă, anunţă Mohammad.

Amin ridică spre el o faţă răvăşită de durere.

— Mi-e rău, frate, nu pot pleca astăzi? Nu mai rezist.

— O să văd dacă este vreo maşină să te ducă, promise militantul shebab, ieşind din cameră.

De la Hobyo la Mombasa erau aproape 750 de kilometri. Vasele de pescuit navigau cu maximum 12 noduri. Aceasta însemna peste treizeci de ore de drum.

*

* *

Malko băgă cheia în încuietoarea cabanei.

După plecarea celor din „Blackwater”, avusese o lungă discuţie telefonică criptată cu Mark Roll, explicându-i dificultăţile planului lor. Era mai prudent: imediat ce vor obţine informaţia esenţială, o vor transmite Marinei SUA. Flota a V-a avea mijloace de intervenţie infinit superioare celor deţinute de CIA.

Şeful staţiei sărise până în tavan.

— Niciodată! Este o acţiune pe care o organizăm noi. O vom duce până la capăt.

— Şi dacă va duce la o catastrofa, din cauza timpului prea scurt?

— Dumneavoastră să aveţi grijă să nu se întâmple asta! tranşase Mark Roll.

*

* *

Vasul „dhow” plecase din Hobyo odată cu mareea. Cap sud. O mică ambarcaţiune de doisprezece metri, utilizată pentru pescuit. Şase oameni în echipaj. Amin Osman Said fusese instalat pe o prelată, în spate, lângă cârmaci, cu apă, khat şi orez. Trepidaţiile motorului diesel păreau să se repercuteze direct în genunchiul său. Din fericire, marea era calmă, iar hula suportabilă. Nici un pavilion, un singur bec de semnalizare în vârful catargului, nici un nume, nici port de bază. Echipajul dormea, cu excepţia cârmaciului.

La vreo 55 de kilometri de coasta somaleză, ghidându-se după GPS, invizibili pe radar, nu riscau nici o interceptare.

Sosirea la Mombasa nu ridica nici o problemă..

În fiecare zi, sau aproape, „dhows” similare ajungeau pentru a-şi vinde peştele, întorcându-se apoi cu mărfuri de contrabandă. Pentru câteva sute de şilingi kenyeni, vameşii închideau ochii.

Amin Osman Said sfârşi prin a adormi, ameţit de *khat* şi legănat de hulă.

Mohammad tocmai curăţa camera care fusese ocupată de Amin Osman Said, când zări un telefon mobil căzut pe jos. Aparent, era al tânărului interpret somalez. Îl luă şi, maşinal, îl porni.

Se afişă imediat un număr. Începând cu (214), prefixul Kenyei. Un telefon mobil. Intrigat, Mohammad vru să apeleze, dar decise să-l ducă şefului său.

Şeicul Robow îl ascultă atent, luă telefonul şi vizualiză numerele. Nu erau decât două. Amândouă kenyene. Aceasta îl intrigă, apoi îşi zise că era vorba cu siguranţă de verişoara

tânărului Amin.

Va suna pe cineva pentru a verifica.

CAPITOLUL XXII

O briză caldă făcea să foşnească cocotierii care umbreau marea peluză, spre Oceanul Indian; majoritatea clienţilor de la Serena Beach Hotel se zbenguiau în piscină sau explorau plaja. Un vas cu fundul transparent îi ducea pe câţiva turişti interesaţi să exploreze ceea ce mai rămăsese din corali.

Tineri africani se jucau zgomotos stropindu-se cu apă.

Idilic.

Malko nu reuşea să se deconecteze. Desigur, dispozitivul CIA era pregătit şi, în ce privea Mogadiscio, nimic nu indica vreo problemă. Doar că această aşteptare era epuizantă. În plus, Malko urma să ducă pe umeri toată greutatea operaţiunii, din cauza încăpăţânării CIA de a nu vrea să colaboreze cu Marina SUA, ceea ce sporea riscurile, de care va fi responsabil… Pentru a-şi alunga neliniştea, se întoarse spre Hawo, întinsă pe şezlongul alăturat.

— Ce ar fi să o mai sunaţi pe Lui? Poate are noutăţi…

— De ce nu… Voi aştepta până la prânz.

Telefonul lui Malko sună, dar se opri imediat.

Apoi de încă două ori. Intrigat, îl luă. Nu se afişa nici un număr pe ecran. Totuşi, începu să sune din nou. De această dată, Malko răspunse. Mai întâi nu auzi decât zgomotul de fond.

— *Who is calling?*[77] întrebă el.

Un răspuns neinteligibil, într-o limbă necunoscută. Deodată, realiză că apelul venea probabil de la Mogadiscio.

— Amin, zise el, sunt Mister Malko, vorbiţi.

Apelul se termină. Nu îndrăznea să-l sune înapoi pe somalez. Ce însemna acest apel ciudat?

Nu recunoscuse vocea lui Amin Osman Said.

Înainte de momentul stabilit, Hawo o sună pe Lui, verişoara tânărului somalez. Când închise, părea îngrijorată.

— Lui tocmai a primit un apel din Mogadiscio, zise ea. Cineva care voia să-i verifice numărul.

— Atât?

[77] Cine este?

— Nu, respectivul i-a zis că Amin a plecat din Mogadiscio pe mare.

— Când?

— Nu a precizat.

— Voi anunţa la Nairobi imediat. În cel mai rău caz. Amin va fi acolo în patruzeci şi opt de ore.

În fine, lucrurile se mişcau.

— Poate că un prieten al lui Amin m-a sunat mai devreme, conchise Malko, pentru a mă anunţa de plecarea lui.

— Este posibil, admise Hawo, dar este ciudat că a sunat-o şi pe verişoara lui. Sper că acolo nu bănuieşte nimeni nimic.

*

* *

Pwani Shimba tocmai îşi lua ceaiul de dimineaţă cu pesmeţi, în odăiţa din spatele modestului său birou de pe bulevardul Kaounda, pregătind o expediţie, când auzi un ciocănit la uşă. Strigă să intre şi o siluetă slabă se strecură în mica încăpere.

Un somalez înalt, în robă albă, cu un capişon pe cap, barba bine îngrijită, ochelari cu montură aurie.

Pwani Shimba se ridică dintr-un salt, răsturnând ceaşca de ceai pe acte şi îl sărută de trei ori pe vizitatorul său. Aproape cu umilinţă.

Acesta, Ibrahim Ahmed Nur, locuia la moscheea Bohra, cea mai frumoasă din cartierul somalez, deşi nu ocupa nici un post oficial.

— Allah Atotputernicul şi Milostivul să te apere, frate, zise Pwani Shimba. Ţi-e foame? Ţi-e sete?

— Am venit doar să te vizitez, îl linişti Ibrahim Ahmed Nur. Poate că mă poţi ajuta?

— *Insh'Allah,* voi face tot ceea îmi stă în putere, îl asigură Pwani Shimba.

Nu îi putea refuza nimic acestui om.

Când, în urmă cu mulţi ani, Pwani Shimba plecase să lucreze la Sharjah, în Emiratele Arabe Unite, era sărac. Foarte sărac, trebuind să împrumute de la familia sa bani pentru drum. Kenyan, nu era musulman, ci animist şi nu prea îl interesa religia. La Sharjah, viaţa nu fusese uşoară: tratat ca un sclav, plătit prost, reuşea totuşi să pună ceva bani deoparte pentru a-i înapoia familiei. Până într-o zi, în care unul din angajatorii săi – un musulman – l-a întrebat de ce nu se converteşte la Islam.

Pentru a-şi îmbunătăţi viaţa, Pwani Shimba ar fi făcut orice.

Angajatorul lui îl dusese la marea moschee din Sharjah, unde făcuse cunoştinţă cu un mollah plăcut ca mierea, care îl luă sub protecţia sa.

Puţin câte puţin, se iniţiase în Coran, se obişnuise să vină să se roage periodic şi să se amestece printre ceilalţi musulmani. A fost primit cu braţele deschise. Îşi găsise o nouă familie. Şi, ca prin minune, soarta i se îmbunătăţise: era mai bine plătit, era respectat, nu mai era tratat ca un câine. După zece ani, se integrase în comunitate. Şi acumulase ceva bani.

Când îi împărtăşise mentorului său dorinţa de a se întoarce în ţara sa, acesta din urmă l-a întrebat ce credea că va face.

— Transport, răspunsese Pwani Shimba. Aş vrea să-mi cumpăr un camion.

— Ai bani?

Kenyanul recunoscu că nu avea destui. Mentorul său îl încurajase totuşi.

— Eşti un bun musulman, de acum şi trebuie să ne întrajutorăm. Este voinţa lui Dumnezeu. Când te vei întoarce la tine acasă, la Mombasa, îţi voi da o scrisoare pentru unul din fraţii noştri, Ibrahim Ahmed Nur. Îl vei găsi la moscheea Bohra.

Pwani Shimba îi urmase sfatul şi, efectiv, Ibrahim Ahmed Nur îl primise ca un „frate”. Graţie unui împrumut fără dobândă, conform codului islamic, a putut să-şi cumpere imediat două camioane.

Astăzi, avea zece camioane şi era aproape un om bogat. Fervoarea sa religioasă se mai răcise, dar menţinea în continuare legături strânse cu binefăcătorul său. La rândul lui, a fost în măsură să înapoieze serviciul. Într-o zi, sub jurământul păstrării secretului, Ibrahim Ahmed Nur îi mărturisise că se află în legătură cu grupurile de islamişti somalezi şi că îi ajuta în măsura posibilităţilor. Aceştia aveau nevoie de arme şi de muniţie. Mai ales de muniţie... Astfel, Pwani Shimba înfiinţase o mică reţea care cumpăra de la militarii kenyeni muniţiile de care nu se foloseau. Graţie camioanelor sale, le transporta uşor la Mombasa unde „dhows” venite din Somalia le preluau.

Pe lângă recunoştinţa binefăcătorului său, aceste operaţiuni îi aduceau şi un mic beneficiu.

Tocmai livrase aproape două tone de muniţie pentru AK 47. Crezând că vizitatorul său venea să-i mai ceară altele, îl avertiză imediat:

— Frate Ibrahim, nu voi avea nimic până peste cincisprezece

zile. Poate doar obuze de mortier…

Ibrahim Ahmed Nur dădu la o parte obuzele de mortier cu un gest dezinvolt.

— Am nevoie de tine pentru altceva.

Îi explică problema. Un tânăr somalez, al cărui nume i-l dădu, urma să sosească la Mombasa. Aici va veni la verişoara lui care are un butic de suvenire în strada Mzizima. Ibrahim Ahmed Nur dorea ca acest bărbat să fie supravegheat de la sosirea sa.

Era bănuit de legături cu inamicii Islamului. Legături pe care trebuia să le oprească în orice mod. În ipoteza în care era văzut apropiindu-se de un străin, trebuia acţionat fără ezitare. Ibrahim Ahmed Nur vorbea pe un ton blând, lent, dar grăbit.

Pwani Shimba notase totul.

Cu mâna în dreptul inimii, îşi asigură binefăcătorul:

— Frate Ibrahim, mergi în pace. Voi pune să fie supravegheat atent acest om. Şi, *Insh'Allah*, voi face tot ce este necesar.

Ibrahim Ahmed Nur se ridică, îl îmbrăţişă pe Pwani Shimba şi îl sărută de trei ori, apoi ieşi din birou. Liniştit.

Transportatorul era un bun musulman, pe care se putea conta. Cum nu avea inima rea, dorea ca prietenii săi shebabi din Harardhere să fi bănuit greşit. Amin, acest somalez, era musulman şi el şi doar duşmanii lui Dumnezeu meritau blesteme.

*

* *

Lui se trezise la patru dimineaţa, astfel încât să fie, de la deschidere, în piaţa de peşte din strada Mzizima. După calculele ei, vasul tip „dhow" cu care venea vărul ei trebuia să ajungă în mod normal în zorii zilei.

Urmă poteca pietroasă care şerpuia de-a lungul apei, pentru a ajunge la promontoriul de unde se vedeau vasele care intrau în braţul de mare ce forma vechiul port din Mombasa. Se aşează, neliniştită, rugându-se la Dumnezeu pentru ca totul să se termine bine.

Deodată, inima îi bătu mai tare: un „dhow" tocmai apărea la intrarea în braţul de mare, în faţa Four Seasons, hotelul abandonat. Înainta cu şapte sau opt noduri şi avu nevoie de ceva timp pentru a ancora aproape de mal, în faţa rampei care ducea la piaţa de peşte. Abia amarat, pescarii începură să descarce lăzile cu peşte.

Lui se precipită pentru a ajunge la mica piaţă de peşte, fără să mai simtă mirosul pătrunzător, având ochi doar pentru un grup

care înainta uşor fie pasarela din scânduri care lega vasul de chei: doi bărbaţi îl sprijineau pe un al treilea, care se vedea că nu poate merge bine.

Scoase un ţipăt şi alergă.

— Amin!

Amin Osman Said ridică privirea şi schiţă un zâmbet în barba zburlită. Trăsăturile îi erau obosite, privirea pierdută. Fiecare pas îi smulgea o grimasă de suferinţă. Lui îl dădu la o parte pe unul dintre cei doi bărbaţi şi îi luă locul. Cum nu avea maşină, plănuise să ia un taxi. Erau mereu în zonă, în faţa pieţei de peşte.

— Mă întorc! zise ea.

Plecă alergând şi, după zece minute, reveni cu un taxi galben care se opri pe strada îngustă. După ce mulţumi echipajului, demarară. Amin Osman Said părea să moţăie. Ea nu se linişti decât după ce îl aşeză în propriul ei pat. Mirosea a mare, peşte, motorină. Ca pe un copil, îl dezbrăcă, lăsându-l doar în chiloţi, după ce îşi ceru iertare faţă de Dumnezeu pentru că atingea un bărbat gol. Totuşi, nici un gând impur nu o traversa: era vărul ei. Văzând pansamentul gros care îi înfăşură genunchiul drept, îi veni să plângă. Când îl atinse, Amin scoase un ţipăt de durere.

Se duse să aducă apă şi pesmeţi de mălai. Bău, dar nu mâncă.

Moţăia şi Lui aşteptă respectuos să se trezească pentru a afla ce intenţiona să facă. Va avea destul timp să-i vorbească de Hawo, femeia care voia să-l vadă imediat ce va sosi.

*
* *
*
* *

Khamis Makame, bărbatul ales de Pwani Shimba pentru a-l supraveghea pe Amin, urmărise taxiul alergând până la casa lui Lui, în strada Mzizima. Apoi, se instalase în faţă, în ruinele unei case distruse, de unde putea supraveghea intrarea.

Pistoletul gros automatic pe care îl băgase pe sub cămaşă îi apăsa pe stomac. Şeful lui îi promisese 10 000 de şilingi dacă se folosea de el. O sumă considerabilă pentru acest biet amărât venit din nordul deşertic al Kenyei pentru a găsi de lucru prin zonă. Deşi nu nutrea nici un sentiment ostil faţă de tânărul rănit, îşi dorea totuşi să se folosească de urma sa, ceea ce i-ar fi permis să trimită bani soţiei sale, rămasă la Isiolo.

*

* *

Amin Osman Said tocmai se trezise. Mai bău puţin, cu poftă, apoi începu să mestece *khat* pentru a uita de durerea de la genunchi. Aşezată lângă pat.

Lui îl privea cu tandreţe.

— Ce vrei să faci? îl întrebă ea. Trebuie să te tratez. Vrei să te duc la spital?

Tânărul scutură din cap.

— Nu, nu aici. Trebuie să merg la Nairobi. A întrebat cineva de mine?

— Da, o femeie, Hawo. Se pare că te-a mai întâlnit acolo, aşa este?

— Aşa este, confirmă Amin.

Răsuflă uşurată. Americanii îşi ţineau promisiunea. Curând, va fi tratat, ajutat şi îşi va aduce şi familia. Se ridică şi îi zise lui Lui:

— Aş vrea să o suni pe această femeie. Spune-i că aş vrea să ne întâlnim la intrarea în portul Kilindini, imediat ce se va putea.

— De ce atât de departe? Este de cealaltă parte a oraşului, obiectă Lui. Trebuia să vină să te caute aici…

Amin scutură din cap.

— Nu. Trebuie să mă întâlnesc cu un *muzungu* şi nu vreau să se ştie. Aici, în cartier, toată lumea ar afla. Fă ce-ţi spun.

Lui nu insistă. O femeie nu se amestecă în treburile bărbaţilor.

— Voi face cum zici, zise ea. Acum, odihneşte-te.

*

* *

— A sosit. Este la verişoara sa, Lui, anunţă Hawo, lăsând telefonul deoparte.

— Mergem să-l căutăm?

— Da, dar nu în Mzizima Road. Ne dă întâlnire în celălalt capăt al oraşului, la intrarea în noul port Kilindini.

— Când?

— Trebuie să sun, imediat ce vom ajunge acolo.

— Să mergem.

Malko era nerăbdător, aşezat pe bancheta maşinii de la Serena Beach. Şoferul, un kenyan curajos cu craniul ras, făcea tot ce putea, dar traficul era îngrozitor pe şoseaua de coastă.

Trecură de podul Nyali cu viteza melcului, apoi, după câţiva kilometri, o luară la stânga pentru a traversa insula Mombasa.

În timp ce abia se mişcau pe bulevardul Moi, trecând pe sub un elefant din ciment de peste şosea, realiză că nici măcar nu era înarmat!

Pe drum, avusese timp să îl anunţe pe Mark Roll, care urma să trimită un avion privat la aeroportul din Mombasa pentru a-l duce pe Amin Osman Said la Nairobi. „Wild Harry” considera că era inutil să vină, fiindcă lucrurile mergeau bine.

Gândindu-se la apelul ciudat primit la Serena Beach, Malko avu brusc o idee şi îl sună pe Malcolm, şeful „Blackwater”.

Explicându-i situaţia.

Sud-africanul nu ezită.

— Sar într-o şalupă cu ceea ce este necesar, promise el. Voi sosi posibil înaintea dumneavoastră. Ne întâlnim în faţa Kenya Ports Service.

Malko trepida în sinea sa. În câteva minute, urma să obţină, în fine, informaţia pentru care îşi riscase viaţa la Mogadiscio: identificarea vasului care trebuia să fie atacat de piraţii aliaţi cu shebabii.

Hawo îl luă uşor de mână şi îl strânse.

— Nu fiţi nervos, zise ea, totul va decurge bine.

CAPITOLUL XXIII

La capătul bulevardului Moi, Malko zări în stânga o clădire mare, galbenă, ceva mai retrasă, cu inscripţia „Kenya Ports and Ferry Services”. Un taxi era oprit în faţă şi recunoscu silueta masivă a lui Malcolm, şeful „Blackwater”, rezemat de portieră.

— Ne oprim aici o secundă, zise el şoferului.

Nici nu coborî din maşină. Malcolm îi întinse prin portiera deschisă un sac din pânză destul de greu.

— Aveţi aici tot ce trebuie, afirmă el, înainte de a se urca în taxiul său. Aştept pe „Mac Arthur”.

Putem veni în cincisprezece minute.

Plecară, iar maşina de la Serena Beach Hotel dădu spre esplanada care domina intrarea în noul port Kilindini.

În stânga acestei intrări, se afla o clădire lungă, de un etaj, care adăpostea autogara şi câteva buticuri şi cafenele. Malko îi zise şoferului să oprească acolo unde erau şi se întoarse spre Hawo.

— Sunaţi-o pe Lui şi spuneţi-i că suntem aici.

În timp ce ea se conforma, deschise sacul din pânză predat de Malcolm. Descoperind un Glock de 9 mm, un mini-Uzi şi două grenade… Luă pistolul Glock, băgă un glonţ pe ţeavă şi îl puse pe banchetă.

— Vor fi aici în aproximativ douăzeci de minute, anunţă Hawo, după ce închise.

*

* *

Malko nu scăpa din priviri clădirea care se întindea de cealaltă parte a zonei. Maşini opreau fără încetare, taxiuri sau vehicule particulare, pietoni treceau prin faţă, venind din port.

După aproape o jumătate de oră, un taxi opri în faţa buticului „Yodhriba shop”. Coborî o femeie, cu capul acoperit de un batic, apoi un bărbat care mergea cu dificultate.

Amin Osman Said.

Acesta şchiopătă până la terasa unui bistrou alăturat şi se aşeză, în faţa unui automat de băuturi.

Taxiul plecă, venind un altul. Animaţia era permanentă. Malko se întoarse spre Hawo.

— Mergeţi să-l întâlniţi. Întrebaţi-l dacă putem merge cu maşina până acolo.

O urmări din priviri în timp ce traversa esplanada. Malko, precaut, privea în toate direcţiile fără să sesizeze nimic suspect.

Hawo ajunsese la terasa bistroului. Malko o văzu schimbând câteva cuvinte cu Amin Osman Said. Acesta din urmă se ridică şi, sprijinindu-se de Hawo, începu să traverseze esplanada, în direcţia maşinii lui Malko. Mergea încet, cu greutate. Verişoara lui îl urmări din priviri câteva clipe, apoi se îndreptă spre autogară.

Deodată, pulsul lui Malko crescu vertiginos.

Un african înalt, cu trăsături grosiere, îmbrăcat într-o cămaşă largă şi un pantalon de pânză, tocmai ieşea din buticul „Yodhriba shop” şi îi urmărea pe Amin şi Hawo, cu un mers clătinat, ca al unui urs.

Nu părea ameninţător, dar prezenţa lui îl îngrijoră pe Malko.

Apucând pistolul Glock, îl băgă sub cămaşă şi coborî din maşină, mergând înspre cei doi.

Abia parcurse vreo zece metri până să-l vadă pe africanul care îl urmărea pe Amin şi Hawo băgând mâna sub cămaşă şi scoţând un pistolet enorm.

Malko strigă imediat:

— Hawo! Atenţie!

Somaleza şi Amin se întoarseră. Văzând bărbatul care ridica o armă. Amin vru s-o ia la fugă, dar, trădat de genunchi, căzu lat pe asfalt. Hawo încercă să se interpună între atacator şi Amin, dar africanul o dădu la o parte cu o lovitură puternică de cot, care o trânti şi pe ea la pământ.

Malko se opri, scoase pistolul Glock de la curea şi ţinti, ţinând arma cu două mâini.

Negrul ajunsese în dreptul lui Amin, care încerca să se ridice. Aproape fără să se oprească, coborî braţul şi trase de trei ori în spatele tânărului somalez, care căzu răpus.

Împuşcăturile se confundară cu cele ale pistolului Glock. Ucigaşul păru fulgerat, se clătină, se răsuci, apoi căzu ca un sac, la doi metri de cel pe care tocmai îl asasinase.

Hawo se ridicase şi se duse spre Amin. Oameni alergau în toate direcţiile.

Malko ajunse după câteva secunde lângă Amin Osman Said. Tricoul albastru al tânărului era pătat de sânge în dreptul

omoplaţilor. Se aplecă şi, cu mii de precauţii, îl răsturnă pe spate. După tenul livid, buzele strânse, printre care se scurgeau picături de sânge, privirea sticloasă, înţelese imediat că Amin Osman Said era pe cale să moară. Gloanţele îi atinseseră plămânii.

Hawo îi alungă pe gură-cască, strigând să fie chemată poliţia. Malko se aplecă spre rănit.

— *It's gonna be all right!*[78] zise el. O să vă tratăm.

Privirea lui Amin se fixă în ochii lui şi murmură câteva cuvinte. Malko trebui să se aplece şi mai mult pentru a auzi.

— *Family... Family...*

— Da, promise el, vom merge după ei.

O lumină de recunoştinţă trecu prin privirea aproape stinsă şi Amin articulă un singur cuvânt aproape distinct.

— Manama.

Manama, portul-insulă din Bahrein. Malko aproape îşi lipi gura de faţa muribundului.

— Vasul? Numele vasului?

Amin Osman Said avu un acces de tuse, încercă să vorbească, dar îl sufoca propriul sânge.

Malko, neputincios, vedea cum lumina din privirea tânărului se stinge ca o lumânare. Repetă:

— Numele vasului care pleacă din Manama?

Amin Osman Said deschise gura, dar nu se auzi nici un cuvânt. Cu gura întredeschisă, încet, foarte încet, ridică braţul spre cer.

Fu ultimul său gest.

Bulele de sânge de pe buzele sale încetară să se mişte, privirea i se stinse pentru totdeauna, iar braţul îi căzu la loc.

*

* *

Atmosfera era apăsătoare. Foarte apăsătoare. Mark Roll îşi afişa vădit decepţia, în timp ce „Wild Harry" părea, de data aceasta, sincer abătut. Trebuie spus că nota de plată era mare. Osman Said fusese ucis sub ochii lui Malko şi, chiar dacă asasinul său nu supravieţuise, nu era o consolare... Şi, fără intervenţia ambasadei SUA, Malko ar fi ajuns în arestul din Mombasa.

Întoarcerea spre Nairobi nu rezolvase nimic. În avionul Falcon trimis de CIA, Malko şi Hawo nu schimbaseră nici un cuvânt. Tânăra era şocată.

---

[78] O să fie bine.

Ce să spună?

Reţeaua islamistă prezentă la Mombasa le-o luase înainte. Malko se învinovăţea că nu acţionase în alt mod. Ar fi trebuit să meargă să-l vadă pe Amin acasă la verişoara lui în loc să-l expună prosteşte..

Identitatea asasinului nu ar duce nicăieri. Nu era nici măcar un musulman. Doar un executant. De la cazul lui Hadj Aidid Ziwani, se ştia că reţeaua islamistă era foarte prezentă la Mombasa, fără a i se cunoaşte ramificaţiile.

Mark Roll îşi drese glasul şi zise în liniştea apăsătoare:

— Langley m-a întrebat ce intenţionăm să facem. Căpitanul de pe „Mac Arthur" mă sună la fiecare sfert de oră. Malko, ce ne sfătuiţi?

— Aţi cerut listingul mişcărilor de vapoare cu plecarea din Manama?

— Da, îl aştept. Dar la ce bun? Nu cunoaştem numele celui care ne interesează.

— Este adevărat, trebui să recunoască Malko.

Îl revedea pe Amin Osman Said ridicând braţul spre cer, înainte de a muri. Ce voise să spună?

Traficul de petroliere care plecau din Manama era intens şi era imposibil de supravegheat toate vasele care apăreau. Se învârteau în cerc.

— Voi renunţa la „Blackwater", concluzionă Mark Roll. Am eşuat, trebuie să recunoaştem. Fără informaţii precise, nu o să-i trimitem în Oceanul Indian pentru 100 000 de dolari pe zi. Vedeţi o altă pistă, Malko?

— Nu, trebui să recunoască Malko. Nimic.

Amar.

Se auzi ciocănind la uşa biroului: era secretara şefului staţiei, aducând un teanc de foi pe care-l puse pe biroul americanului.

— Tocmai au sosit de la staţia din Manama, sir, anunţă ea. Fulger.

Americanul luă documentele şi le examină rapid, apoi se întoarse spre Malko.

— Este ceea ce aţi cerut: mişcările navelor din Manama începând de acum două zile şi pentru restul săptămânii. Sosiri şi plecări. Vreţi să le vedeţi?

Îi întinse documentul lui Malko. Acesta parcurse lista conţinând vreo cincizeci de nave, toate desemnate cu nume, pavilion şi tip. Mai ales petroliere, evident, la plecare. Nici un

nume nu-i spunea nimic special. Un inventar întreg: petroliere, gaziere, cargouri, port-containere, de toate naţionalităţile.

Tocmai voia să înapoieze lista lui Mark Roll, când un nume îi atrase privirea: „Venus Star”, sub pavilion Liberia.

Nu restitui lista, fără să înţeleagă ceea ce căuta.

Deodată, avu o sclipire. Reciti toate numele de nave care plecau, unele după altele şi ridică privirea.

— Este o navă care se numeşte „Venus Star” şi care părăseşte mâine Bahrein cu destinaţia Rotterdam.

— Şi? întrebă Mark Roll.

— Din toată lista, este singurul care conţine cuvântul „star” în nume.

— Şi?

Malko nu era atât de sigur de el când avansă:

— Este cu siguranţă o ipoteză idioată, dar când Amin Osman Said a arătat spre cer, se gândea probabil la stele[79].

— Era ziuă, obiectă imediat americanul.

— Aşa este, recunoscu Malko, dar Amin urma să moară, nu avea timp să aştepte noaptea… Nu mai putea nici să vorbească, avea gura plină de sânge.

Nimeni nu îndrăzni să spună ceva. Malko reluă:

— Ştiu că este tras de păr. Poate că mă înşel complet, dar este singura pistă care ne mai rămâne acum.

— Vreţi să trimit „Blackwater” să protejeze această navă, „Venus Star”? întrebă, neîncrezător, şeful staţiei CIA.

Malko se cufundase în lecturarea dosarului. Ridică privirea şi zise pe un ton calm.

— Poate că este un motiv suplimentar să riscăm un pariu. Aţi văzut clasificarea navei?

— Nu.

— VLGC. *Very Large Gaz Carrier*[80]. Măsoară 230 de metri lungime şi transportă aproximativ 80 000 de metri cubi de gaz petrolier lichefiat. Altfel spus, ajuns în mâini necurate, este o bombă infinit mai puternică decât un Boeing 757 cu plinul de kerosen…

Un înger trecu, cu aripile mustind de păcură.

Malko simţi că marcase un punct şi se întoarse spre Mark Roll.

— Chiar dacă riscaţi câteva sute de mii de dolari, nu înseamnă

[79] Star în engleză.

[80] Transportor foarte mare de gaz lichefiat.

nimic. Imaginaţi-vă că nu faceţi nimic şi „Venus Star” este capturată de piraţi. Apoi folosit, de exemplu, ca bombă plutitoare împotriva unei nave din Flota a V-a. Sau a portului Dubai ori a unui alt obiectiv mare?

Tăcerea care urmă ar fi putut fi tăiată cu fierăstrăul. Şeful staţiei era palid. Sfârşi prin a zice:

— Sun la Langley imediat. Când va pleca „Venus Star” din Manama?

— Mâine, în zori, conform acestui document. Este prea mare pentru a traversa canalul Suez, deci, la ieşirea din Golful Oman, o va lua spre sud-vest pentru a traversa Oceanul Indian şi a ocoli Africa. Este o zonă în care pot acţiona piraţii.

— Cât timp le trebuie celor din „Blackwater” pentru a ajunge în această zonă? întrebă şeful staţiei.

— După cum mi-au spus, la viteză maximă, cel mult douăzeci de ore. Sunt echipaţi cu un AIS şi vor repera uşor „Venus Star”. Dacă rămân în urma lui, există riscul ca operaţiunea să eşueze. Mai ales cu un elicopter.

Mark Roll se uită la ceas.

— Ne întâlnim peste o oră. Trebuie să sun destui oameni.

*

* *

— Vă îmbarcaţi cât mai repede posibil pe „Mac Arthur” anunţă Mark Roll. Am aprobarea de la Langley. Ţin ca dumneavoastră să supervizaţi operaţiunea până la capăt. Ordinele sunt simple: dacă este vorba de „Venus Star”, să se evite prin orice mijloc să nu ajungă pe mâna piraţilor.

— Inclusiv scufundând-o?

— Inclusiv scufundând-o.

— Şi echipajul?

— Va trebui să încerce să scape.

— Să încerce…

— Cum ajung la Mombasa? întrebă Malko.

— Nu mai este nici o cursă regulată în această seară. Voi închiria un avion. Aveţi timp să mergeţi să luaţi cina cu Harry şi prietena noastră, Hawo. Vă voi suna.

Malko ieşi din birou, surescitat şi cu un gust amar în acelaşi timp. Urma să joace ultima lui carte, dar nu reuşise să-l salveze pe Amin, care conta atât de mult pe el. În timp ce „Wild Harry” plecase după maşină, Hawo se întoarse spre el:

— Vă doresc succes, zise ea. Poate că nu ne vom revedea.

De noroc avea cel mai mult nevoie.

CAPITOLUL XXIV

Cina se servea într-o atmosferă ciudată, în faţa piscinei de la Serena. Dispoziţia celor trei convivi era în contrast flagrant cu acordurile orchestrei care cânta, la câţiva metri de ei, pentru expatriaţii de la bar şi câţiva turişti fără somn. Cu faţa întunecată, „Wild Harry” îngurgita Pimm’s cu o regularitate de metronom. Era limpede că moartea lui Amin Osman Said îl afectase mult.

Hawo încerca să înveselească ambianţa, fără a reuşi. Îmbrăcată într-o rochie lungă şi fluidă, de culoare bej, era la fel de sexy ca întotdeauna, dar nu părea să îşi dea seama. Uneori, privirea ei o întâlnea pe a lui Malko, fără să insiste.

Acesta din urmă nu mâncase aproape nimic.

Era preocupat. Urma să înfrunte singur o situaţie pe care nu o stăpânea pe de-a-ntregul şi, la cea mai mică problemă, risca să suporte consecinţele. Asasinarea sălbatică a tânărului somalez îl tulburase, chiar dacă nu avea cu el aceleaşi legături ca „Wild Harry”.

Acesta ridică mâna să cheme barmanul.

Hawo pufni politicoasă.

— Opreşte-te, Harry, în seara asta bei prea mult.

Remarcă nepotrivită, căci ea profitase pe larg de sticla de Taittinger Comtes de Champagne Rose comandată de Malko.

„Wild Harry” nici nu răspunse.

— Îi veţi aduce familia lui Amin? întrebă Malko, pentru a relansa discuţia.

— Voi încerca, mormăi bătrânul american. Sper că acest *motherfucker* de Mark nu o să-mi pună beţe în roate.

— Şi apoi?

— Voi face în aşa fel încât să aibă destui bani pentru a începe o mică afacere. Cu hârtiile, este OK, aparent.

Telefonul lui Malko sună.

— Încă nu am găsit avionul, anunţă Mark Roll. În schimb, am pus la punct un sistem cu armatorul vasului „Venus Star” care ne va permite să-i cunoaştem poziţia în timp real şi, deci, să-l

localizăm uşor. Sunteţi la Serena?

— Da.

— Comandaţi un pahar la bar. Vin cât pot de repede.

— Este Mark, îi raportă Malko lui „Wild Harry”. Întârzie.

Americanul se scutură, goli ultimul Pimm’s şi se ridică.

— *No big deal*[81]. Eu merg să mă culc. Sunt obosit. Voi lua un taxi, iar Hawo va aduce maşina.

— Îl pot aştepta foarte bine şi singur pe Mark, protestă Malko.

— *No way*[82], zise „Wild Harry” pe un ton definitiv.

Coborî de pe taburet şi se îndepărtă spre hol, clătinându-se uşor. Un bizon bătrân atins în acţiunile sale. Hawo zâmbi trist.

— Nu-i este prea bine în seara asta. Nu suportă faptul că a murit Amin.

Orchestra încetase să cânte, iar atmosfera nu era de o veselie nebună. Hawo şi Malko se duseră la bar unde comandară o a doua sticlă de Taittinger, pe care o desfăcură imediat. Hawo părea la fel de tulburată ca şi „Wild Harry” şi golea paharele fără să vorbească prea mult.

După o jumătate de oră, telefonul lui Malko sună din nou.

— Imposibil să găsim un avion în seara aceasta, anunţă Mark Roll, decolaţi mâine dimineaţă la cinci şi jumătate. „Blackwater” vin să vă ia de la aeroport. Voi fi la Serena la ora patru. Noapte bună.

Era cu siguranţă umorul kenyan…

— Nu plec decât mâine dimineaţă, o anunţă Malko pe Hawo. Merg să mă odihnesc puţin.

Somaleza schiţă un zâmbet, arătând spre sticla de Taittinger plină pe trei sferturi încă.

— Nu o lăsăm să se piardă! Nu mi-e somn, iar Harry trebuie să doarmă deja cu pumnii strânşi.

— Nu este foarte vesel, aici, remarcă Malko.

Vom avea amândoi alte ocazii de a bea şampanie.

— Eu nu, se revoltă Hawo, o s-o terminăm sus!

Se ridică şi luă sticla sub privirea uimită a barmanului, apoi se îndreptă spre culoarul care ducea la lifturi. Malko nu avu timp decât să semneze nota de plată. Hawo îl aştepta în faţa liftului, cu sticla de şampanie în mână. Imediat ce ajunseră în cabină, îşi lipi buzele de ale lui Malko, uşor şi zise pe un ton nebunatic:

---

[81] Nici o problemă.

[82] Nici vorbă.

— Nu înţelegeţi nimic! Nu doresc doar şampanie.

Privirea îi era fixată în ochii lui Malko, cu o expresie şi mai clară decât cuvintele.

— La Mombasa, remarcă el, nu eraţi în aceeaşi dispoziţie.

— Nu sunt o maşinărie, răspunse Hawo. Mă supun instinctelor mele.

Abia ajunşi în cameră, puse sticla pe masă, îşi prinse rochia lungă cu amândouă mâinile şi o scoase peste cap cu un gest graţios. Păstrând doar slipul din dantelă albă şi pantofii. Apoi, se întoarse spre Malko, îşi înnodă braţele după gâtul lui şi zise simplu:

— În seara aceasta, vă doresc foarte mult. Poate din cauza şampaniei.

Fără să-şi scoată slipul, începu să-l mângâie pe Malko, apoi să-l dezbrace acoperindu-i faţa şi pieptul cu săruturi. Când constată rezultatul mângâierilor ei, îşi scoase rapid slipul, se duse în pat şi se întinse pe burtă, oferindu-şi fundul cambrat, cu picioarele uşor depărtate. Malko nu avu de făcut decât să-i ridice bazinul pentru a o penetra pe de-a întregul. Hawo abia se mişca, amintindu-i de episodul de la Mogadiscio. Fără măcar să-şi dea seama, începu să se mişte puternic. Gata să explodeze.

— Aşteaptă! şopti Hawo.

Se opri şi simţi mâna dreaptă a somalezei apucându-i sexul şi scoţându-l. Se mişcă uşor şi, dintr-odată, pulsul lui Malko crescu şi mai mult. Cu un gest precis, Hawo tocmai îi poziţionase sexul în dreptul anusului.

Nu putu rezista acestei invitaţii mute. Cu o mişcare puternică, penetră fundul somalezei.

O simţi întinzându-se sub el şi începu să se mişte fără reţinere.

Când se răspândi în ea, Hawo scoase un ţipăt sufocat care semăna a plăcere.

Rămaseră un timp împreunaţi, apoi Hawo zise cu o voce veselă:

— Acum, vreau şampanie.

Malko se smulse din ea şi se duse după sticla de Taittinger şi două pahare din minibar. Când băură, nu se putu abţine să nu întrebe:

— Harry ştie?

— Da, cred că ştie, răspunse fără ezitare Hawo.

— Nu-l deranjează.

Tânăra scutură din cap.

— Nu, dar relaţia noastră nu este bazată pe sex. Bineînţeles, facem uneori dragoste, dar Harry iubeşte la fel de mult Pimm's... Atunci, îmi permit să fantazez.

— Şi nu îl deranjează că se întâmplă cu mine.

— Nu, vă respectă. Îi semănaţi.

Îi întinse paharul gol lui Malko şi zise:

— Mai vreau să fac dragoste cu dumneavoastră. Veniţi, suntem amândoi prăfuiţi.

Goli paharul pentru a merge sub duş. După un timp, îngenunche în faţa lui şi îl cuprinse cu gura.

Fugind apoi în cameră imediat ce îl repuse în formă.

De această dată, făcură dragoste mult mai mult timp, mai lent, cu pauze în care Malko rămânea înfipt în Hawo fără să se mişte. Exact până la trei şi jumătate dimineaţa.

*

* *

Malko privi coasta kenyană care se estompa în ceaţă. Era abia şapte dimineaţa şi o briză plăcută tempera căldura.

„Mac Arthur" apăruse în urmă cu o jumătate de oră şi naviga spre est, tăind Oceanul Indian pieziş. Nava „Blackwater" semăna mai degrabă cu o ruginitură decât cu o navă de război, dar un elicopter cu turbină era amarat pe platoul din spate şi un tun Gatling în faţă oferea o putere de foc redutabilă.

Malcolm se apropie de el.

— Trebuie să mergeţi să vă odihniţi. Pentru moment, nu e mare lucru de făcut.

Îl duse până la o cabină îngustă, situată chiar sub punte. Acolo, vibraţiile celor două motoare mari diesel erau mai puternice. Malko se întinse pe cuşetă, adresând cerului, înainte de a adormi, o ultimă rugăciune ca să reuşească să dejoace atacul shebabilor.

*

* *

Moktar Ali „Robow" întinse covorul de rugăciune în partea din faţă a vasului „Buruh Ocean" şi se prosternă orientându-se spre Mecca. Traulerul naviga pe ocean cu 13 noduri, marea era frumoasă, briza uşoară, dar şeicul shebab ar fi dat orice pentru a fi în altă parte: avea oroare de mare, ca majoritatea shebabilor care trăiau pe uscat. Pe MV „Faina", mâna lui dreaptă, Hashi Farah, suferise cumplit. Se prosternă îndelung, rugându-se

pentru succesul planului său şi pentru a nu fi bolnav ca un câine...

De la plecarea din Hobyo, practic nu mâncase nimic. Mirosul de motorină îi întorcea stomacul pe dos.

Se ridică, înfăşură covorul şi se îndreptă cu paşi nesiguri spre scara care ducea la cabina care îi fusese repartizată, chiar în spatele dunetei. Doar ideea de a coborî acolo îi strângea inima.

Aproape peste tot, pe punte, cei cincisprezece oameni care formau echipajul stăteau la soare: pescari de profesie, nu erau sensibili la răul de mare.

Doi dintre ei îşi demontaseră pistoalele Kalaşnikov şi le curăţau.

Moktar Ali „Robow" se duse la bastingaj, privind siajul în care dansau cele două „nave de asalt", bărci rigide de opt metri lungime, în care puteau încăpea şapte sau opt oameni de fiecare. Cu motoarele lor de 75 de cai putere, depăşeau 30 de noduri.

Apoi, se forţa să coboare în cabina unde radiotelegrafistul, un somalez, veghea sistemul AIS.

Acolo, atmosfera era vâscoasă, încinsă, oribilă.

— Noutăţi?

Se împlineau două zile de când părăsiseră coasta somaleză şi se aflau de acum de-a lungul coastei Arabiei Saudite, la ieşirea din strâmtoarea Oman.

— Nu încă, îl linişti radiotelegrafistul.

— Nici un inamic în zonă?

— Nu.

Graţie AIS, puteau să repereze navele de război şi să-şi modifice cursul în consecinţă. Neavând emiţător, nu puteau fi reperaţi.

Şeful shebab privi ecranul, fără să înţeleagă nimic. Ar fi dat orice pentru a trece peste cele câteva ore. Când vru să urce înapoi, radioul scoase un strigăt.

— Rămâi, frate!

Un punct tocmai apărea în colţul stâng al ecranului. O navă. Operatorul apăsă pe mouse pentru a o identifica. Apăru un cod şi se uită în cartea aşezată lângă el, în care erau înregistrate toate navele dotate cu AIS. Privi îndelung şi ridică privirea.

— *Insh'Allah!* El este! făcu el cu glasul gâtuit.

Moktar Ali „Robow" uită de răul de mare.

Aplecat spre ecran, întrebă.

— E departe?

— Aproape 90 de kilometri, se îndreaptă spre sud. Suntem pe direcţia lui în urmă.

— De cât timp e nevoie pentru a-l ajunge?

— Două ore, poate. Ca să fim destul de aproape pentru a lansa bărcile. Apoi, o jumătate de oră. Nu merge foarte repede… Aproape 16 noduri.

Moktar Ali „Robow” nu mai putea de bucurie: operaţiunea pe care o plănuise în urmă cu câteva luni era pe punctul de a se realiza. Adresă o rugăciune tăcută cerului.

— Îmi voi anunţa oamenii, zise el, îndreptându-se spre punte.

Două echipe trebuiau să atace „Venus Star”. Prima, compusă din piraţi profesionişti, va ataca şi va ocupa nava transportoare. Apoi, odată echipajul neutralizat, cei şase oameni ai lui Moktar Ali „Robow” vor dirija a doua etapă. Unul dintre ei era marinar şi va şti să conducă nava uriaşă spre obiectiv: portul saudit Dahran, acolo unde se aflau cele mai mari instalaţii petroliere din lume. Graţie informaţiilor transmise de oamenii din Al-Qaida din zonă, ştiau exact ce trebuiau să facă. Imediat ce ar fi ajuns în portul petrolier, vor declanşa încărcăturile explozive care vor transforma nava-cisternă într-o bombă de o putere nemaiîntâlnită, al cărei suflu ar devasta toată infrastructura saudită.

Comandoul era condus de un shebab, Adam Salad Adam, care nu va supravieţui. Moktar Ali „Robow” va rămâne pe trauler şi, apoi, odată întors în Somalia, va convoca Al Jazira şi alte canale de televiziune pentru a răspândi vestea faptei lor.

Ezitase mult timp între a arunca în aer nava transportoare de gaz lichefiat în portul din Dahran sau a o ciocni de o navă de război americană. În acest ultim caz, se temea că pagubele nu vor fi suficient de importante. Nimeni nu i-a putut oferi garanţii…

Odată ajuns pe punte, se alătură oamenilor săi adunaţi în partea din faţă, separat de piraţi.

— Să ne rugăm! zise el. Allah ne-a trimis ţinta. În foarte puţin timp, o vom ataca şi, *Insh'Allah*, o vom cuceri. Spre marea victorie a lui Dumnezeu.

*

* *

Malko dormise ca un prunc, epuizat de oboseala nervoasă. Trezit de un tangaj violent, se sculase pentru a urca pe punte, unde descoperi o imensitate vidă, cu o mare calmă. „Mac Arthur”

îşi scufunda etrava în valurile care inundau puntea din faţă. Se duse în dunetă, unde se aflau cârmaciul şi Malcolm.

— Unde suntem?

Sud-africanul îi arătă harta de lângă cârmă.

— Pe traseul urmat de navele care ies din strâmtoarea Ormuz şi se îndreaptă spre Cap.

— Unde este „Venus Star”?

Malcolm arătă spre ecranul radar.

— La aproximativ 280 de kilometri. O vom ajunge din urmă în circa cinci ore.

Graţie GPS-ului de pe navă, cunoşteau poziţia ei în timp real, cu abatere de câţiva metri.

— Şi piraţii? întrebă Malko.

— Nimic încă, dar nu au emiţător AIS, iar pe radar nu pot fi reperaţi. Sunt traulere peste tot prin zonă, yemenite, saudite sau omaneze. Nu îi putem identifica decât la contact direct.

Un marinar îi întinse lui Malko o cafea şi el o luă cu plăcere.

Stropii de apă loveau parbrizul fără oprire, totuşi marea era calmă. Coborî să facă un duş, lovindu-se de aproape tot, nelinişţit. Numai să nu le-o ia înainte piraţii.

*

* *

Malko aruncă o privire la ceasul Breitling şi tresări: dormise mai mult de patru ore. Se grăbi să urce pe punte, interpelat imediat de Malcolm.

— Avem „Venus Star” în receptorul AIS.

Se duseră în dunetă şi sud-africanul îi arătă direcţia de navigaţie pentru a întâlni uriaşa navă-cisternă: cap 260 şi distanţa pe care o mai aveau până la ea: 50 de kilometri. Datele erau actualizate la fiecare douăzeci de secunde…

— Navigăm cu 32 de noduri, anunţă Malcolm.

Trebuie să vedem nava cam peste patruzeci de minute.

— Ce faceţi după acea?

— Vom rămâne în siajul ei, la câteva mile şi vom aştepta ca piraţii să se manifeste. Un fel de escortare.

— Veţi intra în contact cu el?

— Cred că da.

Malko nu mai avea chef să coboare. Rămase să pândească momentul apropierii, privind din când în când cum distanţa dintre nave se diminua văzând cu ochii. Deodată, ofiţerul radar scoase o exclamaţie. Malko se apropie de cadranul rotund şi

bărbatul îi arătă un punct în stânga sus, mult mai mic decât „Venus Star”.

— Mai este o navă pe direcţie, explică el, care nu este echipată cu AIS sau care nu-l are activat.

Navighează în aceeaşi direcţie cu „Venus Star”, la vreo optsprezece kilometri în urmă.

Aproape cu aceeaşi viteză.

— O puteţi identifica?

— Nu. Pot doar să o urmăresc pe radar. Nu pare să se apropie. Poate este una din numeroasele vase care navighează în zonă sau…

— Piraţi, completă Malko.

În foarte scurt timp, urmau să vadă.

*

* *

„Buruh Ocean” încetinise, iar activitatea era febrilă pe puntea fostului trauler rus. Se aduseseră în dreptul traulerului cele două bărci remorcate, iar piraţii tocmai le ocupau, coborând pe două scări lipite de coca vasului. Şapte oameni de fiecare barcă: unul însărcinat cu motorul şi şase pentru atac. Înarmaţi cu Kalaşnikov şi RPG7.

Buteliile de aer comprimat erau deja jos.

Adam Salad Adam coborî ultimul pe scară, deloc liniştit; nu avea nici o înclinaţie marină… Nu se calmă decât când se aşeză în barca scuturată de hulă. Foarte repede, cele două ambarcaţiuni se îndepărtară de „Buruh Ocean”.

Cârmaciul din prima barcă avea un mic compas care îi indica direcţia de urmat pentru a ajunge din urmă „Venus Star”. Cum erau foarte jos pe apă, nu vedeau încă nava uriaşă, dar aceasta nu se afla decât la vreo optsprezece kilometri în faţa lor. Douăzeci de minute de navigat.

Adam Salad Adam se ghemui în spate, cu o senzaţie de rău. Cele două bărci „săltau” înfricoşător în hulă, iar shebabul se întrebă cum vor putea aborda o navă atât de mare ca „Venus Star”. În ciuda soarelui strălucitor, tremura.

Strigătul de bucurie al piraţilor îi atrase atenţia.

Se ridică pe jumătate şi zări în faţa lui o navă enormă şi neagră, care părea foarte joasă la apă.

„Venus Star”.

Veneau în spatele ei şi deja bărbatul însărcinat cu lansarea harponului se învârtea în jurul buteliei de gaz comprimat. Ceilalţi

îşi verificau armamentul.

Liniştea era absolută. Cu cât coca neagră se mărea în zare, cu atât shebabul se simţea mai rău: părea imposibil să reuşească să se urce la bordul acestui mastodont!

De acum, erau în urma lui şi, din cauza hulei, îl pierdeau uneori din vedere. Se întrebă dacă marinarii de pe „Venus Star” îi reperaseră. Nu era sigur, foarte jos pe apă, erau aproape invizibili, din cauza hulei puternice.

Cele două bărci navigau una lângă cealaltă, cu motoarele la maximum, sărind pe valuri. Toţi ocupanţii erau uzi, dar nu aveau ochi decât pentru monstruoasa navă pe care tocmai o ajungeau din urmă.

Curând, ajunseră destul de aproape pentru a descifra inscripţia din spate: „Venus Star. MONROVIA.”

Prima barcă acceleră, îndepărtându-se de siajul navei uriaşe. Adam Salad Adam o văzu ajungând în dreptul navei a cărei punte părea pustie. Trebuia să meargă cu 16 noduri, trasând drumul prin mare.

Deodată, unul dintre piraţi se ridică, îşi îndreptă lansatorul de harpon la 45 de grade spre super-gazier şi declanşă aerul comprimat. Shebabul văzu harponul descriind o curbă graţioasă şi căzând pe punte. Imediat, cârmaciul schimbă cursul, venind să se lipească de enorma cocă neagră.

Cel care lansase harponul trăgea de coardă pentru a se asigura că se prinsese bine cârligul. Cele două scări de speolog loveau coca. Cu inima bătând tare, Adam Salad Adam văzu cum unul dintre piraţi se ridică într-o poziţie acrobatică pe capătul primei bărci şi apucă scara. Lipit de cocă, începu să se caţăre ca o maimuţă, cu Kalaşnikovul în spate. Deja, un al doilea îl urma.

Nici un semn de viaţă pe puntea navei.

Primul pirat trecu peste bastingaj şi dispăru. În mai puţin de zece minute, toţi erau la bord: ambarcaţiunea se îndepărtă pentru a o lăsa pe a doua să se apropie de „Venus Star”. Adam Salad Adam ridică ochii şi ameţi când văzu enormul perete negru şi neted, care părea că nu se mai termină. Fu ajutat şi, ca ceilalţi, reuşi să apuce scara, căţărându-se neîndemânatic, dar plin de mândrie.

În câteva minute, oamenii săi vor stăpâni enorma navă şi vor putea să o ducă unde doreau.

Se întoarse şi văzu în urma lor o mică pată albă, la vreo optsprezece kilometri: o altă navă, mult mai mică decât „Venus

Star”.

CAPITOLUL XXV

„Mac Arthur” nu mai înainta decât cu câteva noduri. Plin de furie, Malko, din dunetă, îi privea pe soldaţi în jurul elicopterului „Bell 206”, pe platforma din spate. Două rachete „Hellfire” erau agăţate de fuzelaj, gata de a fi folosite, echipajul era în cockpit, ancorele care îl fixau de punte fuseseră desfăcute, dar turbina refuza să pornească!

Aceasta, de douăzeci de minute.

Agitat, un mecanic verifica aparatul, sub privirea dezolată a celorlalţi membri ai echipajului.

— Ce se petrece? întrebă Malko.

— Nu se ştie, mărturisi Malcolm. Cu aerul acesta marin avem uneori mici probleme, dar trebuie găsite...

Malko ar fi urlat de furie. Se întoarse şi văzu destul de departe o mică navă care se îndepărta spre est. Văzuse cum eliberase două bărci care porniseră spre „Venus Star”, în urmă cu o jumătate de oră. În mod normal, ar fi avut de zece ori timp să decoleze elicopterul „Bell 206” pentru a-i intercepta. Pe lângă „Hellfire”, elicopterul avea două mitraliere uşoare, suficiente pentru a neutraliza piraţii.

Degeaba, „Bell 206” era tot lipit de punte şi, în binoclu, văzuseră cum atacul asupra „Venus Star” durase câteva minute!

De acum, piraţii erau la bord şi controlau nava transportoare de gaz lichefiat. Aceasta îşi continua cursul cu aceeaşi viteză şi cele două bărci se întorseseră la „nava-mamă”. Pentru aceasta din urmă, misiunea se terminase.

Un şuierat ascuţit îl făcu să întoarcă privire.

Palele elicopterului se învârteau, în fine!

Oamenii se îndepărtară de elicopter, care decolă vertical, apoi se îndepărtă spre „Venus Star”.

Cam târziu.

Malko se întoarse spre Malcolm.

— Contactaţi „Venus Star” prin VHF.

— Vor răspunde piraţii...

— Vom vedea.

De acum, trebuia să facă un alt plan de bătălie.

*

* *

Adam Salad Adam scoase din buzunar o hârtie împăturită şi o puse pe masa hărţilor lângă cârmă.

Comandantul navei-cisternă nu îşi mai revenea.

Majoritatea dintre cei douăzeci şi şase de membri ai echipajului se odihneau când atacul avusese loc şi, de altfel, în afară de un pistolet aflat în seiful de la bord, nu aveau nici o armă pe navă. Echipajul, format din yemeniţi, nigerieni şi saudiţi, nici nu ştia că vasul fusese sechestrat.

În arabă, Adam Salad Adam arătă hârtia căpitanului.

— Vei urma acest cap şi totul va fi bine.

Comandantul ridică privirea, mirat.

— Vrei să mă întorc în Golful Persic?

— Exact.

— De ce?

— Nu ai nevoie să ştii. Conformează-te.

Depăşit, comandantul transmise ordinul yemenitului care ţinea cârma şi „Venus Star” începu un foarte lent viraj pentru a întoarce.

Lăsând pe unul din oamenii săi să supravegheze duneta, Adam Salad Adam se duse pe puntea mare cât un teren de fotbal. Oamenii săi începuseră deja să desfacă sacii care conţineau explozibil. Îl interpelă pe şeful lor, un mujahedin care luptase în Afganistan, instruit în manevrarea explozibililor într-una din taberele organizaţiei Lashkar e Taiba.

— Ai mai multe ore la dispoziţie pentru a poziţiona explozibilul, zise el, dar ar fi mai bine să termini cât mai repede posibil. Pentru cazul în care vom întâlni o navă de război americană.

— Cred că în două ore vom dispune încărcăturile în locurile strategice, răspunse miliţianul.

— Vino să-mi raportezi când totul va fi gata, ordonă Adam Salad Adam, urcând înapoi în dunetă.

Pe punte, avea rău de mare, deşi nava abia se mişca din cauza greutăţii sale colosale.

Dacă Dumnezeu era de partea lor, ar ajunge în portul Dahran a doua zi la răsărit.

Scopul era să se apropie cât mai mult posibil de instalaţiile petroliere saudite şi să arunce în aer nava-cisternă. Conform specialiştilor consultaţi, deflagraţia ar cauza pagube care ar

necesita luni de zile înainte de a putea deservi cel mai mare port petrolier. Chiar înainte de explozie, Adam Salad Adam va trimite un mesaj radio prin care va revendica în numele Al-Qaida din Somalia atentatul… Nu doar pagubele cauzate saudiţilor ar fi terifiante, dar mişcarea Shebab ar profita şi ar ieşi pe scena internaţională, la fel ca Al-Qaida, după 11 septembrie 2001.

În cazul în care o navă de război americană încerca să-i intercepteze sau să recucerească „Venus Star”, atunci se vor arunca în aer, sperând că-i vor distruge, dar nu era decât un plan B, mai puţin satisfăcător.

Pentru a lupta împotriva răului de mare, îşi întinse covorul de rugăciune pe planşeul metalic şi se prosternă, mulţumind lui Allah că îl ajutase să cucerească acest monstru de oţel plin cu gaz.

O veritabilă bombă plutitoare, care urma să explodeze sub nasul necredincioşilor.

Ca şi în cazul avioanelor utilizate pe 11 septembrie 2001, echipajul de pe „Venus Star” ar fi sacrificat, dar nu aveau de ales.

*

* *

— Comandantul tocmai a răspuns că au fost abordaţi de piraţi şi că nu mai controlează nava, anunţă Malcolm. Nu a putut continua, unul dintre piraţi luând radioul şi lansând injurii.

Malko privi enormul „Venus Star”. De acum, navigau în tandem, la distanţă de mai puţin de o milă. Elicopterul menţinea o distanţă bună din cauza RPG-urilor piraţilor, zburând la câteva sute de metri de nava-cisternă.

— Putem încerca să-i abordăm? îl întrebă Malko pe Malcolm.

Sud-africanul se strâmbă.

— Cu „Mac Arthur” este dificil, oamenii mei nu sunt antrenaţi pentru acest gen de acţiuni. Putem încerca, prin intermediul elicopterului, să neutralizăm cât mai mulţi piraţi, dar sunt cel puţin vreo doisprezece. Va trebui să ne apropiem şi ne pot atinge, în plus, un singur cartuş incendiar tras de noi într-un loc greşit şi totul sare în aer… Şi noi odată cu ei, dacă suntem prea aproape.

Deloc îmbucurător.

Malcolm scoase deodată o exclamaţie.

— Priviţi, „Venus Star” schimbă cursul!

Efectiv, siajul nu mai era drept, ci curb. Transportul de gaz

lichefiat tocmai începea un viraj, lent din cauza tonajului său, dar distinct. Cei doi priviră.

Puţin câte puţin, vira spre babord şi, după o jumătate de oră, nu mai era nici o îndoială: se întorcea!

De neînţeles: strâmtoarea Ormuz era una din zonele maritime cel mai bine protejate, cu zeci de nave de război occidentale, iraniene şi saudite. Ce urma să facă nava-cisternă în acest loc atent supravegheat?

Malko trase o concluzie imediată: informaţia dată de Amin Osman Said se verifica: nu era vorba de un atac clasic al piraţilor, destinat obţinerii unei răscumpărări contra navei şi a echipajului, ci de altceva: un act terorist. Cei care o ocupaseră voiau să utilizeze enorma navă ca bombă plutitoare.

Undeva în Golful Persic, zona în care erau zeci de petroliere... Pe Malko îl treceau sudori reci.

Văzu cum „Venus Star" îşi continuă virajul, apoi îi ceru lui Malcolm să-i dea telefonul Thuraya. Erau decizii de luat şi nu putea să o facă singur.

Imediat ce prinse semnalul satelitului, Malcolm îi întinse telefonul şi formă numărul lui Mark Roll, care trebuia să aştepte neliniştit în faţa telefonului. Şeful staţiei CIA răspunse instantaneu.

— Unde sunteţi? întrebă el îngrijorat. Aţi reperat „Venus Star"?

— Navigăm în tandem, îl anunţă Malko.

— Superb! aprobă americanul.

— Asta este vestea bună, preciză Malko. Cea proastă este că piraţii au ocupat-o deja.

Avu nevoie de ceva timp, în mijlocul vociferărilor americanului, să explice problemele elicopterului şi ceea ce urmase.

— Este o catastrofă, concluzionă şeful staţiei CIA. Suntem ridiculizaţi! Nemernicii de „Blackwater" ar putea să aibă dotări mai bune. Nu îi voi plăti.

Pentru a-l calma, Malko continuă relatarea.

— Altceva este şi mai îngrijorător, zise el. „Venus Star" a schimbat capul, se pare că se întoarce spre strâmtoarea Ormuz...

Americanul rămase mut de uimire.

— Ce să facă acolo?

— Bună întrebare! recunoscu Malko. Asta-i dovada că nu este vorba de un act obişnuit de piraterie, ci mai degrabă de o acţiune teroristă. „Venus Star" este o bombă plutitoare.

— *My God!* explodă americanul. Trebuie să anunţ la Langley imediat. Daţi-mi numărul la care vă pot găsi. Suntem confruntaţi cu un caz neobişnuit...

Era o litotă...

*

* *

Adam Salad Adam privea calm valurile Oceanului Indian. Bucuria unui atac reuşit anula efectul răului de mare. Se instalase în dunetă, de unde domina imensa punte, unde oamenii săi ocupaseră poziţii peste tot. Singurul inconvenient: o navă îi escorta în continuare, însoţită de un elicopter spre care trăseseră deja mai multe rafale pentru a-l îndepărta.

Dar erau ca musca şi elefantul. Oamenii săi pândeau cu lansatoarele de rachete, iar elicopterul era vulnerabil. Dar asta nu-l împiedica să-şi îndeplinească misiunea.

Un bărbat urcă scara şi veni să-i şoptească ceva la ureche.

— Întreg dispozitivul este amplasat, anunţă el. Putem declanşa explozia navei în câteva secunde.

— Este perfect, aprobă Adam Salad Adam. Mergi să te rogi, mai avem destul timp la dispoziţie.

Chiar şi el se cufundă într-o meditaţie religioasă. „Venus Star” naviga cu 16 noduri înspre Golful Persic.

*

* *

— Nici vorbă să îl lăsăm să intre în Golful Persic, anunţă în telefonul prin satelit Mark; Roll. Tocmai am vorbit cu Langley care a anunţat Casa Albă. Este un „executive order” al preşedintelui. Trebuie să neutralizaţi piraţii.

— Cum? obiectă Malko. Dacă încercăm să ocupăm „Venus Star”, riscăm să pierdem elicopterul, oameni şi să aruncăm în aer nava-cisternă...

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere lungă care păru suspectă. Insistă:

— M-aţi auzit?

— Perfect, răspunse americanul. Tocmai evaluăm diferite soluţii cu Casa Albă. Nu ne rămân decât câteva ore.

— Nu este nici o navă din Flota a V-a prin zonă?

— Cea mai apropiată, un distrugător, se află la opt ore distanţă şi are o misiune de executat. Mă tem că suntem doar noi.

— Adică?

O pauză scurtă. Un înger trecu, dus de alizee şi americanul zise.

— Am primit ordin să neutralizăm „Venus Star”. Prin orice mijloc.

Malko simţi fiori reci pe şira spinării.

— Fiţi mai explicit, ceru el. Ce înţelegeţi prin „neutralizare”?

— M-aţi înţeles foarte bine, răspunse Mark Roll. Trebuie să-l distrugeţi.

— Cu echipaj cu tot? întrebă Malko, oripilat. Sunt douăzeci şi şase de marinari la bord.

— Nu neapărat, admise Mark Roll, dar nu trebuie să reprezinte un obstacol. Utilizaţi mijloacele de care dispuneţi.

Malko nu răspunse. Se afla la capătul lanţului şi el trebuia să facă treburile murdare.

— Apropo, continuă americanul, începând din acest moment, dumneavoastră sunteţi cel care comandaţi, o să-i anunţ pe cei din „Blackwater”. Deciziile trebuie să fie luate de dumneavoastră şi numai de dumneavoastră. M-aţi înţeles?

— V-am înţeles, răspunse Malko.

Vorbind, privea la enorma navă care plutea liniştită la câteva sute de metri distanţă…

— Atunci, nu pierdeţi timpul, încheie americanul.

Opri legătura. Malko se întoarse spre Malcolm.

— Chemaţi elicopterul înapoi.

— Renunţăm?

— Nu, vreau să urc la bord.

Îi explică rapid ordinele. Sud-africanul era palid.

— Vă daţi seama! Este o crimă la care îmi cereţi să particip.

— Eu o să o comand, făcu cu răceală Malko. Nu există război în dantele: „Venus Star” reprezintă un risc colosal. O să vă pun o întrebare: dacă, pe 11 septembrie, ar fi putut fi distruse, cu tot cu pasagerii lor, cele două avioane care s-au ciocnit de turnurile World Trade Center, credeţi că s-ar fi ezitat? Vom încerca să limităm numărul victimelor, concluzionă Malko. Sunaţi pe „Venus Stai” prin VHF.

Sper că veţi da de un membru al echipajului.

— Ce le spun?

— Că nava va fi distrusă: toţi marinarii care pot să o abandoneze. Să sară în mare. Este ziuă şi nu este hulă prea mare. Îi vom recupera şi îi vom ţine aici. Şi apoi…

Nu avu nevoie să continue: celălalt luase deja radioul. Malko urmări cât putu discuţia. Mai întâi în engleză, apoi în arabă. Fu foarte scurtă.

— Am vorbit cu comandantul, anunţă Malcolm. Sper că a înţeles. I-am repetat ceea ce mi-aţi spus.

Apoi, au luat piraţii radioul.

— Nu mai avem decât să ne rugăm! oftă Malko.

Anunţaţi elicopterul.

*

* *

Lui Adam Salad Adam nu-i veni să creadă când îl văzu pe comandantul „Venus Star” ieşind din dunetă, coborând pe punte, vorbind cu mai mulţi marinari, urcând peste bastingaj şi sărind în mare de la zece metri înălţime.

Era deja în picioare, zbierând, ameninţând cu pistoletul pe cârmaci, un yemenit.

— Ce se întâmplă? urlă el.

Îngrozit, yemenitul bâigui:

— Se pare că nava va sări în aer…

Shebabul îndreptă arma spre capul lui.

— Dacă te mişti de la post. Te omor!

Agăţat de cârmă, yemenitul îşi zise că oricum va muri. Prin geamurile cabinei văzu trei marinari sărind la rândul lor peste bord.

Surprinşi, piraţii nu reacţionară la început.

Apoi unul dintre ei trase o rafală în spatele unui marinar care tocmai sărea bastingajul, căzând în mare şi dispărând.

În dunetă, Adam Salad Adam fierbea de furie, neputincios. Atât timp cât îl avea pe cârmaci, avea o şansă să îşi îndeplinească misiunea.

*

* *

— Sunt şaisprezece! anunţă Malcolm. Doi au fost omorâţi de piraţi. Ceilalţi nu dau nici un semn de viaţă.

Mai lipseau deci opt marinari, printre care cârmaciul. Comandantul lui „Venus Star” tocmai era ridicat la bord, încă şocat. Malko aşteptă ultima rotaţie a elicopterului, apoi urcă la bord, instalat pe al treilea loc din cabină.

Redecolară şi luară altitudine. Era o decizie greu de luat. Decise să mai aştepte o jumătate de oră. Dar nici un marinar nu

se arătă pe puntea lui „Venus Star”: ori fuseseră doborâţi de piraţi, ori nu au putut fi anunţaţi. Piraţii se învârteau pe punte, trăgând uneori câte o rafală în direcţia elicopterului, din fericire prea îndepărtat pentru a fi atins…

Malko se uită la ceasul Breitling Bentley. Încă o jumătate de oră de lumină.

Se întoarse spre pilot.

— Veţi trage mai întâi un „Hellfire” în latura babord a lui „Venus Star”. Dacă nu este suficient, o veţi trage pe a doua.

Pilotul tresări.

— Va exploda totul!

— Asta şi vrem, făcu simplu Malko.

— Mai sunt oameni la bord…

— Ştiu, dar nu avem de ales. Este un ordin al Casei Albe. Trebuie să-l executăm pentru a evita o catastrofă mult mai gravă.

Elicopterul se înclină, îndepărtându-se de „Venus Star”, apoi se poziţionă la mai mult de o milă de nava-cisternă.

— O să se zdruncine rău! avertiză pilotul. Ţineţi-vă bine.

Malko strânse la maxim centura de siguranţă.

Văzu racheta plecând cu o urmă de fum în urmă, drept spre coca neagră. Un obiectiv uşor. Malko îşi ţinu răsuflarea. Când racheta străpunse coca neagră, avu impresia că primeşte chiar el şocul.

*
* *

Adam Salad Adam urla insulte fără oprire, urmărind din ochi racheta care se apropia cu viteză de „Venus Star”. Fără măcar să-şi dea seama, goli încărcătorul pistoletului în cârmaci, care căzu ca un sac, fulgerat.

*
* *

Malko nu s-a aşteptat: puterea exploziei a depăşit orice îşi putea imagina. O gigantică sferă de foc, ca o ciupercă atomică, se ridică în văzduh şi un suflu violent mătură spaţiul aerian. Elicopterul „Bell 206” fu împins ca un pai, iar pilotul reuşi să păstreze controlul ca prin minune.

În locul unde fusese „Venus Star” nu mai era decât o sferă mare de foc, din care ieşeau nori de fum negru, ca explozia unui vulcan submarin.

Deflagraţia s-a văzut la sute de kilometri. Se gândi la cei care rămăseseră prinşi în interiorul uriaşei nave, apoi încercă să-şi imagineze ce s-ar fi putut produce dacă atentatul ar fi fost dus la capăt.

Încă o dată, îşi murdărise mâinile. În meseria lui, rar se făcea omletă fără să spargi ouăle.

Avea un gust de cenuşă în gură, toţi muşchii îl dureau şi se întrebă dacă lupta împotriva acestor nebuni ai lui Dumnezeu care preferau moartea în locul vieţii va înceta vreodată.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....5
CAPITOLUL II.....14
CAPITOLUL III.....24
CAPITOLUL IV.....30
CAPITOLUL V.....39
CAPITOLUL VI.....48
CAPITOLUL VII.....54
CAPITOLUL VIII.....65
CAPITOLUL IX.....74
CAPITOLUL X.....80
CAPITOLUL XI.....87
CAPITOLUL XII.....96
CAPITOLUL XIII.....105
CAPITOLUL XIV.....112
CAPITOLUL XV.....119
CAPITOLUL XVI.....126
CAPITOLUL XVII.....134
CAPITOLUL XVIII.....144
CAPITOLUL XIX.....152
CAPITOLUL XX.....160
CAPITOLUL XXI.....168

CAPITOLUL XXII.....175
CAPITOLUL XXIII.....182
CAPITOLUL XXIV.....189
CAPITOLUL XXV.....198
CUPRINS.....207